

ဒဂုန်ရွှေမျှား နန်းလှည့်ရောင်

BURMESE
CLASSIC
COM

WIZARD

Sir. Rider Haggard

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၁၅၄၈၁၀၀၈
 မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ▶ ၅၀၀၁၉၅၀၂၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ် ▶ (၂၀၀၉၊ ဧပြီလ)
 အုပ်စု ▶ (၅၀၀)

မျက်နှာခုံ ▶ ဝေယျာ
 ကွန်ပျူတာစာပေ ▶ Quality
 အတွင်းဖလှယ် ▶ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းစောတင်(ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၀၀၁)
 အမှတ် ၁၂၀၊ မင်းဆွေကျော်စွာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း(မြ) (၀၃၉၀၆)၊
 အမှတ်၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)၊ ကုန်သည်လမ်း၊
 (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး ▶ ၂၀၀၀ - ကျပ်

ဒဂုန်စက္ကနား

စက္ကနာ

နန်းလှညီစာပေ / ဒဂုန်စက္ကနား - ရန်ကုန်၊
 Quality Publishing House စာပေ၊ ၂၀၀၉၊
 ၂၇၃ - စာ၊ ၀၂ x ၁၈ ဝင်တီး၊
 မူရင်းဆောင်း - Wizard by Sir Rider Haggard
 (၁) နန်းလှညီစာပေ။

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

မြန်မာပြည်တွင် သံဃာအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး တို့က ကြိုးပမ်းဖွဲ့စည်းအပ်သော တောင်တန်းသာသနာပြုအဖွဲ့သည် လွန်ခဲ့သော (၃) နှစ်ခန့်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ တောင်တန်းဒေသများတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ရောင် ထွန်းပြောင်စိမ့်သောငှာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ ချင်း၊ ကချင်၊ လူမျိုးပေါင်း ၄၀၀၀၀ ကျော်မျှ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ အရိပ်အာဝါသကို ခံလှုံမိခဲ့လေပြီ။

နောက်ဆုံး ၁၃၁၁-၁၂ ခုနှစ်အတွက် ဤမွန်မြတ်သော သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းကြီးကို ချင်းတောင်ဒေသ၊ ကန်ပက်လက်နယ်၊ ပလက်ဝနယ်၊ တီးတိန်၊ ဖလန်းနယ်နှင့် ကချင်တောင်တန်းဒေသတို့တွင် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နိုင်ရန် သာသနာပြုပြီး၍ ပြန်လည်ကြွရောက်လာသော သာသနာပြု ဆရာတော်များအား 'သာသနာ့ အာဇာနည်၊ သာသနာ့ သူရဲကောင်း' ဟူသော ဘွဲ့များဖြင့် ချီးကျူးကြ၏။

ဤသာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် ယခုပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံတော်အဖြစ်သို့ ရောက်လာသောအခါမှ အထူးထင်ရှားအားပေး၍ လာကြသော်လည်း အနောက်နိုင်ငံများ၌မူ ရှေးလွန်ခဲ့သော ဝေပေါင်းများစွာကပင် ဤမွန်မြတ်သောလုပ်ငန်းကို အစိုးရနှင့်တကွ ပိုက်ဆံကြေးငွေ ခိုင်လုံသူများက စုပေါင်းအားပေးကာ သာသနာ့ သူရဲကောင်းများကို

လူရိုင်းနယ်များသို့ စေလွှတ်တတ်ကြ၏။ စေလွှတ်ခြင်းခံရသော သာသနာ့ သူရဲကောင်းများကလည်း သက်စွန့်ကြိုးပမ်း သာသနာ့ဝန်ကို ထမ်းကာ မိမိတို့ဘာသာ၊ မိမိတို့အယူဝါဒ ပြန့်ပွားလေအောင် အသက်နှင့်လဲ၍ ဆောင် ခွက်ကြလေသည်။

သို့နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်မှ များစွာကုန်သော သာသနာ့အာဇာနည် သူရဲကောင်းများသည် လူသူအရောက်နည်းပါးလှသော၊ သို့မဟုတ် လူယဉ်များ ခြေ မချဖူးသေးသော အာဖရိကတိုက် အလယ်ပိုင်း အစရှိသည့် နေရာများသို့ သွားရောက်ကာ ခရစ်ယာန်သာသနာကို ပြုစုပျိုးထောင်ကြလေသည်။ ထို နေရာများမှာ လူသားကိုပင် စားသောက်သော သရဲ သဘက်များကဲ့သို့ လူရိုင်းများရှိနေ၍ သာသနာနှင့် ဘာသာအယူဝါဒကို လက်မခံမီ လူကိုပင် လက်ခံရန် လပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သည်းခံစောင့်ဆိုင်း၍ ပြုစုကြရကုန်၏။ ရှေးဦးစွာလွတ်သော သာသနာပြုဆရာများမှာမူ အချို့မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သွား သည်ကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပြောနိုင်ဘဲ လူသူမနီး၊ နက်လှသော တောကြီး၊ တောင်ကြီးများထဲတွင် လူသာမန်တို့ တွေး၍မရသော သေခြင်း မျိုးနှင့် သေဆုံးကြရလေသည်။

ဤအကြောင်းအရာများကို ခရေစတတွင်းကျ သိလျက် အာဖရိက တိုက်တွင် စစ်ထဲ၌ ကိုယ်တိုင်ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း၊ အာဖရိက လူရိုင်းများ ၏ အယူဝါဒလေထုံးစံများကို နားလည်ခြင်း၊ ကိုယ်တိုင် ခရီးလှည့်လည်ဖူး ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဆာဘွဲ့ရ ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာကြီး ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်သည် ဘာသာကိုလည်း အထူးကိုင်းရှိုင်း ရှိသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘာသာအားပေးရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုမြောက်မြားစွာကို ရေးသားခဲ့၏။

ဤဝတ္ထုမျိုးများအနက် ယခု ဘာသာပြန်ဆိုရေးသားမည့် (Wizard) ခေါ် ဝတ္ထုမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ရာ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းသူရဲကောင်း တစ်ဦး၏ မွန်မြတ်ကြီးမြင့်သော စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်း ဝတ္ထုတွင် အသေး စိတ် ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။

နိုင်ငံတော် ပြန်လည်ထူထောင်ရေး၌ လောကီအရေးများသာမဟုတ်၊ မိမိတို့ အယူဝါဒ ဘာသာရေးကိုလည်း စည်ပင်ပြန့်ပွားအောင် ပြုလုပ်မှုသာ လျှင် လူမျိုး၏ တည်တံ့ရေးသည် ပိုမိုခိုင်မြဲမည်ဖြစ်ရကား မြန်မာပြည် တောင်တန်းသာသနာပြု အဖွဲ့ကြီးကို အစိုးရနှင့်တကွ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်သမျှ တို့က သောင်းသောင်းဖျဖြ ချီးမြှင့်အားပေးထိုက်လှပေသည်။

လူနှင့်လူချင်း ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်မှု၊ လူစိတ်ကင်းမဲ့မှု၊ တိုက်ခိုက် ထုယူမှု၊ ခိုးသား၊ မုဒိမ်းမှစ၍ ပုန်ကန်သောင်းကျန်မှု အမျိုးမျိုးတို့မှာ ဘာသာ တရားကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှု နည်းပါးလျက် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားမှုတို့ ကြောင့်ပင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ရကား သာသနာ့စည်ပင်ပြန့်ပွားရေး ကိစ္စ သည်လည်း တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော ကိစ္စ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ အနောက်နိုင်ငံသားများသည် သူ တို့၏ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို တိုးကက်ပြန့်ပွားစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် သာ သနာ့သူရဲကောင်းအဖြစ်သို့ ဝင်ရောက်ကာ သာသနာ့ဝန်ကို ထမ်းရွက်ရာတွင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဝန်ကို ထမ်းဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှင် လူ ရဟန်းများသည်လည်း အားကျမခံ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗုဒ္ဓအယူဝါဒ၊ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားထွန်းကားစေလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ ရေးနှင့် ထိုအာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များအား တိုင်းပြည်က အားပေးလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာစေရန် လှုံ့ဆော်ချီးမြှောက်လိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤ စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားအပ်ပါ သတည်း။

မြန်မာပြန်ဆိုသူ
ဒဂုန်ရွှေမျှား

အင်္ဂလိပ်ရွာကလေးတစ်ရွာ၌

BURMESE
CLASSIC

ထိုနေ့သည်ကား တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ အင်္ဂလန်ပြည် အလယ်ပိုင်း ယခင်က လူနေအိမ်ခြေစည်ကားခဲ့သော ဘ(စ)ကွမ်ဘီရွာကလေးရှိ ခရစ်ယာန် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းအတွင်းတွင် ရွာသူရွာသား ၄၀ ခန့်တို့သည် ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါး ဟောပြောသော ဓမ္မတရားများကို ကြားနာလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဟောပြောနေသော ဘုန်းတော်ကြီးမှာမြို့မှ အထူးစေလွှတ်သော သက်ကြီးဝါကြီး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၍ အသက် ၅၀ ကျော် ၆၀ ခန့်မျှ ရှိ ပြီဖြစ်ရာ ကောင်းစွာလည်း ကျန်းမာပုံမရချေ။ တာဝန်ခံဘုန်းကြီးမှာ သော မတ်(စ်)အိုင် ဖြစ်၍ မိမိရွာသို့ ကရိုက်ထံသို့ လာရောက်ဟောပြောရာတွင် ဤမျှလောက် ပရိသတ်ကလေးနှင့် ညှိနှိုင်းခြင်းကို အိုင်မှာ မျက်နှာပန်းမလှ ချေ။ ဘုန်းကြီးအိုကြီးအား ဤရွာသို့ စေလွှတ်ခြင်းမှာ အာဖရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းတွင် အလွန်ရိုင်းရဲစွာ မီးနှင့် လျှပ်စစ်မိုးကြိုးကို ကိုးကွယ်သည့် မီးလှူပျိုးခေါ် လူရိုင်းမျိုးတစ်မျိုးရှိရာ ထိုနယ်ပယ်သို့ သွားရောက်ဟောပြောရာ ကိစ္စအတွက် ရန်ပုံငွေများလည်း ကောက်ခံရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်

ရွာကလေးမှာ ကျောက်မီးသွေးမရသည့်အတွက် ယခင်ကလောက် အရောင်းအဝယ် မစည်ကားတော့ဘဲ လူနေအိမ်ခြေလည်း နည်းပါး၍ လာရကား။ ရန်ပုံငွေအတွက်မှာ ထင်သလောက် မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိချေ။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် ဝဗ္ဗလင်္ကာများကို ရွတ်ဆိုပြီးနောက် အာဖရိကတိုက်သို့ မိမိရောက်ခဲ့စဉ်က ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်ချင်စဖွယ် စိကားပတ်ကုံး ဟောပြောပြောဆိုရာ ပရိသတ်များသည် လွန်စွာပင် စိတ်ဝင်စားလျက် အိပ်ငိုက်သူများပင် ခေါင်းထောင်၍ နားထောင်ကြကုန်၏။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးက ဤနေရာသို့ နောက်ထပ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သွားဝံ့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ယေရှုသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် လွတ်မြောက်လာရကြောင်း၊ ထိုမီးလူမျိုးများသည် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ယခုအခြေအနေအတိုင်း နေထိုင်သွားကြဖို့ ရှိကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ စွန့်စားသွားရောက်သဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အားလုံးတို့က ချီးကျူးထောမနာပြုရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သောမတ်(စ်)အိုင်ဝင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ကာ တရားကို နီဂုံးချုပ်လေ၏။

ထိုည၌ အိုင်ဝင်၏အခန်းတွင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် အိုင်ဝင်တည်ခင်းညွှတ်သည့် အလွန်အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ညစာစားဖွဲ့မှ ဖိုဝိုင်အရက်များကိုသောက်ရင်း အာဖရိကတိုက်တွင် ဘာသာပြန့်ပွားရေးကိစ္စများကို အိုင်ဝင်နှင့် နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအိုကြီးက အိုင်ဝင်မှာ ကုသိုလ်ကံကောင်း၍ မြို့၌ အေးချမ်းစွာနေရပြီးလျှင် အထောက်အပံ့များလည်း လုံလောက်ကြောင်း၊ မိမိမှာ တစ်နှစ်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါး ၂၀၀ မျှသော ထောက်ပံ့ကြေးဖြင့် အာဖရိကတိုက် လူရိုင်းများအထဲတွင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ မိမိ၏အိမ်ထောင်မှာ အိမ်သား ၈ ယောက်မျှရှိ၍ မသောက်မင နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်းများကို ပြောပြ၏။

“မခင်တော့ ဒီလိုနဲ့ အရိုးထုတ်ရတော့မယ်လို့ ထင်တယ် ငါ့သား”

“သို့သော် ... ဖခင်အလုပ်ကား ဖွန်မြတ်လှပါပေသည် ဖခင်”

“ငါ့သားကား လောကဝတ် ကျေပွန်လှ၏။ ငါ့သား တည်ခင်းသည့် အရက်များလည်း ခံတွင်းတွေ့လှပါပေသည်။ ရာသီအလိုက် ပြုလုပ်ထားသည့် စပျစ်ရည်တစ်ခွက် ပေးဦးလော့ ငါ့သား”

အိုင်ဝင်သည် စပျစ်ရည်တစ်ဖန်ခွက်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေရာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်လိုက်လေ၏။

“နံနက်ခင်းက ဖခင်ဟောပြောခဲ့သည့် အာဖရိကတိုက်မှ မီးနှင့်မီးကြီးကို ကိုးကွယ်သည့် လူရိုင်းများအကြောင်းကို ပြောပြပါဦးလော့”

“ငါ့သား ... သူတို့ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူမျိုးများ ဖြစ်၏။ ကိုယ်လက်ကြိုင် သန်စွမ်း၍ ဥဏ်ပညာလည်း ရှိ၏။ အောက်တိုက်အဆက်ဆက်ကပင် ရဲရင့်သော စစ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် စုန်းနုတ်စန္ဒေများကို ယုံကြည်ကြပြီးလျှင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြ၏။ သူတို့သည် အာဖရိကတိုက် အလွန်အတွင်းကျသော နေရာ၌နေ၍ သူတို့ရှိရာသို့ ကမ်းခြေမှ လှေဖြင့်လည်းကောင်း၊ နွားလှည်းများဖြင့်လည်းကောင်း တစ်လ၊ နှစ်လခန့်မျှ သွားရ၏။ လူဖြူများအကြောင်းကိုကား သိသူ နည်းပါးလှတော့၏”

“လူပေါင်း မည်မျှရှိပါသနည်း ဖခင်”

“မည်သူ အတစ်ပြောနိုင်အံ့နည်း ငါ့သား။ ငါးသိန်းခန့်ရှိကောင်း နို့ပေမည်။ လူခြောက်သောင်းခန့်ကိုပင် တစ်ချိန်တည်း စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းနိုင်သည်ဟု ဖခင် သိရ၏”

“ဖခင် ရောက်စဉ်က ကောင်းစွာ လက်ခံပါသလား ဖခင်”

“ရောက်စတွင် ကောင်းစွာလက်ခံပါ၏။ ချိန်းဆိုသော ရက်၌ ကျွန်ုပ်အဖော် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည် သူတို့စကားကို ကောင်းစွာတတ်သည့်အတိုင်း ရှင်ဘုရင်နှင့် သူ၏ အတိုင်ပင်ခံ စုန်းအဖွဲ့အား နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆက်လက်ဟောပြောရ၏။ ထိုအခါ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ‘ဟော်ကိုသာ’ စုန်းကြီးက အောက်ပါအတိုင်း မေးခွန်းများထုတ်၏။ သူသည်တို့၏ တမန်တော်များသည် စုန်းများပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထက် ပညာဉာဏ်

၄. ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပြီးလျှင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည်ဟုဆို၏။ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသူကို ပြန်၍ ကျန်းမာလာအောင် လုပ်နိုင်သည်။ သေသူများပင် သင်တို့ ခရစ်တော်၏ အလိုတော်ဖြင့် ပြန်၍ထနိုင်သည် ဆို၏။ ကောင်းပြီ ... ယခုလက်ငင်း စမ်းကြည့်အံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရာဇဝတ်သင်ပြီး အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား ယူဆောင်လာခဲ့စေပြီးနောက် ဖခင်တို့ မျက်စိအောက်၌ပင် လှံများဖြင့် ထိုး သတ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဖခင်တို့အား သင်တို့၏ခရစ် တော်သည် လူသေကိုပင် ထအောင် ပြုနိုင်သည်ဆို၏။ ထိုသို့ တ၊ပြီးကား ဤလူသေကို ထအောင်လုပ်လော့ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဖြေမပေးနိုင် အောင်ပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။

ရက်စက်၍ အယူလွဲသူများ ဖြစ်ကြပါသည် ဖခင်။

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာက 'သင်တို့ကား မဟုတ်မမှန်သော အရှင် ကို ကိုးကွယ်ရန် လာရောက်လှည့်ဖြားသူများ ဖြစ်၏။ သင်တို့၏ စကားဖြင့် သင်တို့၏ တရားကို သိနိုင်၏။ သင်တို့အား ထိုးခုတ်သတ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ မွေးမြူထားသော ကွဲရိုင်းများအနက် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဦးချိုကို ရွေးချယ် လော့။ ဤသည်ကား ဘုရင်၏ ဆရာတော် စုန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟော်ကိုဆာ က ဘုရင်ကိုယ်စား ချမှတ်သော စီရင်ချက် ဖြစ်၏' ဟု ဆိုကာ ဖခင်အား တိုင်းပြည်မှ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဖခင်၏ အဖော်ကိုမူကား ဖခင် ရှေ့၌ပင် လုံဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်သည် ငါသား။

“တရားမဲ့လွန်းလှပါသည် ဖခင်”

“ဖခင်အား နှင်ထုတ်ခါနီး၌ ဟော်ကိုဆာက 'ဤထက် မွန်မြတ်၍ မိမိဟောပြောသည်နှင့်အညီ ပြုနိုင်သူများကို လွှတ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏ တရားများကို နာယူချိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်က သင်တို့၏ တရားကို လုံဖျားဖြင့် နာယူရမည်။ မီးနတ်၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးက ဤ အတိုင်း မှာလိုက်ကြောင်းဖြင့် သင်၏ ခရစ်တော်၊ သင်၏ သာသနာ အကြီး အကဲများကို ပြောကြားလေလော့' ဟု မှာထားလိုက်သေး၏။”

နန်းလည်နောင် ❖ ၅

“ဖခင် ... နောက် ... မည်သည့် သာသနာပြုဆရာများ သွားပါ သည်း ဖခင်”

“မည်သူမျှ မသွား၊ သွားရုံသူလည်း မရှိပါ ငါသား။”

“မှန်ပေသည် ဖခင်၊ ယေရှုသခင်ကို ယုံကြည်အားထားပြီးနောက် သာသနာ ပြန့်ပွားရေးအတွက် အသက်ကို စွန့်ပေးသူများ သွားသင့်ပေသည်။”

“ငါသား ကြိုးစားပါလော့”

“စဉ်းစားရန် အချိန်ပေးပါဦး ဖခင်”

*

သောမတ်(စ)အိုင်ကား အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကလေးမျှသာ ရှိ သေး၍ အရပ်ရည်ပြီးလျှင် သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိ၏။ နူး ညီပျော့ပျောင်း၍ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော ဉာဏ်လည်း ရှိလေသည်။

ထိုည၌ အိုင်ဝင်သည် ယေရှုသခင်၏ ကျမ်းစာတော်များကို ပြန်လှန် ဆိုသပ်ကာ အာဖရိကတိုက် လူရိုင်းများနယ်သို့ သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။

ကောင်းကင်ဘုံမှ အသံတစ်သံသည် သူနားထံသို့ ဝင်ရောက်လာ ကာ ယေရှုသခင် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း လိုက်ရန် တိုက်တွန်းလျက် ရှိ၏။ သူ့ဒဏ်း သုံးသောင်းမျှ ရရန်ရှိသော အမွေကို စွန့်ပစ်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ စင်စစ်ခြင်းမှာ ဤကဲ့သို့ အခွင့်အခါရစဉ် သာသနာကိုမပြုမက မိမိ၏ ဘဝခရီး မှာ အချည်းနှီး ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါလော့။

မိမိကိုယ်တိုင် စွန့်အားပေး နည်းပါးသော်လည်း ကျမ်းစာတော်များ ကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချစ်ရကောင်းများသည် မတွေ့နိုင် သော်လည်း သေဘေးကို ရင်ဆိုင်ပုံသကဲ့သို့ မိမိသည်လည်း လူရိုင်းတို့၏ လုံသွား ကို အဘယ်ကြောင့် ရင်မဆိုင်ပုံသ် နေရအံ့လော့ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထိုည၌ အိုင်ဝင်သည် စဉ်းစားရာမှ မေ့ခန့် အိပ်ပျော်သွားရာ ကောင်း ကင်ဘုံမှ အလွန်လှပသည့် တမန်တော်နတ်သမီးသည် သူ့အိပ်ရာအနီးသို့ လာလာ၍ ဓမ္မတရားတော်များကို လိုက်နာမှတ်သားရန်နှင့် ခရစ်တော်သည်

၆ ❖ ဒုန့်ရွှေမျှား

ကောင်းကင်ဘုံမှ အမြဲစောင့်ကြည့်မည့်အကြောင်း မိန့်ကြားပြီးလျှင် နတ်သမီး ကွယ်ပျောက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အိုင်ဝင်သည် တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ် ဖခင်ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရာ အာဖရိကတိုက်သို့ သွားရောက်ရန် မိမိစိတ်ကို တစ်ခါတည်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် အိုင်ဝင်အား အထူးကျေးဇူးတင်လျက် နက်နဲသော ဓမ္မတရားများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သွားရောက်နေထိုင်ရ မည့် ဒေသပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တကွ လမ်းခရီးများအကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဟောပြော ညွှန်ကြားလျက် ရှိလေရာ အိုင်ဝင်လည်း ခရီးထွက်ရန် စိစဉ်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ အိုင်ဝင်သည် မိမိနှင့် လက်ထပ်ရန် ပြောဆိုစေ့စပ် ထားသောမိန်းမပျိုနှင့် တွေ့သဖြင့် အာဖရိကတိုက်သို့ သာသနာပြုရန် ခရီး ထွက်မည့်အကြောင်းပြောပြရာ မိန်းမပျိုသည် လွန်စွာအံ့သြလျက်

“တခြား ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား၊ ဒီနေရာကို သွားဖို့တော့ ဘယ်နည်း နဲ့မှ ကျွန်မ သဘောမတူနိုင်ဘူး ဒါလင်ရယ်”

“မင်း ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဓမ္မတရားတွေ ဒီလောက် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒီလောက်မှ စွန့်ပြီး သာသနာအတွက် မဆောင်ရွက်ရင် ကျုပ် ဘဝခရီးဟာ အချည်းနှီး မဖြစ်ပေဘူးလား”

“ဖြူရွာတွေမှာလည်း တရားကို အားထုတ်နိုင်ပါတယ် ဒါလင်ရဲ့”
“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“တခြားဟာတွေကို မထောက်တောင် အချစ်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက် ထားပြီး ညွှာတာသနားဖို့ ကောင်းပါတယ် ဒါလင်ရယ်”

“အခုမှဖြင့် မဖြစ်တော့ဘူး အချစ်ရယ်၊ မောင့်စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီး ပြီ။ မထားနဲ့တော့”

ထို့နောက် အိုင်ဝင်လည်း တရားကို နှလုံးသွင်းကာ ရည်းစားနှင့် စကားပြောနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

*

အာဖရိကတိုက်သို့ ရောက်လာခြင်း

အချိန်ကား နှစ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်လမ်းသည် အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဆိတ်ငြိမ်သာယာသော အင်္ဂလိပ်ရွာကလေးမှ အာဖရိကတိုက် အလယ်ပိုင်းသို့ ပြောင်း၍ သွား၏။ ဆူးပေါသော ထိကရုန်းပင်များ ကွက်တိ ကွက်ကျား ပေါက်နေသည့် တောင်စောင်းတစ်ခု၏ မြက်လွင်ပြင်၌ မြက် ခြောက်များမိုးထားသည့် တဲယေတစ်လုံးကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်၏။ တဲ၏ နောက်ဘက်၌ကား ခြင်္သေ့စသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ် ရန် စီမံထားသော ခြံစည်းရိုးမှာ ဆူးချဲ့တို့ဖြင့် ဝိတ်လျက်ရှိ၏။ လားတစ် ကောင်သည် တဲရှေ့ရှိ နွားလှည်းတစ်ခုနဲ့ဘေး၌ မြက်များကို စားလျက်ရှိလေရာ တောတောင်၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် တဲကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးအုပ် လျက် ရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းဖြစ်၍ ကိုယ်လုံး ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် အရင် မြင့်သော လူတစ်ယောက်သည် တဲ၏ နောက်ဖေးတံခါးမှ ဝင်လာပြီးလျှင် လားရှိရာသို့ သွား၍ လား၏ကျောကို ပွတ်သပ်ပေး၏။ ထိုခဏ၌ တိုင်းရင်းသား

လူမည်းကလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ နားအုပ်များကို တောင်စောင်းဆီမှ မောင်း နှင်လာပြီးလျှင် ခြံတွင်းသို့ သွင်းလျက် ဂိုကုန်ရာ တံရုတ်နှင့်တူသော ထိုသူသည် လားကို ပွတ်သပ်ပေးလျက်ရှိရာမှ ခြံထောင့်ရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် ခွေးခြေ တစ်ခုပေါ်သို့ သွား၍ထိုင်ပြီးလျှင် အနောက်ဘက်ဆီသို့ မျှော်၍ ကြည့်နေလေ ၏။

ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ မစ္စတာ သောမတ်(စ)အိုဝင်ပင် ဖြစ် လေသည်။ အိုဝင်သည် ယခင်နှစ်နှစ်ကထက် မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ကျ လျက်ရှိပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများပေါက်လျက်ရှိ၏။ အသားမှာ လည်း နေလောင်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြေးနီရောင်ပေါက်လျက်ရှိလေရာ မျက်လုံးများမှာမူ ယခင်ကထက်ပင် ရွှင်လန်းတောက်ပလျက် ရှိနေလေသည်။

တောင်ခြေရင်းတွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ကြီးသည် အချို့နေရာ များတွင် အနိမ့်အမြင့်ဖြစ်ကာ ကျောက်တုံးများကို တိုက်၍စီးဆင်းသော ရေသံကို အတန်အဝေးမှပင် ကြားရ၏။

မြစ်၏ အခြားဘက်၌ကား ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးသည် မိုး ကုန်စက်ဝိုင်းအထိရောက်လျက် တောတန်းများသည် အသွယ်သွယ်ဖြစ်ပြီး လျှင် တစ်တောင်ထက် တစ်တောင် နောက်ဘက်သို့ မြင့်၍သွားပေရာ အမြင့် ဆုံးနှင့် အဝေးဆုံး တောင်ထိပ်များသည် အပြာရောင် ကောင်းကင်နှင့် အရောင်ချင်း ရောယှက်ကာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်မွှားပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ ၏။ ထိုနေရာသည်ကား မီးကို ကိုးကွယ်သည့် လူရိုင်းများ သို့မဟုတ် မီးလူ မျိုးများ နေထိုင်ရာဒေသများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောင်များအနက် အနီးဆုံးသော တောင်များ၏ တောင်နား မောင်း၊ တောင်စောင်းများတွင် လူရိုင်းဘုရင် 'အမ်ဆူကာ'၏ တံနန်းနှင့် ခြံဝိုင်းကြီးရှိရာ အမ်ဆူကာ ဟူသောအမည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ပြန်လျှင် 'လျှပ်စစ် မိုးကြိုး' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိ၍ မိုးကြိုးဘုရင်ကြီး ဟု ခေါ်တွင်ခြင်း ဖြစ်၏။

မစ္စတာအိုဝင်၏ တံမှ ကိုက် ၁၀၀၀ ခန့်ဝေးသည့် အရပ်တွင် ရေတိမ်သည် နေရာရှိ၍ မြစ်ရေလျှံ၍ မနေသောအခါများ၌မူ ထိုနေရာကို

ခြတ် ပြီးလျှင် အခြားကမ်းဘက်သို့ ခြေကျင်ကူးနိုင်၏။ မစ္စတာအိုဝင်ကလည်း အကြောင်းရှိလျှင် ထိုနေရာမှ ဖြတ်ကူးရန် ရည်ရွယ်ထားလေသည်။

မစ္စတာအိုဝင်သည် ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အနောက်ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကာ "ဥန်ဟာ မနက်ကတည်းက ရောက်ဖို့ သင့်လျက်နဲ့ ယခုထက် ထိ ရောက်မလာသေးဘူး။ ဘုရားမလို့ လူမည်းတွေရဲ့ တဲနန်းတော်ကြီးမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတော့တာပဲ" ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ခေါ်ဆို လျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် မြစ်ဆီသို့ ဒယ်မီးမီးသိုင်း ပြေးလွှားလာ သော အမည်းပြောက်ကလေးတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသဖြင့် မစ္စတာအိုဝင် သည် တဲအတွင်းမှ မှန်ပြောင်းကို ယူ၍ကြည့်ပြန်သောအခါ ထိုအမည်းပြောက် ကလေးမှာ အခြားမဟုတ်။ ဥန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဥန်ကား မီးကိုးကွယ်သည့် လူရိုင်းမျိုးပင်ဖြစ်၍ မစ္စတာအိုဝင်က တိုင်းရင်းသား လူရိုင်း များ၏ ဘာသာစကားကို သင်ကြားရန် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ၊ လူအကောင် အထည်ကြီးမားသလောက် မာကျောသန်စွမ်းပြီးလျှင် သစ္စာရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မစ္စတာအိုဝင်၏ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကျေးကျွန်ကြီးလည်း ဖြစ်လေ သည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဥန်သည် မစ္စတာအိုဝင်ရှေ့၌ မတ် တတ်ရပ်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ အရိုအသေပြုလျက် ရှိနေလေ ၏။ မစ္စတာအိုဝင်သည် ဥန်အား လက်ကိုချရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

"အသို့နည်း ဥန်၊ မိုးကြိုးဘုရင်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသလော။ သူက မည်သို့ စကားပြန်လိုက်ပါသနည်း"

"ဖခင် ... ကျွန်ုပ်သည် ဖခင် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း တဲနန်းတော် ကြီးရှိရာ လူမည်းတို့ မြို့ကြီးသို့ရောက်ခဲ့ရာ ဘုရင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မိန်းမဆောင်ရှေ့ကွက်လပ်၌ တွေ့ဆုံပါ၏။ သူ၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးခွဲ သက်တော်စောင့်များသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခိုနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောသည်ကို မကြားနိုင်သော်လည်း သူအနီးတွင် ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး ရှိပါသည်။

၎င်းတို့မှာ (၁) ထီးခန်းရိပ်ရာကို ဆက်ခံမည့် သားတော် အကြီး ဟာဖီလာ၊
(၂) ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်အငယ် နော်ဝင်ဂို မင်းသားနှင့် (၃) စုန်းအဖွဲ့၌
မညာအတတ်ဆုံး စုန်းဘုရင် ဟော်ကိုသာ တို့ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ သုံးယောက်
သည် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တွင်းရှိ
သွေးများသည် တစ်ခါတည်း ခန်းခြောက်သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ နှလုံး
သွေးများမှာလည်း တုန်လှုပ်သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှ
အကြံအစည်ပင် ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

“ခရစ်တော်ကိုသာ ယုံကြည်အားထား၍ သူတို့လက်တွင်း၌ တစ်စုံ
တစ်ရာ မကြောက်ရွံ့ရန် သင့်အား မှာထားပြီး မဟုတ်ပါလော့၊ ဂျွန်”

“မှန်ပါသည် ဖခင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား အကြောက်မပြေနိုင်ပါ။
သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်ကြီးရှေ့တွင် နဖူးကို မြေကြီးနှင့် ထိထားရာမှ
ဖခင် သင်ကြားပေးလိုက်သည့်အတိုင်း လျှောက်ထားပါသည်။”

“သင်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပြန်၍ ရွတ်ဆိုလော့”

ထိုအခါ ဂျွန်သည် ဘုရင်ကြီးအား သူလျှောက်ထားသည့်အတိုင်း
ပြန်၍ ရွတ်ဆိုပြ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရင်မင်းမြတ် ...မြေကြီးကို ခြေချလျှင်
သွက်သွက်ခါမျှ မြေကို တုန်လှုပ်စေလျက်လည်းကောင်း၊ လက်တော်သည်
ကမ္ဘာကြီးကို ရစ်ပတ်နိုင်လျက်လည်းကောင်း၊ အသက်ရှူသော အငွေ့သည်
မုန်တိုင်းကို ဖြစ်စေနိုင်လျက် အသံတော်သည် လျှပ်စစ်မိုးကြိုးကို ဖြစ်စေနိုင်
သည့် တန်ခိုးတေဇာတော်နှင့် ပြည့်စုံသော အရှင်မင်းမြတ်- တမန်တော်ကြီး
အမည်ခံသူ လူဖြူက စေလွှတ်လိုက်သည့်အတိုင်း အရှင်ဘုရားခြေတော်မှ
မြေမှန်လောက်မျှ အဖိုးမထိုက်တန်လှသော ကျွန်တော်မျိုးဂျွန်က တမန်တော်
ကြီး၏ နှုတ်ထွက်စကားအတိုင်း လျှောက်ထားခဲ့ပါသည် အရှင်ဘုရား ...

“အမာဆူကာ လူမျိုးတို့၏ သက်ဦးဆံပိုင် ဖြစ်တော်မူသော အိမ်ဆူ
ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကောင်းကင်ဘုံမှ စေလွှတ်သဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏
ကျေးကျွန်ဖြစ်သော တမန်တော်အမည်ခံ ကျွန်ုပ် လူဖြူသည် အရှင်အား

“ဘုန်းတော်ကြီး၍ သက်တော်ရာကျော်ရည်ရန် မေတ္တာပို့သပါသည် ဘုရင်မင်း
မြတ်။ လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က တိုင်းပြည်မှ အရှင်နှင့်ထုတ်လိုက်သူ၏အကြောင်း
သည် ကောင်းကင်ဘုံ၌ စံနေတော်မူသော ခရစ်တော်ထံတော်သို့ သတင်း
ရောက်ပြီဖြစ်၍ သင်မိန့်ဆိုလိုက်သော အမိန့်ကို ကျွန်ုပ်က ဆက်ခံ၍ ယခု
ပြန်ကြားရပါသည်။ ယခု အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်ုပ်သည် အရှင် အမိန့်တော်
အတိုင်း ဗြိတိန်နှင့်ဝေးရာတွင် စခန်းချနေထိုင်လျက် အခွင့်ရသောအခါမှ အရှင်
မြို့တော်သို့ဝင်ကာ မွန်မြတ်လှသောတရားများကို ဟောကြားပါမည်။ တရား
မဟောမီ အရှင်ပင်၊ မြတ်အုပ်စိုးသော မီးလူမျိုးများ၏ ဘာသာရပ်စကားများ
ကို တတ်မြောက်ရန် အရှင်၏ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် ရရှိပြီးဖြစ်ပါ၍
သူ့အား ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ သွတ်သွင်းပြီးလျှင် ဂျွန် ဟု အမည်ပေးထားပါ
သည်။ သို့ဖြစ်၍ ခရစ်တော် အလိုတော်အတိုင်း ကျွန်ုပ် တမန်တော်သည်
အရှင်မင်းမြတ် သိကြားတော်မူရန် ရွှေ့နားတော်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်
မင်းမြတ်။

“အထက်ပါစကားအတိုင်း ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားခဲ့ပါသည် ဖခင်။
ထိုအခါ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးနောက်
တစ်ယောက် တစ်ခွန်း တိုင်ပင်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီး၏ ပါးစပ်
ဖြစ်သော ဟော်ကိုသာက အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ မိန့်ကြားပါသည် ဖခင်။”

“ဂျွန် ... သူပြောသည့်အတိုင်း ပြန်၍ပြောလော့”

“သူက ‘ဂျွန်-သင်ကား ရဲရင့်လှ၏။ သင်သည် အခြားဘာသာသစ်
တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းကာ ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး အခြားဘုရင်တစ်ပါး လက်အောက်
ခံ ဖြစ်တော့၏။ သို့သော် သင်၏ သူရသတ္တိကို ချီးကျူးသောအားဖြင့် သင့်
အပေါ်၌ ကျွန်ုပ် အပြစ်လွှတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် တမန်တော်
အမည်ခံသူ လူဖြူထံသို့ ယခုသွား၍ ကောင်းကင်ဘုံမှ သူ ယူလာသည်ဆို
သော တရားကို ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ အေးချမ်းစွာ ယူခဲ့ပါစေလော့။ သို့သော်
တစ်ခု သတိပေးပါလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်၌လည်း လေထဲမှ ဉာဏ်ပညာကို
ထုတ်ယူနိုင်သူ၊ လျှပ်စစ်နှင့် မိုးကြိုးကို ယဉ်ကျေးအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူ၊ မိုး

ရွာခြင်းကို အုပ်စိုးနိုင်သူ အစရှိသော မမြင်နိုင်သည့် တန်ခိုးအာဏာများကို ပိုင်သော စွန်းများလည်း ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထက်သာသော ပညာရပ်များကို ပြသနိုင်မည့်လူလည်း လာပါစေလော့။ သို့မဟုတ် လုံသွားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တံတားပေါ်သို့သာ သူလျှောက်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် သူ၏ လိပ်ပြာကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ခရစ်တော်ကိုလည်းကောင်း တိုင်ပင်ပြီးမှသာ လာလိုက လာနိုင်ကြောင်း၊ မလာဘဲ အေးချမ်းစွာ နေလိုက နေနိုင်ကြောင်းကိုထပ်၍ သူ့အား သတိပေးပါလေလော့။

“ဤအတိုင်းပဲ ရွတ်ဆိုသလော ဂျွန်”

“မှန်ပါသည် ဖခင်၊ ဤအတိုင်း သူ ရွတ်ဆိုပါသည်။”

“ကောင်းပြီ ဂျွန်၊ ဘုရင်ကြီး၏ စကားသည်ကား လျော်ကန်သင့် မြတ်လှပေ၏။ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်ကြအံ့၊ အသင့်ပြင်ဆင်၍သာထား လော့။”

စိတ်လေးသော အမူအရာဖြင့် -

“ဤနေရာ၌ နေထိုင်လျှင် ပို၍ မသင့်ပါလော ဖခင်”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း ဂျွန်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား ဖျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၍ ပြီးပေပြီ။ ယခုကား ရိတ်သိမ်းရန် အချိန်တန်ပြီ မဟုတ်ပါလော”

“မှန်ပါသည် ဖခင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် မီးလူမျိုးများအား တရားဟော၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာတွင်းသို့ သွတ်သွင်းရန် ယခုအခါ အချိန်မသင့်သေး ဟု ထင်မိပါသည်။ တနန်းတော်ကြီးတွင် ယခုလောလောဆယ် အချိန်အခါ၌ အရှုပ်အထွေးများ ရှိလျက် တိုင်းပြည်လည်း မငြိမ်မသက်ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ် သိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြောမည့်စကားများကို နားထောင်ပါဦးလော့ ဖခင်”

“သင် ပြောရန်ရှိသည်ကို ဆက်၍ ပြောလော”

“ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်ရှင် အပ်ဆူကာ ဘုရင်ကြီး၌ ဟာဖီလာနှင့် နော်ဝင်ဂိုဟူ၍ သားတော်နှစ်ပါး ရှိရာ၊ ဟာဖီလာမှာ ထီးနန်းအမွေကို ဆက်ခံစိုးစံမည့် သားတော်အကြီးဖြစ်၍ နော်ဝင်ဂိုမှာ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်မှ မွေးသော

သားတော်အငယ် ဖြစ်ပါသည်။ ဟာဖီလာသည် မာန်မာနကြီး၍ ရက်ကဲကြီးလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ နော်ဝင်ဂိုမှာမူ ဘုရင်ကြီး မြတ်နိုးသည့် သူ့မိခင်ကဲ့သို့ သဘောကောင်း၍ စိတ်ထားနူးညံ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

“မကြာမီကပင် ဟာဖီလာသည် ဖခင်ကြီး အံသေကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ဖခင်ကြီးအား နန်းမှချကာ ညီတော်ကို သတ်လျက် ထီးနန်းကို မတရားလုယူရန် ကြံစည်ကြောင်း တွေ့ရှိပါသည်။ တွေ့ပုံမှာ ကျွန်ုပ်၏ နမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားငယ် တစ်ဦးထံမှ လျှို့ဝှက်စွာ သိရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးမှာ သိပင် သိသော်လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါ။ သူသည် စစ်မပြုလို၊ ငြိမ်းချမ်းရေး အမှုကိုသာ လိုလားလျက် ရှိပါတော့သည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်တွင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော သစ်သီးဦးစားပွဲ၌ ဘုရင်ကြီးသည် သားအငယ် နော်ဝင်ဂိုအား ရှေးဟောင်းဥပဒေအရ ထီးနန်းအမွေကို ပေးအပ်ရန် စိတ်၌ ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ ဤပွဲလမ်းသဘင်မှာ ယခုညဉ့်မှ သုံးရက်မြောက်သော ညဉ့်တွင် ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ ဤအကြောင်းများကို သားအကြီးအငယ် နှစ်ဦးလုံးပင် သိရှိကြ၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးပင် သူတို့၏နောက်လိုက် စစ်တပ် အသီးသီးကို ဆင့်ခေါ်ထားရာ တစ်ဘက်လျှင် လုံ့ကိုင်စစ်သားသောင်းကျော်မျှ ရှိကြပါလိမ့်မည် ဖခင်။ ထိုပွဲကား လင်းတများနှင့် ခွေးအများ အစာဝမည့် ပွဲကြီးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်၌ ငြိမ်းချမ်းရေး တရား၊ ခရစ်၏ ဓမ္မဓာတ်တော်များကို ဟောကြားမည့် လူဖြူအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ကျေးကျွန် ဂျွန်အတွက်သော်လည်းကောင်း မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချိမ့်မည်နည်း ဖခင်”

“မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည် ကျွန်ုပ် မသိ၊ ဂရုလည်း မစိုက်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပြုရန်ရှိသော ခရစ်တော်သာသနာကိုစွဲကို ဤနည်းနှင့် မရလျှင် သိနည်းနှင့် ဆောင်ရွက်မည်။ ဂျွန် . . . သင်ကြောက်လျှင် နေရစ်ခဲ့ပေသော ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ သွားအံ့”

၁၄ ❖ ဇရုန်ရွှေမျှား

“ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါ ဖခင်။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် စုန်းတို့၏ တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသူများ ရှိ၍ ဖခင်သည် သူတို့ထက် ကြီးကျယ်ခက်ခဲသော မျက်လှည့် အတတ်ပညာများကို ပြနိုင်မှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်”

“မည်သို့ဆိုလိုသနည်း ဂျွန်”

“သူတို့သည် ဖခင်ကို မေးမြန်း၍ အကယ်၍ ဖခင် မဖြေနိုင်ခဲ့သော် ဖခင်အား မုချ သတ်ပါလိမ့်မည်။ ဖခင်သည် အလွန်လှပသော အရာများကို သင်ကြားပါ၏။ သို့သော် ဖခင်သည် စုန်းဖြစ်ပါသလော၊ မိန်းမတစ်ယောက် ၏ ကလေး သေဆုံးနေက ဖခင်သည် ခရစ်တော်ကဲ့သို့ ပြန်၍ ထအောင် လုပ်နိုင်ပါ၏လော။ ကျွဲ၊ နွားများ အနာရောဂါ ကျရောက်နေက ဖခင်သည် ကုသနိုင်ပါသလော။ ဖခင် ... အကယ်၍ ထိုအရာများကို မေးလျှင် ဖခင် သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်အံ့နည်း”

“နည်းလမ်း နှစ်လမ်းသာ ရှိသည် ဂျွန်၊ သေလျှင်သော်လည်း သေရမည်။ ဤအရာများကို ပြုလုပ်သော်လည်း ပြုလုပ်ရမည်”

ဂျွန်သည် မတုန်မလှုပ် ရှိနေသဖြင့် အိုင်က ဆက်လက် ပြောလေ သည်။

“သင် ပြောသည်ကား မှန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရာများကို မဖန်ဆင်း နိုင်၊ ခရစ်တော်သာ လုပ်ကိုင်ဖန်ဆင်းနိုင်၏။ ကျွန်ုပ် အလိုရှိက ခရစ်တော် သည် ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် ပြုလုပ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏။ ယုံမှားသံသယ ရှိသော သင်သာ မယုံကြည်လျှင် ကျွန်ုပ်ကို ထားခဲ့လော့”

ဂျွန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်ရှိလေရာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် အတန်ငယ် တုန်လှုပ်နေပြီး လျှင် သူ၏ မျက်လုံးထောင့်ကလေးများ၌လည်း မျက်ရည်ကလေးများ ဥလျက် ရှိရှာလေ၏။

“ဖခင် ... ကျွန်ုပ်သည် သူရဲဘောကြောင်ချူဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ဘုရင်လက် အောက်၌ စစ်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်အတွင်း စစ်ဗိုလ်အဖြစ်ဖြင့်

ဆယ်နှစ် အမှုထမ်းခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်၊ ပခုံးစွန်းနှင့် ဦးခေါင်းတွင်ရှိ သော အမာရွတ်များကိုသာ ကြည့်ပါလော့။ သို့သော် ၎င်းတို့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် မပြောလိုပါ။

“ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်တတ်သောသူ မဟုတ်၍လည်း ဖခင်ထံမှ သတင်းစကားကိုယူ၍ အပ်ဆူကာ ဘုရင်ကြီးထံသွားခြင်း မဟုတ်ပါလော့။ ခရစ်တော်သည် ဖခင်အား အလင်းရောင်ပေးသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား မပေးသေး ပါ။ လူမည်းများက တကယ်စမ်းသပ်သောအခါ ခရစ်တော်သည် ဖခင်ထံ လောဘ ပစ်သွားမည်ကို ကျွန်ုပ် တွေး၍ ပူပန်မိပါ၏။ ဖခင်ကား နုနယ်သေး ကွေး၍ အေးချမ်းသာယာစွာ နေခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြမ်းတမ်းလျက် သန်မာ တောင့်တင်း၍ သေမင်းကိုပင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေါင်းများလှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ သေသော်လည်း မထူးတော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဖခင်အတွက်သာ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ပူပန် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သင်အား ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီ ဂျွန်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယေရှုဘုရားသခင် သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္မာက အဆုံးသတ်သည် နေ့အထိ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် တွင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်အံ့”

ထိုည၌ အိုင်ကသည် တရားဟောရန် ဓမ္မကျမ်းစာများကို ဘာသာ ဖြန့်၍ ရေးရခြင်းနှင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိလေရာ၊ နာရီလက်တံသည် စက်ဝိုင်း တို့ တစ်ပတ်ပြီးလျှင်တစ်ပတ် လှည့်၍သွားလေ၏။ အချိန်အတော်ညဉ့်နက်လာ ၍ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ငိုက်သွားသောအခါ ကောင်းကင်မှ တမန်တော်များသည် သူနား နားသို့ကပ်၍ အပ်ဆူကာဘုရင်နယ်သို့ သွားရောက်ရန် တိုက်တွန်း ကြ၏။ ထို့နောက် အိုင်ကသည် ရွက်ဖျင်ခုတင်၏ ဘောင်ပေါ်တွင် လက်တင် တာ မေ့မနဲ ဖြစ်၍သွားပြီးနောက် သတိလစ်၍ သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိပ်မက် မြင်မက်နေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း အောက်ပါအတိုင်း စိတ်ထဲတွင် ဖြင့်ရလေသည်။

*

၃

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်

အိုဝင်သည် အလွန်အမင်း မောင့်သော ညဉ့်ကို ကြည့်လျက်ရှိရာမှ ထိုနေရာသည် မျက်စိနှင့် မြင်ရန်ကလေးမျှ လင်း၍လာပြီးလျှင် မြက်ပင် ကလေးများ ပေါက်နေသည့် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ထိုကွင်းပြင်ကြီး ကို ဝိုင်းရံလျက်ကား ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့၏ တဲကလေးများကို မြင်ရလေသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ တများ၌လည်းကောင်း၊ တဲများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းများ မရှိချေ။ တစ်ခါ တစ်ရံ ခွေးဟောင်လိုက်သော အသံတစ်သံကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တဲတစ်ခုအတွင်းမှ ကလေးငိုလိုက်သည့် အသံတစ်သံကိုလည်းကောင်း ကြားရ သည်မှအပ တစ်ရွာလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ အပြာရောင်ခံ လျက်ရှိသော ကောင်းကင်၌ ကြယ်ကလေးများသည် တမှိတ်တုတ်တုတ် ရှိ နေကြကုန်၏။

ထိုမြောက်မြားလှစွာသော တဲများအနက်မှ အိုဝင်၏ စိတ်သည် အခြားသော တဲများနှင့် အတော်ဝေး၍ ဆီးတီးနေသော တဲတစ်တဲအတွင်း

သို့ ဆွဲဆောင်သွားလေရာ ထိုတဲအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို တစ်စုံတစ်ရာ အကာအကွယ်မရှိဘဲ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။ တဲအတွင်း၌ကား မီးထွန်း ခြံထား၊ အလင်းရောင်ဟူ၍လည်း မရှိချေ။ သို့သော် အိုဝင်၏စိတ်အာရုံ သည် တဲတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သမျှကို အသေးစိတ်အထိ မြင်ရ၏။ တဲအတွင်းမှာ အလွန်သပ်ရပ်လျက် ကြမ်းပြင်မှာ အရောင်တောက်၍နေပြီးလျှင် ၎င်းအပေါ် ၌ တိရစ္ဆာန်အရေများကို ခင်းထား၏။ မျက်နှာကြက်မှာ အနီရောင်သစ်သား ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် အရက်ဘူးများကိုလည်း စင်တစ်ခုပေါ်၌ တင်ထား လေသည်။ အခန်းနံရံ၌ကား ဦးချိုများ၊ ဒိုင်းများ၊ လုံများ ဆွဲချိတ်ထား၏။ ထဲရှေ့ရှိ တံခက်မြိတ်၌ လူရိုင်းတို့ အယူဝါဒအတိုင်း ဘေးဥပဒ်ကင်းရှင်းစေ နေ အိမ်မြှောင် အခြောက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း တန်းလန်းဆွဲထားလေ သည်။

တဲအတွင်းတွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား ပြောလျက်ရှိကြရာ တစ်ယောက်သည် တံခါးဝကို ကျောပေးလျက် ၎င်း၏ အဖော်သည် အိမ်၏ အလယ်တိုင်ကို မှီ၍နေ၏။ အိမ်တွင်းမှာ အလင်းရောင် ဟူ၍ မရှိဘဲ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိနေလေရာ၊ သူတို့ချင်းလည်း နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောဆို တိုင်ပင်လျက်ရှိလေသည်။ အိုဝင်၏ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုကိုပင် ထွင်းဖောက်၍ မြင်ရလေရာ၊ ထို့ကြောင့်လည်း စကားပြော သူများ၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်အနက် ပထမလူမှာ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ တကယ့် ဘီလူးကြီးကဲ့သို့ တုတ်ခိုင်ထွားကျွန်းလှ ၏။ သို့သော် ကျားသစ်ရေကိုယ်ရုံကို ဝတ်လျက်ရှိလေရာ ၎င်း၏ လက် ကောက်ဝတ်များတွင် ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကွင်းများ တပ်ဆင်ထား လေသည်။ မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ တန်ခိုးအာနိသင်နှင့် ဖြည့်စုံ၏။ မျက်လုံးများမှာ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အတန်ငယ်ဝေးပြီးလျှင် မျက်လုံးအိမ်မှာ အစဉ်မပြတ် ကစားလျက်ရှိရကား၊ အများအားဖြင့် အပြာ ရောင်များကိုသာ မြင်ရ၏။ သူ၏လက်ယာဘက်လက်မှာ လုံတစ်စင်း၊ အနီး

၁၈ ❖ ဒုတိယခွဲများ

ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လက်ချောင်းများသည် သတိကြီးစွာဖြင့် အစဉ်ကစားလျက် ရှိ၏။

သို့သော် ဒုတိယလူကား ပထမလူနှင့် များစွာ ကွာခြားလေသည်။ ထိုသူ၏ အသက်မှာ ၅၀ ခန့်ရှိ၍ အရပ်မြင့်ပြီးလျှင် ဖြောင့်စင်းသော ကိုယ်ရှိလျက် ခြေလက်များမှာလည်း နုနယ်ပျော့ပျောင်းလေသည်။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများတွင် ပြုညီညီအရောင်များ သမ်း၍နေပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ အတော်အဆင်ပြေလျက် ပေါ်လွင်ခြင်း၊ သတိစွဲမြဲခြင်း လက္ခဏာကို ထောင်လျက်ရှိ၏။ ကျယ်ဝန်း၍ မြင့်တက်သော နဖူးကြီးမှာ မျက်နှာကို ပိုမို ထင်ရှားစေလျက်ရှိရာ သူ၏အညိုရောင်မျက်လုံးများမှာမူ ကြည့်နေသူများ၏ အသည်းနုလုံးထဲသို့ ထိုးဖောက်၍ မြင်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပလေသည်။ မျက်လုံး၏ ဣန္ဒြေရပ်မှာ လေမတိုက်သည့် နေရာတွင် တောက်လျက်ရှိသော မီးလျှံကဲ့သို့ တည်ငြိမ်လျက်၊ အေးမြသည့် နေရာတွင် ကျောက်ရုပ်၏မျက်လုံး၌ တပ်ဆင်ထားသော အမိုးတန် မြဲနေတူ၏။

ထိုသူသည် တီးတိုးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် -

“ဤမှောင်မိုက်သော နေရာ၌ ထိုင်နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ မင်းသား... သင့်ဝမ်းထဲက အကြံကို ကျွန်ုပ် ပြောမည်။ သင့်စိတ်ထဲ၌ ဘုရင်တစ်ပါး နတ်ရွာစံခြင်းကို စိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ မှန်မမှန် ပြောလော့”

“ဟော်ကိုဆာ... သင်ကား၊ စုန်းထဲတွင် အကောင်းဆုံး သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံး ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်ကား အထင်လွဲလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီး၏ စိတ်ကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်သော ဆေးများတောင်းရန် လာခြင်း ဖြစ်၏”

“မင်းသား... ကျွန်ုပ် စကားကို ကြားရသောအခါ သင်၏ပါးရိုးသည် ကျသွား၏။ သင်၏မျက်နှာသည် ပြောင်းသွား၏။ လျှာဖြင့် သင်၏ ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်သပ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမှောင်ထုကို

နန်းလည်နောင် ❖ ၁၉

ထွင်း၍ မြင်နိုင်သော သတ္တိရှိသကဲ့သို့ သင့်စိတ်ကိုလည်း မြင်ရပေပြီ။ သင်၏ ဖခင်ကြီးသည် သူ၏မေတ္တာကို သင့်အပေါ်၌ မထားဘဲ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း စိတ်သဘောကောင်းသော နော်ဝင်ဂိုအပေါ်၌ ထားရှိသည်ဖြစ်၍ သင်၏ဖခင် ကို သုတ်သင်ရမည် မဟုတ်လော။ သူကား အသက်ကြီး၍ နန်းသက်လည်း ချည်ကြာပေပြီ။ သူ့စိတ်ကို မည်သူပြောနိုင်အံ့နည်း။ အသင်မင်းသား... နောက်နှစ်ရက်မျှအကြာ၌ သူ၏စစ်သည်တော်များရှေ့၌ ဗိုလ်ရှစ်မည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအချိန်တွင် သင့်အပေါ်တွင် ထီးမွေ နန်းမွေကို လုံးလုံးဖြတ်၍ နော်ဝင်ဂိုအား ဆီးနန်းအမွေကို ပေးမည်ဆိုက သူ့စိတ်ကို မည်သူသိနိုင်အံ့နည်း။ သင်မင်းသား... သင်ကား နော်ဝင်ဂိုကို မသတ်နိုင်၊ တိုင်းသူ ပြည်သားများသည် သူ့ကို ချစ်၍ အစောင့်အရှောက်လည်း ကောင်းလှ၏။ သူသေလျှင် သင်တစ်ဦး တည်းသာ အကျိုးရှိမည်အကြောင်း တိုင်းပြည်က သိရှိပြီးဖြစ်၍ လူအများ၏ မျက်စိသည် သင့်အပေါ်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ သူတို့၏ ယုံမှားသီသယသည့် သင့်အပေါ်၌ ကျရောက်မည် မဟုတ်လော။ သို့သော် သင်တို့ဖခင် ဘုရင်ကြီး သေမည်ဆိုက လူအိုလူမင်းသည် သေခြင်းနှင့် နီးကပ်သဖြင့် လူအများ၏ ယုံမှားကင်းမဲ့ရန်အကြောင်း မရှိပါလော။ စစ်သားများကား စစ်စိတ်၊ စစ်သွေး ဖြင့် ရဲမာန်မွေးလျက်ရှိကြ၏။ သို့သော် သင့်ဖခင်ကြီးကား အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြင့် ဘဝကူးလိုသော ဆန္ဒရှိ၏”

“ဟော်ကိုဆာ... မိုက်မဲသော အကြောင်းများကို မပြောပါ လော့”

“အို... အစ်ဆူကွာ၊ ဘုရင်၏သားတော်ကြီး၊ ဤသို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် အချိန်ကုန်ခံ၍ ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကို နားထောင်၍ နေဘိသနည်း။ ကျွန်ုပ် သွားတော့မည် မင်းသား။ သင်သည် ဘုရင်သားတော်ကြီး ဖြစ်လျက် တစ်နေ့တွင် နော်ဝင်ဂို၏ ‘ဒိုင်း’ကို ကိုင်ရယူဖြစ်အံ့။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နော်ဝင်ဂို နန်းတက်ခဲ့လျှင် သဘောထားမြင့်မြတ်သူဖြစ်၍ သင့်ကို သတ်မပစ်ဘဲ အသက်ကို ချမ်းသာပေး၍ ‘ဒိုင်း’ ကိုင်ရသော ရာထူးကို ပေးထားကောင်း ပေးထားပေမည်”

ဟာဖီလာသည် မှောင်ထဲတွင် ဟော်ကိုဆာ၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် -

“နေဦးလော့ အသင် ဟော်ကိုသာ၊ နေဦးလော့။ သင် ပြောသည် ကားမှန်၍ ဘုရင်ကြီး သေရမည်။ အကယ်၍ သုံးရက်အတွင်းတွင်မှ မသေ ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်သည် ထီးနန်းကို ဆက်ခံရတော့မည်မဟုတ်။ သူသည် ကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သူလျှိုများ ပြောပြ၍ သိရပါ၏။ သူကား ကျွန်ုပ်ကို မုန်းတီး၍ နောင်ဝင်ဂိုနှင့် သူ့မိခင်ကိုသာ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ယခု ‘သစ်သီးဦးစားပွဲ’ နောက်ဆုံးနေ့ မတိုင်မီ သူသေသော် နောင်ဝင်ဂိုအား ဘီးနန်းအမွေပေးခဲ့ရန် အချိန်ရတော့မည် မဟုတ်။ ထိုအခါ သူ၏ စစ်သည် တော်များ သည်လည်းကောင်း၊ တိုင်းသူပြည်သားများသည်လည်းကောင်း နောင်ဝင်ဂိုအား ဘုရင်မြှောက်ရန် မည်သူမျှ ပြောကြားမည် မဟုတ်။ ထိုသို့ ဟပြီးကား သူသေရမည် ဟော်ကိုသာ၊ သင့်လက်ချက်ဖြင့် သူသေရမည်”

“ကျွန်ုပ်လက်နှင့် သေရမည် ဟုတ်ပါစေ အသင်မင်းသား။ ဤသို့ဆို လျှင် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်ဆုလာဘ်မျိုးကို ပေးအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်ကား သူ ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား အရိပ်ပေးခဲ့သည့် သစ်ပင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခုတ်ချိုင့်၍ပစ်မည်ရလော့”

“အသို့ဆိုသနည်း ဟော်ကိုသာ၊ ကျွန်ုပ် ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သော် သင်သည် ကျွန်ုပ်မှလွဲလျှင် တိုင်းပြည်၌ အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရအံ့”

“ဤရာထူးကား သင် မပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်ရမည် ရာထူးဖြစ် ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အားလုံးသော စုန်းများ၏ဘုရင်၊ လူတို့၏ အကြံအစည်ကို သိသူ၊ လူတို့၏ အတိတ်နိမိတ်ကို ဖတ်နိုင်သူ၊ လေ၏ဘုရင် လျှပ်စစ်မိုးကြိုးတို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော ကျွန်ုပ်ကား မင်းအဆက်ဆက် ရွေးကောက်တင် မြှောက်ခြင်းခံရ၏။ အသင် သတ်လိုက သတ်လော့၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် တစ်ခု သတိပေးလိုက်မည်။ အသင်မင်းသား၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်ုပ်လက်တွင် ရရှိပြီဖြစ်၍ ထိုအခါကစ၍ သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ဩဇာခံ ဖြစ်ရပေမည်။ မလုပ် နှင့် အသင့်မင်းသား။ သင်၏ လက်ထဲက ဓားကောက်ကြီးကို နံဘေးသို့ ချ လိုက်ပါလော့။ မချလျှင် သင့်အား ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်အတတ်ဖြင့် ပြုစားလိုက်

မည်ဖြစ်၍ ဘုရင် အသက်ကို သေကြောင်းကြံသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း သင်၏ တံငယ်ကို စွန့်ပေးသို့ အစာကျွေးရချိန်မည်”

ဟာမီလာသည် သူ၏စိတ်အားကို လျှော့ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ သူ၏ တံငယ်ကြီးကိုလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲ၍ ချလိုက်လေ၏။

“ဟော်ကိုသာ... သင်၏ စုန်းအတတ်၊ မျက်လှည့်အတတ်များကို ကျွန်ုပ် သိပါ၏။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍အသုံးပြုပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် သာ အသုံးပြုပါလေလော့။ သင်ကား ထီးနန်းနှင့် သရဖူကလွဲလျှင် မည်သည့် အရာမဆို ပိုင်သူဖြစ်၍ သင့်အား မည်သည့်ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ပေးရအံ့နည်း။ ထီးနန်းကိုမူ သင်သည် မဟာမျိုးမဟာနွယ် မဟုတ်သဖြင့် သင်မရနိုင်”

“အသင်မင်းသား... စဉ်းစားဦးလော့၊ စဉ်းစားဦးလော့”

ဟာမီလာသည် တစ်ဝံ့တစ်ရာကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားလျက် ရှိရာမှ သတိရလာဟန်ဖြင့် -

“သစ်သီးဦးစားပွဲ အပြီးတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ရန် ခေ့စပ် ကြောင်းလမ်းထားသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ နော်မာ ဖြစ်မည်လော၊ ဟုတ်ပါစေ ဟော် ကိုသာ”

“မှန်ပေ၏၊ နားထောင်လော့ အသင်မင်းသား... နော်မာသည် စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသော ကျွန်ုပ်အစ်ကိုမှ မွေးဖွားခဲ့သည့်သမီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်၊ ကျွန်ုပ်၏ဩဇာခံ၊ ကျွန်ုပ်၏လက်ကသုံးတောင်ဝေး ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသုံး အဝင်ဆုံးအရာဖြစ်၏။ သူမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်သည် မြေနှင့်လေတွင် ခိုသည့်အရာများနှင့်လည်းကောင်း၊ မှောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်နိုင်သော ဝိညာဉ်များဖြင့်လည်းကောင်း စကားကမ်းလှမ်း ပြောဆိုနေရ၏။ ဤသို့နှင့် နော်မာ၏စိတ်သည် အခြားမိန်းမများ စိတ်ထက် ကြီးမားမြင့်မြတ်၍လာပြီး လျှင် သူ့စိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် သူ့စိတ်ဖြစ်၍ လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အားကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူခဲ့ရသည့်အတိုင်း လက် ထပ်ရန် အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။ ထိုသို့ စောင့်ဆိုင်းနေသည့်အတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ မြောက်ပိုင်းနယ် တောင်ပေါ်သားလူရိုင်းများထံသို့ သံတမန် အဖြစ်

၂၂ ❖ ဒုန့်ရွှေမျှား

သွားရလေရာ ဤအချိန်၌ သင်မင်းသား ကျွန်ုပ်ခြံဝိုင်းသို့လာ၍ နော်မာကို မြင်လျှင် သင်မင်းသားသည် သူ့အား တပ်မက်မောကာ ဘုရင်အား ရွှေနား တော်ကြား သံတော်ဦးတင်လျက် သင့်၌ အခွင့်အရေးရှိသည့်အတိုင်း ရွေး ကောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးလည်း သင့်အလိုဆန္ဒအတိုင်း သဘော တူညီရပြီးလျှင် နော်မာအား ခေါ်ယူကာ မိန်းမဆောင်၌ ဤ 'သစ်သီးဦးစားပွဲ' အပြီးတွင် သင်နှင့် လက်ထပ်ရန် အဆောင်အယောင်နှင့် သိမ်းဆည်းထား စေ၏။ မိန်းမဆောင်သည်ကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သူတစ်ယောက်ပင် ဝင်ခွင့်ရသော နေရာမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခါက တောင်ပေါ်၌ရှိနေရာ လူချင်းပင် ဝေး သော်လည်း နော်မာ၏ ဝိညာဉ်သည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်၍ ဤအကြောင်း များကို ကျွန်ုပ် သိရခြင်း ဖြစ်၏။ အသင်မင်းသား... ကျွန်ုပ်၏ အသည်း နှလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ နော်မာထံ ပါသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဝမ်းထဲတွင် မီးတောက်လောင်၍ နေချေပြီ။ နားထောင်လော့ ဟာမီလာ... သင့်အား ဘုရင်ကြီးက မုန်းတီး၍ နော်ဝင်ဂိုကို ချစ်ခင်ရန် ဝိညာဉ်အတတ်ဖြင့် စေစား ဖန်တီးလိုက်သူကား အခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ဟော်ကိုဆာပင် ဖြစ်၏။ သင် သည် ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကိုလူယူသောကြောင့် ဤဝဋ်ကြွေးကို ဆပ်ရမည်ဖြစ်၏။"

ဟာမီလာသည် ဒူးနှစ်လုံးပေါ်သို့ လက်တင်ကာ မေးထောက်ရင်း ဟော်ကိုဆာ၏ စကားများကို အလွန်မသက်သာလှသော မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိလေရာ ဟော်ကိုဆာလည်း ဆက်၍ ရေရွတ်ပြန်လေသည်။

"နားထောင်ဦးလော့ အသင်မင်းသား... နော်မာကား သင့် အတွက် ဇနီးလောင်းအဖြစ်ရည်မှန်းကာ မိန်းမဆောင်၌ အသင်၏ဇနီးမဖြစ် သေးမီ သန့်ရှင်းစွာပင် ရှိနေသေး၏။ သူ့အား ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပြန်ပေးပြီးလျှင် သင့်အတွက် အခြား သင့်လျော်ရာ ဇနီးလောင်းကို ရွေးချယ်ပါလော့။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ အတတ်ကို ပြန်၍နုတ်ကာ သင့်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် ကျွန်ုပ်သည် နည်းလမ်းရှာဖွေအံ့။ နေခြောက်စင်း မထွက်မီ သင့်ရှေ့သို့ ဖြတ်၍သွားမည် စစ်တပ်ကြီးသည် သင့်အား အမာဆူကာ ပြည်ကြီး၏ ဘုရင် မီးခိမာန်၏ အရှင်သခင်ဟူ၍ ကြွေးကြော်ကုန်လတ္တံ့။"

"မြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ ဟော်ကိုဆာ၊ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းထက် သေခြင်းက မြတ်လိမ့်ဦးမည်။"

"သင်ကား သေမည် မဟုတ်သေး။ သူတစ်ပါး အစေခံအဖြစ်ဖြင့် အသက်ရှင်၍ နေရဦးမည်။ ထိုအခါ ရာဇဝင်ရိုင်းသူတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ခိန်းမများက သင့်အကြောင်းကို ကချာစပ်၍ပင် သိဆိုကြဦးမည်။"

ထိုအခါ ဟာမီလာသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်-

"ယူလော့ စုန်းဘုရင်ကြီး။ ယူလော့။ သင်ကား စုန်းတို့တွင် ဘုရင်၊ ထူတို့တွင် မကောင်းဆိုးဝါး၊ သေမင်းများ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်၏။ နော်မာ ကို ပြန်၍ယူလျှင် နော်မာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ကျိန်စာကိုပါ ပေးလိုက်မည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သင်ကဲ့သို့ပင် အနာဂတ်ကို ဟောပြောနိုင်၏။ သင်က စုန်း အတတ်ကို သင်ကြားထားသော ထိုမိန်းမသည် သင့်ဆေးကို သင့်အားပြန်၍ တိုက်အံ့။ သင်ကား နော်မာလက်ချက်နှင့်ပင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း သေရအံ့။"

"ဟား... ဟား... ဟား။ ကျွန်ုပ်ကား သင်ခြောက်၍ မကြောက်၊ ကျွန်ုပ်၌ ပြိုင်ဖက်မရှိ။ သို့သော် မိန်းမစကားကို အသာထား၍ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြောကြပါစို့။"

"ပြောလော့ ဟော်ကိုဆာ... ပြောလော့။"

"အသင်မင်းသား... သစ်သီးဦးစားပွဲ၏ နောက်ဆုံးနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင်ကြီးသည် နန်းတော်ရှေ့၌ သူ၏စစ်တပ်အား ခိုင်ရှင်လျက်ရှိစဉ် သင်သည် ဘုရင်ကြီးကို နော်မာအား စွန့်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ် ကြောင်း ပြောကြားပါလော့။ ထိုအခါ၌ သင်ကိုယ်တိုင် နော်မာအား ခေါ်ဆောင် တာ ကျွန်ုပ်အား လက်ထိလက်ရောက် ပေးအပ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် သင့်လက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးကို ထည့်ပေး ဆိုက်မည်။ ထိုနောက် သင်သည် ဘုရင်ကြီး၏ နံဘေးသို့ ပြန်သွား၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည် ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သစ်သီးဦးစားပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် သီသာထည့်ထားသော ရွှေခွက်ကို ပေးရလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သင့်လက်ထဲသို့"

ရှိသော ဆေးမှုန့်ကို ရွှေခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရမည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အရက်ကို သောက်၍ အကယ်တိ ကြွင်းကျန်ခဲ့လျှင် အကျန်ကို မြေပေါ်သို့ အမြန်သွန်ပစ်လိုက်ရမည်။

“အရက်သောက်ပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်၍ စစ်တပ်နှင့် ပရိသတ်တို့အား သင့်ကို ထီးနန်းအမွေဖြစ်၍ နောင်ဝင်ဂိုကို အမွေဆက်ခံစေမည်အကြောင်း ထုတ်ဖော်မိန့်ကြားလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိုစကားကို သူ့နှုတ်မှ ထွက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် သူသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်မည်ပြုစဉ် နှာခေါင်းမှ အသက်ရှူပြင်းလာသကဲ့သို့ တခေါခေါမြည်ကာ နေရာ၌ပင် လဲကျသွားမည် ဖြစ်ရာ ပရိသတ်များက ဘုရင်ကြီးမှာ အသက်အရွယ် အိုမင်း၍ အလွန်ဝလွန်းသောကြောင့် အဆိပ်တံ၍ ဖြစ်တတ်သော နိမိတ်လက္ခဏာများ ဟူ၍မှတ်ယူကြ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီး သေပြီဟု လူအများက ဟစ်အော် ကြွေးကြော် ကြလိမ့်မည်”

“ကျွန်ုပ်က အဆိပ်ခပ်လိုက်၍ သေသည်ဟု မအော်ပါလော့”

“အဘယ်ကြောင့် အော်ရမည်နည်း အသင်မင်းသား။ ဘုရင့်ဝမ်းထဲက စိတ်ကို မည်သူမျှ သိကြမည်မဟုတ်။ ထိုမျှသာမကသေး အဆိပ်၏ အကြောင်းကိုလည်း မသိကြချေ။ အဆိပ်သည် လျင်မြန်သလောက် သွေးရိုးသားရိုးနှင့် တူလှ၏။ သို့သော် များစွာလိုအပ်မည် မဟုတ်သော်လည်း သင်နှင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ကာကွယ်ထားရမည်။ မည်သို့ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့နယ်စပ်တွင် ရောက်နေသော လူဖြူထဲမှ မကြာမီ ဂျွန်ဆိုသူ ရောက်လာပြီးလျှင် တမန်တော် အမည်ခံသူ လာရောက်၍ သူတို့၏တရားများကို ဟောပြောလိုကြောင်း ပြောလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လာရောက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် ရောက်လာလျှင် သူ၏အစွမ်းသတ္တိကို ကျွန်ုပ်တို့ထက် ထူးကဲပြသမှသာ ကျွန်ုပ်တို့က လက်ခံလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် အစီအစဉ်အရ ထိုတမန်တော်ဆိုသူ လူဖြူသည် ဘုရင်ကြီး အရက်မသောက်မီအချိန်ကလေးတွင် ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ လူများသည် ထိုသူက ပြုစား၍သာ ဘုရင်ကြီး သေဆုံးရသည်ဟု ထင်မှတ်ကြမည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ဘုရင်ကြီးအား ပြန်၍ကစားရန် လူဖြူကို တောင်းဆိုမည်။ ထိုအခါ လူဖြူသည် တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုယခင်က သာသနာပြုရန်လာသော လူဖြူတစ်ဦးကို စီရင်လိုက်သည့်နည်းတူ စီရင်ကြမည်။ လူများသည် သင်နှင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သံသယကင်းရှင်း၍ လူဖြူကိုသာ စွပ်စွဲကြမည်။ ကျွန်ုပ် အကြံကောင်းပါစေ အသင်မင်းသား။”

“ကောင်းပါ၏။ သင့်မြတ်ပါ၏။ သို့သော်”

“ဆိုဦးလော့”

“တမန်တော်ဆိုသူသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ ခရစ်တော်၏ ကိုယ်စားလှယ်အစစ်ဖြစ်၍ တတ်နိုင်ခဲ့သော် ...”

“သူတတ်နိုင်လျှင် လုပ်ပါစေလော့ အသင်မင်းသား။ သို့သော် အဆိပ်ဆိုသည်မှာ ဖြေဆေးကို ရှေးဦးစွာ သိရဦးမည်ဖြစ်၏။ ဤအဆိပ်၏ ဖြေဆေးကို ဤနယ်ပယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်ုပ်မလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိပါ။ ကျွန်ုပ် ယခုပင် သွား၍ ထိုဖြေဆေးကို ရှာဖွေရဦးမည်။ သွားပြီ အသင်မင်းသား။ သို့သော် အကယ်၍ သင့်ဘက်မှ အကောက်ကြံလျှင် ကြံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအချိန်သည် သင်ပျက်စီးမည့် အချိန်ဟူ၍သာ စွဲမြဲစွာ မှတ်ယူပေလော့ အသင်မင်းသား။ ကျွန်ုပ် သွားပြီ”

ထို့နောက် တံခါးရွက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲမှ ထွက်ကာ မှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ အိမ်မက်ထဲမှ ရှုမျှော်ခင်းသည် တစ်မျိုးပြောင်း၍ သွားပြန်၏။ ထိုရှုမြင်ခင်းသည် တောင်ကြားတစ်ခုဖြစ်၍ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နန်းဖတ်ကျောက်ဖြင့် ပြီးသည့် မတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံကြီးများရှိ၏။ နေရာမှာသပေါများ၍ လူသူမရှိတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေရာ၊ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုသည် ကျောက်တုံးများကို တိုက်ကာ တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။

တစ်နေရာ၌ ထိုတောင်ကြားကလေးသည် ကျယ်ပြန့်၍ သွားလေရာ ဆိုနေရာတွင် ကျောက်တုံးများ တစ်တုံးပေါ်တွင် တစ်တုံး ထပ်ကာ တောင်ပူစာကလေးတစ်ခု ဖြစ်၍နေ၏။

ထိုနေရာသည်ကား သေမင်းတိုင်းပြည်နှင့် တူလှပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထပ်၍နေသော ကျောက်တုံး ကျောက်ချပ်များကြားတွင် ရှာ ထောင်မကသော လူရိုးများသည် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် တည်ရှိကုန်၏။

တောင်ပူစာ၏ ထိပ်တွင် မြေပြန့်ကလေးဖြစ်၍ ၎င်းအလယ်၌ အဓိကရ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာ အကယ်၍ အကိုင်းအခက်များမှ အောက်သို့ တွဲရဲကျနေသော သစ်သီးများကိုသာ မမြင်ခဲ့ပါမူ ထူးလည်းထူးဆန်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလှပေ၏။ သစ်ပင်၏ အခေါက်မှာ ခရသင်း စွဲနေသော လူ၏အသားကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖပ် ရှိနေပြီးလျှင် အကိုင်းများမှ အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော အခက်အခက်တို့မှာ လူ၏ လက်မှထွက်နေသည့် လက်ဝါးလက်ချောင်းများနှင့်တူ၏။ အထူးသဖြင့် လသာသော ညဉ့်များ၌ ကြည့်ခဲ့ပါမူ ရှာ ထောင်မကသော လူ၏လက်များသည် ကောင်းကင်သို့ ဝိုင်း၍ မြှောက်နေကြဘိသကဲ့သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြောက်စမန်းလိုလို ရှိပေ၏။ သို့သော် ထိုထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများရှိသေး၏။ ၎င်းတို့သည်ကား သစ်ကိုင်းအောက်များတွင် တန်းလန်းဆွဲ၍ ထားသော နှစ်ဆယ်ထက် မနည်းသော လူသေအလောင်းကောင်များ ဖြစ်လေရာ ထိုသူများမှာ ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ဗိုလ်များ အမိန့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဟော်ကိုဆာ ခေါင်းဆောင်သည့် စုန်းအဖွဲ့၏ အမိန့်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ကြိုးပေး၍ သေဆုံးရသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဗလာဟင်းလင်းရှိနေသော ၎င်းတို့၏ ကိုယ်များမှာ လက်ချောင်းပုံသဏ္ဌာန် သစ်ခက်ကြီးများကြားမှ ကွက်တိကွက်ကျားမျှ လရောင်ကျရောက်သော ဤသေမင်းရိပ်သာအောက်တွင် လေတိုက်သဖြင့် ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားကာ ရှိနေကြကုန်၏။

တောင်ကုန်းကလေး၏ ကမ်းပါးယံမှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော လူရိုးများဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက် ထိုလူရိုးများကြားမှ တောင်ပူစာထိပ်သို့ တက်သော လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုရှိရာ မည်းမည်းပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ထိုလမ်းကလေးမှ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်

သောအခါ ထိုပုံသဏ္ဌာန်ကား ဟော်ကိုဆာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဟော်ကိုဆာသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘဲ အစွန်းနားတွင်ရပ်ကာ အတန်ကြာ တွေ့ဝေလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ ဆေးအိတ်ထဲမှ နူးညံ့သော သားရေပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် နှာခေါင်းနှင့် ဝါးစပ်ကို စည်းနှောင်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် သစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် လေတိုက်သဖြင့် ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းယိုင်ကစားနေသော အလောင်းများရှေ့တွင် ရပ်ကာ ၎င်းတို့၏ မျက်နှာများကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် -

“အသို့နည်း မိတ်ဆွေတို့ ... ကျွန်ုပ်အကြောင်း သင်တို့ သိပြီမဟုတ်လော။ သင်တို့သာမသေလျှင် ကျွန်ုပ် သေရမည် မုချဖြစ်၏” ဟု ရေရွတ်ကာ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားလေ၏။

ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ အိတ်ထဲတွင် ဂုံက်ယူလာသော ဘူးတစ်လုံးကို လည်ပင်း၌ ဆွဲပြီးသော် သစ်ပင်ကို တက်လေ၏။

ထို့နောက် လက်ချောင်းများ ညွှန်ထွက်နေသော အတက်များနှင့် လက်လှမ်းမီလောက်သည့် နေရာသို့ရောက်လျှင် အနံ့မခံလိုသည့် သဘောဖြင့် မျက်နှာကို နံဘေးသို့လှည့်ကာ လက်ချောင်းများကို ခူးယူလေ၏။ ထိုအခါ လက်ချောင်းများအရင်းမှ နို့ရောင်ကဲ့သို့ဖြူသော အစေးရည်များ ထွက်လေရာ ဟော်ကိုဆာသည် ထိုအရည်များကို ဘူးထဲသို့ ကျစေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ဘူးကို အဆိုတစ်ခုဖြင့် ပိတ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ထိပ်များမှ ဆင်းသက်ခဲ့လေသည်။

သစ်ပင်ခွဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် အောက်သို့ ရုတ်တရက် မဆင်းသေးဘဲ သစ်ပင်ကြီးကို တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် နွယ်ပင်တစ်ပင်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုကာ “ဪ... ထူးဆန်းလေစွ၊ ထူးဆန်းလေစွ၊ အဆိပ်ပင်နှင့် ဖြေဆေးပင်တို့သည် တစ်ပင်ကိုတစ်ပင် ဤမျှလောက် နီးသပ်စွာ တွယ်ဖက်ပေါက်ရောက်နေသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွ။ လူတို့တွင် ကောင်း

၂၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သောစိတ်နှင့် မကောင်းစိတ်တို့သည် အစဉ်အမြဲ ယှဉ်တွဲကာ ရှိနေ ဘိသကဲ့သို့ ထိုနည်းအတူ ဤသစ်ပင်နှစ်ပင်သည်လည်း မကောင်းသော အဆိပ်ပင်မကြီး ပေါ်တွင် ကောင်းသော ဖြေဆေးနွယ်ပင်ကလေးသည် တွယ်ကပ်၍ ပေါက်နေ ၏" ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာသည် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ အိုဝင်သည် ဖျတ်ခနဲ လန့်၍ နိုးပြီးလျှင် ထိုထူးဆန်းသော အိပ်မက်မှာ မိမိအကျိုးအတွက် ခရစ်တော်ပေးသော အိပ်မက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ ကောင်းကင်ဘုံသို့ မျှော်မှန်း နှိုးခိုးမိလေသည်။

*

၄
မီးလူမျိုးများ

အထက်ပါ ထူးဆန်းသော အကြောင်းများ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တတိယမြောက်သော ည၌ မြစ်ဆီမှ မြင်ရသော တောင်တန်းများ အကြားရှိ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုတွင် နွားထီးလေးကောင် ဆွဲသော ဝန်တင်လှည်းကြီး တစ်စီးသည် အတွင်းဘက်သို့ တအိအိ မောင်းနှင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုတောင် တန်းများမှာ များစွာ မမြင့်လှသော်လည်း လွန်စွာ မတ်စောက်လျက် တောင် များ၏ အတွင်းဘက် လွင်ပြင်၌ပင် အမာဆူကာ နိုင်ငံကြီး တည်ရှိလေသည်။

နွားလှည်းမောင်းနှင်နေသော နေရာနှင့် ကိုက်ငါးရာခန့်အကွာတွင် မတ်စောက်သော တောင်ကြားတစ်ခုရှိ၍ ထိုတောင်ကြားထိပ်တွင် တောင်မှစာ ကလေးတစ်လုံးကို မြင်ရလေရာ အိုဝင်သည် မိမိ အိပ်မက်ထဲမှ ရှုမြင်ကွင်းကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။ တောင်ကြားအဝဋ်မှကား အလွန်မြင့်သော တောင်ထိပ် များပေါ်တွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်စစ်သားများသည် နေရာညပါ စောင့် ကြပ်လျက်ရှိကြလေသည်။ ထိုကင်းများချထားရာ စခန်းမှ ကြည့်လိုက်သော် နှစ်ဖက်သော လွင်ပြင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေ၏။

ထိုလည်းကြီးမှာ အိုင်နှင့်ချွန်တို့ မောင်းနှင်လာသော လှည်းဖြစ်၍ ကင်းစောင့်များသည် ဤနေရာသို့ လှည်းမရောက်မီ တစ်ရက်ခရီးကပင် ကြိုတင်မြင်ရသဖြင့် ဘုရင်ကြီးထံ ခြေမြန်တော် စေလွှတ်အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရင်ကြီးထံမှ ပြန်ကြားရောက်ရှိလာသော အမိန့် မှာ သူ၏ နွားလှည်းကို တောင်ကြားဝ၌ ထားခဲ့စေပြီးလျှင် လူဖြူကို သစ်သီး ဦးစားပွဲ နောက်ဆုံးနေ့အထိ အမြန်ဆုံး ခေါ်ခဲ့ရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ထိုနေ့နံနက်ခင်း၌ စစ်သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်ကပ်ဦး မပါဝင် သော အဖွဲ့ကလေးတစ်ခုသည် နွားလှည်းရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေ ၏။ ထိုလူမည်းများမှာ အရပ်အမောင်း မြင့်မားထွားကျိုင်း၍ တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လက်အင်္ဂါရှိပြီးလျှင် ခက်တန်သော မျက်နှာပေါက်များလည်း ရှိ၏။ ထိုသူများသည် လက်ဟူင်အသွားကြီးသော လုံကြီးများနှင့် ခိုင်းများကို ကိုင်စွဲ ကာ ဦးခေါင်းတွင် အရောင်ဆိုးထားသည့် ငှက်ကောင်၊ ကြက်တောင်တို့ကို ဦးထုပ်သဖွယ် တပ်ဆင်သောင်းအုပ်ထားလေသည်။

နစ်ဦးနစ်ပက်မှာ များစွာ ကွာခြားလေသည်။ အခြားတစ်ဘက်၌မူ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်း၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့ဟန် လက္ခဏာရှိသော လူဖြူတစ်ဦးနှင့် လက်နက်မပါသော သူ၏ကျေးကျွန်ကြီး ဂျွန်သည် မတ်တက်ရပ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာမှာ ဗက္ကတီရီးသားတည်ကြည်၍ ဘာသာတရားကို လေးစား ကြည်ညိုသည့် အသွင်အပြင် ရှိရာကား တစ်ဖက်မှ တိုက်ခိုက်လိုသော မာန်မာန ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည့် မျက်နှာများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဆီနှင့်ရေကဲ့သို့ ကွာခြားလှပေ၏။ ၎င်းတို့အထဲတွင် အကြီးအကဲက အိုင်အား -

“နာမည်အားဖြင့် မည်သို့ခေါ်တွင်သနည်း အသင်လူဖြူ။”

“ဗိုလ်မှူး... ကျွန်ုပ်အား တမန်တော်ဟု ခေါ်ကြပါသည်။”

လုံကို မြှောက်ကာ အရိုအသေပြုဟန်ဖြင့် -

“အသင် တမန်တော် ... ဘုရင်၏ မေတ္တာသည် သင့်အပေါ်၌ ကျရောက်ပါစေသား”

လက်ကို ကောင်းကင်သို့ မြှောက်လျက် -

“ခရစ်တော်၏ မေတ္တာတော်သည် သင့်အပေါ်၌ ကျရောက်ပါစေ အသင်ဗိုလ်မှူး။”

“ခရစ်တော်ဆိုသူမှာ မည်သူနည်း”

“ဗိုလ်မှူး... ခရစ်တော်ဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ် အမှုထမ်းနေသော ဘုရင် ခြင်္စင်ပါသည်။”

“ကောင်းပြီ တမန်တော်၊ သွားလော့။ သင့် ခရစ်တော်၏အကြောင်း တို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်အား နန်းတော်၌ ပြောကြားလော့။ သင်တို့၏ နွားလှည်းကို ဤအရပ်၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် သင်တို့ ယူခဲ့သော လားများကိုသာ စီး၍သွားလော့။ လမ်းကား အလွန်ကြမ်းတမ်းလှ၏”

နာရီ အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ မစ္စတာ အိုင်သည် လားတန် ကောင်ကို စီးလျက် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်သို့ ဖြတ်သန်းရှေ့ဆောင်ရာ သူ၏နံဘေးတွင် သူ၏သစ္စာရှိလှသော ဂျွန်သည် ခြေကျင် လိုက်ပါလာ၏။ အိုင်၏ရှေ့နှင့်နောက်မှ အစောင့်တစ်ယောက်စီ လိုက်ပါလာကြပြီးလျှင် ၎င်း တို့နောက်မှ အထမ်းသမားများသည် သူတို့၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို သယ် ဆောင်ကာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။ ဂျွန်၏ မျက်နှာကား များစွာ မသားယာ လှချေ။

“ဂျွန် ... အဘယ်ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဘိသနည်း”

“ဖခင် ... ဤနေရာကား ရာဇဝတ်ကောင်များကို ယူဆောင်လာ သည့် တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာဖြစ်၏။ ကြာမီ ဖခင် တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်”

“ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ပြီး ဖြစ်သည် ဂျွန်။ ကျွန်ုပ်တို့ နားနေမည့် နေရာတစ်ဖက်၌ အတန်ငယ် မြင့်သည့် တောင်ပူစာကလေးတစ်ခုရှိ၏။ ထို တောင်ပူစာပေါ်တွင် သေမင်းပင် ခေါ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ၎င်း၏အရွက် များသည် ထောင်သောင်းမကသော လူများ၏ လက်များကဲ့သို့ ယှက်ကာ ကောင်းကင်သို့မြှောက်၍ တောင်းပန်နေကြသည်သဖွယ် ထောင်လွှက် ရှိကြ

၃၂ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကုန်၏။ ၎င်း၏ အသီးများကား ကြိုးသွဲချထားသော အလောင်းကောင်များ ဖြစ်၏။ ယနေ့ လူနစ်ဆယ်တို့၏ အလောင်းများသည် တွဲရ၍ ရှိနေကြကုန်၏။

မျက်လုံးများ ပြူးလျက် -

“ဤအရာများကို မည်ကဲ့သို့ သိပါသနည်း ဖခင်။ ယခင်ကလည်း ဖခင်အား ဤအကြောင်းများကို မပြောကြားဖူးသေးပါ။”

“သင် မပြောကြားသော်လည်း ကောင်းကင်ဘုံမှ ခရစ်တော် တန်ခိုး တော်ဖြင့် ငါမြင်ရ၏။”

နောက်တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် အိုဝင်တို့လူစုသည် တောင် ခြေရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု၏ နံဘေးသို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် နေက လည်း အလွန်ပူပြင်းသဖြင့် ခေတ္တ အပန်းဖြေလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုနေရာမှ ယင် သစ်ပင်တွင် တန်းလန်းရှိနေသော အလောင်းများကို မြင်ရ၍ ‘ဂျွန်သည် လူသေများကို ရေတွက်ကြည့်ရာ နစ်ဆယ်တို့၏ ရှိသဖြင့် သူ့ဆရာအား အလွန်အမင်း အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။’

အိုဝင်သည် တောင်ပူစာပေါ်သို့ တက်၍ ကြည့်လိုသဖြင့် အကြီး အကဲဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်အား အခွင့်တောင်းရာ စစ်ဗိုလ်က -

“တမန်တော် အသင့်အား ကျွန်ုပ် ပိတ်ပင်ရန် ဘုရင်၏အမိန့် မပါပါ။ သင် ကြည့်လိုက ကြည့်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သင့်အား ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်သောအားဖြင့် တစ်နေ့နေ့တွင် ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ဤနေရာသို့ ခေါ် ဆောင်လာရန် ဝတ္တရားမကျပါစေနှင့် ကုသော ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းပါသည်။”

မစ္စတာ အိုဝင်သည် ဂျွန်ကိုခေါ်၍ တောင်ပူစာထိပ်သို့ တက်သွား လေ၏။ သို့သော် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်သောအခါ သူကိုယ်တိုင် နှာခေါင်း နှင့် ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် စည်း၍ ဝင်သောကြောင့် ဂျွန်သည် သူ့ဆရာပြုလုပ်ပုံကို အကဲခတ်ကာ သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ မဝင်ဘဲ အပြင် ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိုဝင်သည် သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ကာ ပင်မကြီးတွင် တွယ်ကပ်၍ တက်နေသော နွယ်ပင်မှ လက်ချောင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိ အရွက်များကို

နန်းလည်နောင် ❖ ၃၃

ဆွတ်ခူးလေ၏။ ထိုအခါ အရိုးမှ နို့ရည်ကဲ့သို့ ဖြူသော အရည်များ ထွက်လာ ရာ သူသည် အသင့်ပါလာသော ပုလင်းငယ်တစ်လုံးဖြင့် ထိုအရည်များကို ခံယူလေသည်။ ထို့နောက် အိုဝင်သည် ထိုနေရာတွင် တာရှည်မနေဘဲ သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ သူ့နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ကို မိတ်၍ ချည်နှောင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

“ဂျွန်... ဤသေမင်းပင်ကား တစ်နေ့တွင် သင်တို့၏ အမာဆူ ကာတိုင်းပြည်ကြီးကို ကယ်တင်နိုင်သည့် ‘အပင်တစ်ပင်ဖြစ်အံ့။’

ထို့နောက် အိုဝင်သည် သစ်ပင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားတွင် လက်ဝါးကပ် တိုင်ပုံဖြစ်နေသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ညွှန်ပြကာ ၎င်းသည် သူတို့ အတွက်ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ သည်။

အိုဝင်နှင့် ဂျွန်တို့သည် စခန်းချရာသို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပြန်၍ ရောက်ကြ ပြီးလျှင် သူတို့လည်း ဆက်လက်ခရီးထွက်ပြန်ရာ အတန်ကြာ သွားမီလတ် သော် သဘာဝဓာတိုင်းဖြစ်နေသည့် ကျောက်ပေါင်းကူးတံတားတစ်ခုကို ကျော် ပြီးနောက် အိုဝင်တို့လူစုသည် လွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့ ရှေ့ကိုက် ၁၀၀ မျှပင် မဝေးသောနေရာ၌ ဘုရင့်စံနန်းတော်ရှိရာ ကုန်းမြင့် တလေးကို မြင်ကြရလေပြီ။

ဘုရင့်စံနန်းရှိသော ကုန်းမြင့်မြင့်မှာ ဘေးပတ်လည်တွင် တောင်ပူ စာများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိရာ ထိုတောင်ပူစာများပေါ်တွင် ကျောက်နံရံများ ဝိုင်းထား သော ခံတပ်များ၊ ၎င်းတို့၏ရှေ့တွင် တွင်းကြီးများရှိ၍ အသင့်ခံကာကွယ်နိုင် ရန် ပြင်ဆင် ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ကုန်းမြေမြင့်မှာ စတုရန်း ၁၅ မိုင်ခန့်ကျယ်ပြန့်၍ မြို့ကို ဝိုင်းရံထားသော မြို့ရိုးမှာ အချင်းအားဖြင့် ၃ မိုင်ခန့် ရှည်လျား၏။ ထိုမြို့ရိုးအတွင်း၌ကား တဲကလေးများသည် လိုဏ်ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိ ပိုက်ကွန်သဖွယ်ဖြစ်နေသည့် လမ်းများ၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ ရှိကြ၏။ ထိုမြို့၏ အလယ်တွင်မှ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ၎င်းမှာ တိုင်းပြည်တွင် အရေးအကြောင်းရှိက ကျွဲ၊ နွားများ အားလုံးကို တစ်နေရာ

တည်း စုဆောင်းထားနိုင်ရန်နှင့် စစ်တပ်များ ပြင်ဆင်လေ့ကျင့်ရန် ဖြစ်လေသည်။ အေးချမ်းသာယာရှိနေသည့်အခါများ၌မူ ပွဲလမ်း သဘင်အတွက်အသုံးပြု၏။

အိုဝင်တို့ လူစုသည် မြို့ရိုး၏ တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာကြသော အခါ ခြေမြန်တော်တစ်ဦးသည် ဘုရင့်ထံ အကျိုးအကြောင်းသွားရောက်ပြောဆိုလေသည်။ ထိုခေတ္တနားနေသည့်အချိန်၌ အိုဝင်သည် အပေါ်ဝတ်ရုံနှင့် ဦးခေါင်းစွပ်ကို ခုံညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ ဂျွန်အား သူ့နောက်မှ လားကို ဆွဲခဲ့စေ၏။

အိုဝင်တို့လူစုသည် မြို့ရိုးတံခါးမှ ဝင်ခဲ့၍ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တဲတန်းများရှိသော လမ်းများတစ်လျှောက်သို့ လျှောက်ကြပြီးနောက် ကိုက် ၂၀၀ ကျော်ခန့်မျှ သွားမိသောအခါ သစ်လုံးတိုင်များ စိုက်ထူ၍ထားသော စစ်တပ်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုနေရာသည်ကား ဘဉ္ဇပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်၍ မြေသည် သဘာဝအတိုင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် လူများ ပြုပြင်ထားခြင်းကြောင့်ပေလော မသိ။ အပေါ်သို့ မသိမသာ သင်ခြေလျှောက်ကလေးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားရာ ဘုရင့်အိမ်တော် တံခါးမှကြည့်လျှင် ထိုကွက်လပ်ပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှအရာဝတ္ထုကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

အထူးသဖြင့် အိုဝင်ရောက်သွားသောနေ့၌ ထိုကွက်လပ်တွင် စစ်တပ်များသည် သူ့အမှတ်အသားနှင့်သူ၊ သူ့အဝတ်အစားနှင့်သူ ခွဲခြားရှိနေကြ၍ စစ်တပ်တစ်တပ်လျှင် စစ်သား ၂၅၀၀ ထက် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့မှာ ဘုရင့်အိမ်တော်သို့ တက်ရာ ဗဟိုလမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ရှိနေကြ၍ စစ်သားများမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် တုတ်ခိုင်ထွားကျိုင်းသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း စကားလည်း မပြော၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြရာ ပကတိ ကြေးရုပ်ကြီးများကဲ့သို့ ရှိနေကြကုန်၏။

အိုဝင်သည် ရှေ့မှ တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းနောက်မှ ဂျွန်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို မြှောက်ကိုင်လျက်

လည်းကောင်း ဆင်ခြေလျှော လမ်းမကြီးမှ တဖြည်းဖြည်း တက်လာကြရာ အိုဝင်သည် စစ်တပ်များဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဆေးခဲသောင်းမကသော မျက်လုံးများသည် မိမိတို့အား လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိမ်တော်ရှေ့၌ကား မူးမတ်များ၊ မင်းညီမင်းသားများနှင့် တူသော လူတစ်စုအလယ်တွင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် အရောင်တင်ထားသော ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေကြီးကို ဝတ်ကာ ထိုင်၍နေသဖြင့် ဂျွန်သည် အိုဝင်အား ထိုသူမှာ ဘုရင်ကြီးဖြစ်ကြောင်းမြင်တီးတိုးပြောကြားလိုက်၏။ အိုဝင်သည် ဘုရင်ကြီးအား အလွန်ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် တရိုတသေ ပြုပြီးနောက် -

“ဆိတ်ငြိမ်ချမ်းသာခြင်းသည် သင်နှင့်အတူရှိပါစေ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသဖြင့် အိုဝင်၏အသံကို အထူးမှပင် ကြားရ၏။

“သင်၏ ကောင်းသော အလိုဆန္ဒသည် ပြည့်စုံပါစေ၊ သို့သော် သင်၏ဆုတောင်းပုံကား ထူးဆန်း၏။ သင် လူဖြူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်၍ မည်သည့်အရပ်က လာသနည်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏တိုင်းသူပြည်သားများအတွက် မည်သည့်သတင်းစကားများ ပါသနည်း”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခြားသော တစ်တိုင်း တစ်ပြည်က ရောက်လာခဲ့၍ ကျွန်ုပ်အမည်ကို တမန်တော်ဟု ခေါ်တွင်၏။ ကျွန်ုပ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဘုရင်၊ သင်၏ ဘုရင်ဖြစ်သော ခရစ်တော်ထံမှ စကားများ ပါရှိပါ၏။

ထိုအခါ စကားပြောသံကို ကြားလောက်သည့် နေရာအတွင်းမှ လူများ၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်ုပ်၏ဘုရင်၊ သင်၏ဘုရင်ဟု ဆိုလိုက်သော သင်၏ စကားများကား ရဲတင်းလှပေ၏။ ကျွန်ုပ် ဒူးထောက်ရမည် ဘုရင်ဆိုသည်မှာ အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်း”

“သူကား ကောင်းကင်၌ရပ်သွားကောင်း၊ မြေပေါ်၌လည်းကောင်း၊ မြေအောက်၌လည်းကောင်း၊ ရေ၌လည်းကောင်း မည်သည့်နေရာ၌မဆို ရှိပါ၏”

“ကျွန်ုပ်အား ပြပါလော့”

အိုဝင်သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် တိုး၍ ပြပြီးနောက် “ရှုစားပါလော့ အရှင်မင်းမြတ်” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်နှင့် တကွ အနီးရှိ မူးမတ်သေနာပတိ၊ မင်းညီမင်းသားများပါ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းထက်၌ ဆူးများ ရပ်ပတ်ကာ၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ယေရှုခရစ်၏ ပုံကို ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ပထမ၌ သူတို့သည် ပြောင်လောင်ရယ်မောမည်ကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုးအာဏာသည် သူတို့ ပြောင်လောင်မည်ကို ရပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တန်ခိုး ဖြစ်သွားစေ၏။ ဘုရင်ကြီးသာ ဆက်လက် ပြောဆိုလေသည်။

“ကျွန်ုပ် မြင်ရဖေပြီ တမန်တော်။ ဤသူကား မုချ စုန်းဖြစ်ရမည်။ သင်သည် ရူး၍နေသော်နေမည်၊ သို့မဟုတ် သင်၏ မျက်လုံးများသည် အလွန်တည်ငြိမ်လေးနက်လှသဖြင့် စုန်းပျား၏ ဘုရင်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှ သင်ခေတ္တရပ်နေဦးလော့။ နောက်မှ သင်၏ တန်ခိုးကို ပြစေရမည်။ ယခုမူ ပွဲလမ်းသဘင်အတွက် ပြုလုပ်ရန် အမှုကိစ္စများစွာ ရှိသေး၏။ အသိနည်း သူငယ်တို့... အသင့်ရှိနေကြပြီလော၊ နွားရိုင်းများကို လွှတ်ကြကုန်”

ဤသို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်နှင့် မူးမတ်များ ရှေ့တည်တည်၌ရှိသော စစ်သားများသည် လက်ယာဘက်သို့ ရွှေသွားလေရာ တုတ်များကိုကိုင်ထားသော အသက် ၁၆ နှစ်မှ ၁၈ နှစ်အတွင်းခန့်ရှိ လူငယ်များသည် တစ်စုစီ၊ တစ်စုစီ စုရုံးကာ ခြံတံခါးကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အလွန်ကြီးမား ထွားကျိုင်းသော နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ပြီးလျှင် ကွက်လပ်သို့ ပြေးထွက်လာလေ၏။

နွားသိုးသည် တုတ်ကိုင်သမားများကို မြင်လေလျှင် မြေကို ခွာဖြင့် ပေါက်ကာ ဦးချိုဖြင့် တစ်ခဏမျှခတ်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက် လူအုပ်သို့ အတင်းပြေး၍ ဝှေ့လေ၏။ ထိုခဏ၌ တုတ်ကိုင်သမားများသည် လမ်းရှောင်၍ မပေးဘဲ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်း၍ နွားသိုးကို ရိုက်နှက်ကြကုန်ရာ နွားကြီးသည် တရူးရူး၊ တရားရူး အော်မြည်ပြီးနောက် ရှေ့မှ အနီးဆုံးသောသူကို ဦးချိုဖြင့် ကော်၍ ကော်၍ ပစ်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ တုတ်ကိုင်သမားတစ်ယောက်သည် ဦးချိုပေါ်၌ ကားခနဲ ပါ၍သွားလေရာ တုတ်ကိုင်သမားများသည် ချိုပေါ်၌ ပါသွားသူကို အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ယခင်ကထက် တိုး၍ နှက်ကြပြန်၏။ ပထမပါသွားသူသည် ဦးချိုပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားပြီးနောက်၊ နောက်တစ်ခဏတွင် ဒုတိယလူသည်လည်းကောင်း၊ နောက်တစ်ခဏတွင် တတိယလူသည်လည်းကောင်း ထိုနည်းတူ တစ်ယောက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက် ပါ၍ ပါ၍သွားကြပြီးလျှင် နွားသိုးကြီးမှာ နာလည်းနာ၊ မောလည်းမောလှပြီဖြစ်၍ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စီထွက်လျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ ဒဿိဒဿိဒ်ရှိနေသော ခဏ၌ တုတ်ကိုင်သမားများသည် ပျားကောင်များကဲ့သို့ နွားကြီးကို ဦးချိုမှလည်းကောင်း၊ အပြီးမှလည်းကောင်း၊ ခြေလက်များမှလည်းကောင်း အတင်းဖက်တွယ်ကာ မြေပေါ်သို့ ဝိုင်း၍ တွန်းလှဲပြီးနောက် စင်းစင်းသေသည်တိုင်အောင် ရိုက်နှက်ကြတော့၏။

ထို့နောက် တုတ်ကိုင် လူငယ်စစ်တပ်သည် ဘုရင်ရှေ့သို့ လာရောက်ကာ ဘုရင်အား အရိုအသေ ပြုလေသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက် သေသလဲ သူငယ်တို့”

“တစ်ဆယ့်ငါးယောက် အဝေခံ၍ ရှစ်ယောက် သေပါသည်”

“အတော်ကောင်းသော နွားသိုးဖြစ်၏။ ယမန်နှစ်က နွားသိုးမှာ ၅ ယောက်သာ သေအောင် ခွေနိုင်သည်။ သူငယ်တွေလည်း ရဲဝံ့စွာ တိုက်ကြပါလေသည်။ သေသူများကို ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်၍ မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိသူများကို ဆက်ပစ်ကြလော့။ ကျန်လူများကို ယခင်ကထက် ဘိယာများ နှစ်ဆပို၍

ပေးလော့။ ယခုမှ ပျားတပ်နှင့် နကျယ်တပ်တို့ တိုက်ခိုက်ရန် နောက်သို့ဆုတ်၍ နေရာများ ပေးကြလော့။”

ထိုအခါ လက်ဝဲဘက် လက်ယာဘက်မှ အမိန့်ပေးသံများ ကြားရပြီး နောက် တင်းပုတ်နှင့် ဒိုင်းများကို ကိုင်ထားသော တစ်ဖက်လျှင် ၅၀၀ ခန့် သော စစ်တပ်နှစ်တပ်သည် စစ်ကြေးကြော်သံများကို အသီးသီး အော်ကာ ကွင်းအလယ်တွင် ပြင်းထန်စွာ တွေ့ဆုံကြကုန်၏။ ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ သူ၏ သားများ၊ မျိုးမတ်များ၊ သက်တော်စောင့်များသည် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ ဘုရင်ကြီးက -

“ပျားများဘက်မှ ကျွန်ုပ်က နွားထီး ၁၀ ကောင် လောင်းစားမည်။ နကျယ်ဘက်မှ မည်သူ လောင်းမည်နည်း”

သားအကြီး ဟာဖီလာက -

“ကျွန်ုပ်က ၁၀ ကောင် လောင်းပါမည်”

“မှန်ပေသည်။ သင်အုပ်ထိန်းသော စစ်တပ်ဖြစ်၍ သင်လောင်းစားရ ပေမည်”

ထိုအချိန်၌ကား စစ်တပ်နှစ်တပ်တို့မှာ တွေ့ဆုံကြပြီဖြစ်၍ ဒိုင်းနှင့် တင်းပုတ် တွေ့ဆုံသံတို့မှာ မိုးချုန်းသံများကဲ့သို့ နားကွဲလှပတတ် ပြင်းထန် လှပေ၏။ တိုက်ခိုက်သည်မှာ ပွဲလမ်းအတွက် အပျော်တိုက်ခိုက်မှုမျှသာ ဖြစ်၍ စား၊ လုံစွဲကိုင်ခြင်း မပြုရသော်လည်း စစ်သားများမှာ အပြီးရှိသော ရန်သူနှင့် တိုက်သည်အလား စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ကြလေရာ တစ်ခဏ ချင်း၌ပင် တစ်ရာကျော်ကျော်ခန့်သော စစ်သားတို့မှာ မြေပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲ ကျကာ ရှိနေကြလေပြီ။

စစ်ဗိုလ်များသည် မိမိလူများကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အမိန့်ပေးလျက် စစ်သားများကလည်း စစ်ကြေးကြော်သံများကို ကြွေးကြော်လျက် တိုက်ခိုက် ကြကုန်ရာ လူနှင့် လူချင်း၊ တင်းပုတ်နှင့် တင်းပုတ်ချင်း၊ ဒိုင်းနှင့် ဒိုင်းချင်း၊ ဒိုင်းနှင့်တင်းပုတ် တွေ့ဆုံထိခိုက်သံတို့မှာ ကမ္ဘာပျက်ဘိသကဲ့သို့ ဖုန် တထောင်း ထောင်း ထလျက်ရှိသော ကွင်းပြင်ထဲမှ နားကွဲလှပတတ် လူပေါင်း မြောက်

မြားစွာ လဲကျသွားပြီးနောက် ပျားများသည် နကျယ်တို့၏ ဖိနှိပ်ခြင်းကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ဆုတ်၍ ဆုတ်၍ပေးရပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ခြံအတွင်းသို့ ဝင်ကြရကုန်၏။ ခြံတွင်းသို့ ဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ခြံစည်းရိုးကို ကိုင်ရုံမျှ ကိုင်သည် ဖြစ်စေ စစ်ရှုံးခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် “ပျားတပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကို မသေသေးလျှင် ဤနေရာသို့ ခေါ်ခဲ့လော့”

ထိုအခါ ခြေမြန်တော်များသည် ခြံရှိရာသို့ သွား၍ အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် လှပထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်လက်မှာ ကျိုး၍ တန်းလန်းကျနေလေ သည်။ ဘုရင်ရှေ့၌ မတ်တတ်ရပ်မိသောအခါ ထိုသူသည် ဘုရင်ကြီးကို ထမ အရိုအသေပြုပြီးနောက် သူ့တပ်ကို အုပ်ချုပ်သော သားတော်ငယ် နော်ဝင်ဂိုမင်းသားကို အရိုအသေပြု၏။ ဘုရင်ကြီးသည် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ အသံကြီးဖြင့် ထိုသူအား -

“အသင် ဘာပြောရန် ရှိသေးသနည်း။ သင့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ နွားထီး ၁၀ ကောင် ဆုံးရှုံးရလေပြီ”

“ကျွန်ုပ်၏ လူများမှာ သူရဲဘောကြောင်သူများ ဖြစ်ကြောင်းမှ တစ်ပါး အခြားပြောဆိုရန် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒဏ်ရာရသူများကို ယူသွား၍ သင်၏ စစ်တပ်မှ ကျန်လူများကို ငှက်ဖျားနှင့် တောဆင်ရိုင်းများပေါ်သော မြောက်ပိုင်းတောင် ပေါ်နယ်များသို့ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ၃ နှစ်ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးလိုက်သည်။ သင့်ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ စစ်သားများအား သူရဲဘောကြောင်အောင် ပြုလုပ်ပေး သည့်အတွက် ခွေးသေသေရန် နက်ဖြန်နက်တွင် တောင်ကြားလမ်းဝရှိ သေမင်းပင်၌ ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်မည်။ ဤလူဖျင်းကို ခေါ်သွားကြလော့”

“မှန်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ် ... အသက်ထက် အရှက်သည် အနီးထိုက်တန်လှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား ဤနည်းဖြင့် မသေစေဘဲ ထိုနှင့် ထိုးသတ်ရန် တောင်းဆိုပါသည်”

၄၀ ❖ ဒုဂ်နိစ္ဆေမျှား

“ရှိစေလော့”

ထိုအခါ သားတော်အငယ် နော်ဝင်ဂိုသည် ဘုရင်ကြီးအား ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသော အမူအရာဖြင့် -

“ဤသူကို ချမ်းသာပေးပါလော့၊ ဖခင်၊ ဤသူကား ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါသည်”

“မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်လျက် သူရဲဘောကြောင်သူနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် မသင့် ကျွန်ုပ် အမိန့်တည်စေလော့”

အိုဝင်သည် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ နားထောင် လျက် ရှိရာမှ -

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ဤသူနှင့်တကွ ထိခိုက်နာကျင်သူများကိုပါ ခရစ်တော်အတွက် ချမ်းသာပေးပါလော့၊ ထိုသူများကား မိမိတို့ထက် အင်အား ကြီးမားသော စစ်သားများကို အရှုံးပေးရသည်မှတစ်ပါး ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း မရှိပါ”

“တမန်တော် ... သင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည် ဓလေ့ထုံးစံကို နားမလည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဓလေ့ထုံးစံမှာ ဤဖြစ်မှုသည် အကြီးဆုံးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်”

“လူများသည် သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ သင်လည်း တစ် နေ့၌ သေရမည်ကို သတိရပါလော့”

“ဖြစ်မှုရှိသူကို ချမ်းသာမပေးနိုင်၊ သတ်သာ သတ်လော့”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ဤအမှုကို သင်ပြုလျှင် ယခုထွက်နေသော နေမဝင်မီ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု သင့်အား ကပ်ရောက်အံ့”

“တမန်တော် ... ကျွန်ုပ်အား သင်ကြမ်းဝါးခြင်းအမှု ပြုသလော့၊ ကျွန်ုပ် အမိန့်အတိုင်း ဤသူ့ကို သတ်ကြကုန်၊ ကျွန်ုပ် မျက်မှောက်မှ ယူသွားကြကုန်”

သို့နှင့် ဆိုင်ရာ အာဏာသားများလည်း ရာဇဝတ်သင့်သော စစ်ဗိုလ် အား ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။

၅

သစ်သီးဦးစားပွဲ

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်လက္ခဏာ ရှိလေ သည်။

ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ သော စစ်တပ်ကြီးအား သစ်သီးဦးစားပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် အရက်ကို သောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်ကြီးကို အရိုအသေပြုရန် ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလေသည်။ ထို့နောက် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးသည် စစ်တပ်ရှေ့မှ ကွက်လပ်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်မြွက်ပြောဆို၏။

“နားထောင်ကြလော့ ... မီးနုတ်၏သား၊ မီးလူမျိုးများ ပထဝီ ခြေကြီးကို တုန်လှုပ်စေနိုင်သော အာမဆုကာ၏ ကလေးများဖြစ်ကြသော တိုင်းသူပြည်သားများ၊ စစ်သည်တော်သားများ၊ ယခုပွဲသဘင်သည် တစ်နှစ် လျှင် တစ်ကြိမ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော သစ်သီးဦးစားပွဲဖြစ်၍ အသင်တို့သည် မိမိတို့ လိုရာဆုကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တောင်းဆိုကြလော့”

ထိုအခါ စစ်သားများနှင့် စစ်ဗိုလ်များသည် တစ်ယောက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက် ထွက်လာပြီးနောက် မိမိတို့ လိုရာဆရာများကို တောင်းကြလေရာ ဘုရင်ကြီးသည် အချို့အား ဦးခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်လျက် အချို့ကိုလည်း ဦးခေါင်းကို ခါလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့ ပြီးဆုံးသောအခါ သားအကြီးဖြစ်သော ဟာဖီလာ မင်းသားကြီးသည် ဘုရင်ကြီးရှေ့တွင် မတ်မတ်ရပ်ကာ လှံကို မြှောက်၍ အရိုအသေပြုပြီးနောက် -

“ဆုတစ်ခု ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လျက် -

“မည်ကဲ့သို့သော ဆုမျိုးပေနည်း”

“အရေးမကြီးလှပါ။ မကြာမီက ပြောဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ စုန်းဘုရင် ဟော်ကိုဆာ စောင့်ရှောက်ထားသည့် မိန်းကလေး နော်မာဆိုသူ ဖြစ်၍ သူ့အား နောင် ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရားဖြစ်ရန် ကျွန်ုပ်၏ ပထမ မယားကြီးနေရာတွင် ခန့်ထားလိုပါ သည်။ နော်မာမှာ ယခုအခါ ဘုရင်၏ မိန်းမဆောင်တွင် ရှိနေ၍ နက်ပြန် သစ်သီးဦး စားပွဲအပြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်လေ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ရန် အစီအစဉ်ရှိပါသည်။ အို ... ဘုရင်မင်းမြတ် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၍ သူ့အား မိဖုရားတင်မြှောက်ရန် အလိုမရှိ တော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ကို အုပ်ထိန်းသူ ဟော်ကိုဆာကား ပြန်၍ ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်စေလိုပါသည်”

“ဟာဖီလာ ... သင်ကား ယခုပင် အပူ၊ ယခုပင် အအေး စိတ် ပြောင်းလွဲ လွယ်လှချေ၏။ စစ်တိုက်သည့်အခါ၌သော်လည်းကောင်း၊ မတိုက် သည့်အခါ၌သော်လည်းကောင်း ဤသို့ အလွယ်နှင့် စိတ်ပြောင်းတတ်သူများကို ကျွန်ုပ် အလိုမရှိ။ ဟော်ကိုဆာ ... သင်ကော ဘာပြောရန် ရှိသနည်း”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏တပည့် စုန်းများအလယ်မှ ရှေ့သို့ ထွက်လာလေ၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများမှာ ရိုးရိုးနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား လှပေ၏။ ပြောင်လက်သော မြွေရေကို ကိုယ်ရုံအဖြစ်ဖြင့် ပခုံးတွင် သိုင်းလျက်

ခါးတွင်လည်း အလားတူ အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် နဖူး လက် ကောက်ဝတ်နှင့် ဒူးခေါင်းတွင် မြွေရေကိုပင် ပတ်၍ထား၏။ ခါးတစ်ဖက်တွင် ဆေးအိတ်ကို လွယ်လျက် လက်တွင် အခြားသူများကဲ့သို့ လှံကို မကိုင်ဘဲ ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်သော နှင်တံတစ်ခုကို ကိုင်၍ထား၏။ နှင်တံ၏ ထိပ်မှာ မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းသဏ္ဌာန် ထုလုပ်ထားလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်သည် ဟာဖီလာ ပြောသော စကားများ ကို ကြား၍ ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်ကိုသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ မွေးကွေ့ပြုစု ခြင်းခံရသူ နော်မာကိုသော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ခြင်း မရှိပါ။ အမှန်ဆိုသော် မင်းသားသည် အခွင့်အရေး ရှိသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်မရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ သဘောတူညီချက် အခွင့်မရှိဘဲ သူ၏ မိဖုရားလောင်းအဖြစ်ဖြင့် နော်မာအား သတ်မှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ မုန်းတီးသွားသော မိန်းမကို ယခင်က ကျွန်ုပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသည့် အဖိုးအခ အဖြစ်ဖြင့် ခွားများကို အရှင်အမိန့်ချမှတ်သလောက် ကျွန်ုပ် ရယိုက်သည်ဟူသော ကျွန်ုပ် ပြောလိုပါ သည်”

“သင်၏ စကား သင့်မြတ်လှပေ၏။ ဟာဖီလာသည် သာမန် ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ဘုရင်သားတော် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟော်ကိုဆာသို့ လျော်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် ခွားအကောင် နှစ်ရာကိုပေးအပ်စေ။ ကျွန်ုပ် တရားမှန်ကုန်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်မည်။ အကယ်၍ နော်မာ သဘော တူက သူ့အား မိန်းမဆောင်တွင် ဆက်လက်ထားရန် မလိုပေ။ ယခုပင် နော်မာကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ခေါ်လော့”

ထိုစကားကို ကြားသော ဟော်ကိုဆာသည် မိန်းကလေးက မည်ကဲ့ သို့ ပြောဦးမည်ကို စိတ်မချသဖြင့် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားလေ၏။ မကြာမီ နော်မာသည် နောက်လိုက်အထိန်းမိန်းမများနှင့်အတူ ဘုရင်ကြီးရှေ့ တွင် ခစားလျက်ရှိလေသည်။

နော်မာသည် အရပ်မြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်ပြီးလျှင် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသော မျက်နှာရှိ၏။ အသားမှာ ကြေးနီရောင် အသင်းမို့၍

ခါးသည် သေးသွယ်ပြီးလျှင် သမင်မ၏ ခါးကဲ့သို့ နနယ်ပျော့ပျောင်း၏။ မည်းနက်သော ဆံပင်ကို လည်ကုပ်ပေါ်တွင် အထုံးတစ်ခု ထိုး၍ ထားရာ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ အထူးတောက်ပြောင်လှပ၍ ခက်ထန်သော မာန်မာန ရောင်သမ်းလျက် ရှိလေသည်။ နော်မာသည် ဘုရင်ကြီးအား ဆတ်တစ် ကောင်၏ ကြည့်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးကို ဝင့်၍ကြည့်လိုက်၏။ မစ္စတာအိုဝင်ကမူ အရောင် တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက် ညှို့ဓာတ်ပြင်းလှသော နော်မာ၏ မျက်လုံး ကြီးများကို မြင်ရသောအခါ ဤမျက်လုံးများကား လှပသလောက် စိတ်အခန့် မသင့်သော အခါတွင် ရက်စက်မည့် မျက်လုံးများပေတည်းဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိ၏။ ထို့နောက် နော်မာသည် တည်ငြိမ်သာယာသော အသံ ဖြင့် -

“ကျွန်တော်မအား ခေါ်ယူခြင်းမှာ အကြောင်းမည်သို့ ရှိပါသနည်း အရှင်မင်းမြတ်”

“နားထောင်လော့ မိန်းကလေး... မကြာမီက သင့်အား ဟာဗီ လာမင်းသားသည် သူ၏မိဖုရား တင်မြှောက်ရန် ရွေးချယ်လျက် တော်ဝင်သည့် မိန်းမများစံရာ ဘုရင်မိန်းမဆောင်၌ ထားခဲ့၏”

မျက်ခုံးကို ချုံလျက် -

“မှန်လှပါသည် အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်အား မင်းသားက ရွေးချယ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်ကလည်း ထိုရွေး ချယ်မှုကို သဘောတူညီလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်”

“ဤသို့မဟုတ်သေး၊ မိန်းကလေး... နားထောင်ဦးလော့၊ သင့်အား ဂုဏ်ပြုခဲ့သော မင်းသားသည် ယခုမူ သင့်အား ဂုဏ်မဲ့အောင် ပြုခဲ့ချေပြီ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ်နှင့် မျူးမတ်များရှေ့မှောက်၌ သင်နှင့်လက်ထပ်မည့် အရေးကို ရုပ်သိမ်း၍ သင့်အား သင်၏ အုပ်ထိန်းသူဟော်ကိုဆာထံ ပြန်ပို့ရန် တောင်းဆိုလျက်ရှိသည်”

နော်မာ၏ မျက်နှာထားမှာ ယခင်ကထက် တင်းမာခက်ထန်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဤအတိုင်း မှန်ပါလျှင် မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မေတ္တာ တင်းမဲ့လျက် အခြားမိမိလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မေတ္တာကို ခံယူလိုနေ သောကြောင့်ဟု ထင်ပါသည်”

“မိန်းကလေး ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ် မသိပါ။ သို့သော် တရားမှန်ကန်ရာကို သင်တောင်းဆိုသော် သင်ရချိမ့်မည်။ သင့်အား လက်ထပ် ရန် ကတိပြုပြီးသောသူသည် ဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ သင့်အား လက်ထပ်ရပေလိမ့်မည်။ သင်၏အလိုကိုသာ တည်မတ်စွာ ပြောလော့”

ထိုစကားကို ကြားရသောခဏ၌ ဟာဗီလာ၏မျက်နှာမှာ မျှော်လင့် ခြင်းဖြင့် ဝင်းခနဲ သွေးရောင်လွှမ်း၍ သွားလေရာ ဟော်ကိုဆာမှာမူ စဉ်းလဲ သော အကြံတစ်မျိုးဖြင့် မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွား၏။ နော်မာသည် သူတို့နှစ် ယောက်လုံး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ‘နှုတ်မှ တစ်စုံ တစ်ရာ မထွက်သော်လည်း မှီမောက်သော ရင်အုံမှာ နိမ့်တုံ မြင့်တုံဖြစ်၍ နေ၏။ တန်ခိုးအာဏာနှင့် မေတ္တာစိတ်တို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စစ်ခင်း နေသကဲ့သို့ ရှိပုံရ၏။ ဟော်ကိုဆာသည် ပေါက်အုံဆဲဆဲ မြွေတစ်ကောင်၏ ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် နော်မာကို စိုက်၍ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ သူသည် မိန်းကလေး အား နှုတ်ဖြင့် မပြောစေကာမူ အဓိပ္ပာယ်ပါလှသော ဘာသာတစ်မျိုးကို မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်၏။ နော်မာသည် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်၍ သွားကာ တစ်ခဏမျှ နက်နဲစွာ စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ သူ၏မျက်နှာမှာ လုံးလုံးပြောင်း၍သွားပြီးလျှင် ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ခေါင်းမာ ခြင်းများသည် ဆီးနှင်းဖြူတိမ်များ ကင်းစင်၍သွားသော လမင်းကဲ့သို့ ကြည် လင်၍ သွားလေသည်။

သို့နှင့် သူသည် ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကို အတန် ယေ ညွတ်၍ပြလိုက်ပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းမျှ သွားရောက် တာ ၎င်း၏လက်ကို ညှင်သာစွာ ဆွဲယူပြီးနောက် မာနရောင် သမ်းနေသည့် မျက်နှာဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ ပြောလေသည်။

၄၆ ❖ ခုန့်ရွှေမျှား

“ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မကား စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ နှစ်ဦးလုံးကိုပင် ချစ်ခင်နှစ်သက်သော်လည်း ကျွန်တော်မကား ဂုဏ်မဲ့အောင် ပြုသူကို အတင်းမတိုက်တွန်းလိုတော့ပါ။ သူ၏ဂုဏ်၊ သူ၏အခြေအနေ အဆင့် အတန်းကိုလည်း လက်လှမ်း၍ မခံစားလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်မကား ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ဟော်ကိုဆာနှင့်မိခင်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်မကား စောင့်ရှောက်သော သူ့နီးထံ ပြန်ပြီးလျှင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပါတော့အံ့”

“သင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပုံကား ကောင်းပေ၏။ ဟာဖီလာ သင်သည် နိုင်ငံလေ့ထုံးစံအတိုင်း နော်မာ၏လက်ကို ကိုင်ယူ၍ ဟော်ကိုဆာ၏ လက်သို့ ကိုယ်တိုင်ပေးအပ်လော့။ ထို့ပြင် မင်းပရိသတ်များ ရှေ့တွင်လည်း ဆောင်းဦးပေါက် လမကုန်မီ နွားအကောင်နှစ်ရာကို လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးအပ်ရန် အတိအလင်းဝန်ခံ ကျေညာပါလော့”

ဟာဖီလာသည် ဘုရင်အမိန့်အတိုင်း တုန်ယင်သော အသံဖြင့် အထက်ပါ ဝန်ခံချက်ကို ကြေညာပြီးလျှင် နော်မာ၏လက်ကို ဆွဲယူခေါ်ဆောင်ကာ ဟော်ကိုဆာ လက်သို့ ကိုယ်တိုင်လက်ရောက် ပို့အပ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာလက်မှ အထုပ်ကလေးစာစုံသည် ဟာဖီလာ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားလေရာ အခြားသူများ ဂရုမပြုမိသော်လည်း အိုင်ဝင် မြင်လိုက်ရ၏။

“နှစ်ဦးသစ်သီးဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော အရက်ခွက်ကို ကျွန်ုပ်အတွက် အမြန်ဖြင့်ကြကုန်၊ နေအတော်စောင်းပြီဖြစ်၍ နေမဝင်မီ ကျွန်ုပ်စကားများ ပြောရန်ရှိသေး၍ ...”

ထိုအခါ သားတော်အငယ် နော်ဝင်ဂို လက်သို့ အရောင်တင်ထားသော ဘီယာများထည့်ထားသည့် ဘူးတစ်ဘူးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်း၍ပေးလိုက်ရာ အရက်ဘူးသည် နော်ဝင်ဂိုလက်မှ မှူးမတ်ကြီးများ လက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်း၍သွားလေ၏။ ဤသို့သွားတိုင်း သွားတိုင်း မိမိလက်ထဲသို့ ရောက်လာသော အရက်ဘူးထဲသို့ ‘တိုင်းပြည်သာယာပါစေ၊ ယခုနှစ်အဖို့ မိုးကောင်းပါစေ’ စသည်ဖြင့် ဆုတောင်းများကို ရေရွတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ထည့်လိုက်ရ၏။ ပထမလူက စပါးစေ့ အနည်းငယ် ထည့်လိုက်၏။

ဘီယာ လူက မြက်ပင်တစ်ပင်၊ တာတိယ နွား၏အမွှေး၊ စတုတ္ထ ရေအနည်းငယ်၊ ပဉ္စမသစ်ရွက်ခြောက်၊ ဆဋ္ဌမမိန်းမ၏ ဆံပင်၊ သတ္တမမြေမှုန့်အနည်းငယ် စသည်ဖြင့် ထည့်လိုက်ကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံးရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရန် ဟော်ကိုဆာ လက်သို့ ရောက်လာရာ ဟော်ကိုဆာသည် ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ နိုင်ငံအတွက်လည်းကောင်း၊ ဘုရင်ကြီးအတွက်လည်းကောင်း အတန်ကြာမျှ ဆုမွန်တောင်းပြီးနောက် အရက်ဘူးကို သားတော်အကြီး ဟာဖီလာလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဟာဖီလာသည် အရက်ဘူးကို ချထား၍ ဒူးထောက်ကာ အသွားကို ခုံရုံနီအောင် ဖုတ်ထားသော လုံတစ်ချောင်းကို ယူပြီးလျှင် လုံသွားကို အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ထိုးဟန်ပြုပြီးနောက် ရဲရဲနီသော လုံသွားကို အရက်ဘူးထဲသို့ ထိုးနှစ်ပြီးလျှင် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်မျှ ဓမ္မနောက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အရက်ဘူးကို ဘုရင်ကြီးသောက်ရန် ယူလာခဲ့လေသည်။

အဆိပ်ခတ်သည်ကို အိုင်ဝင် မမြင်လိုက်ရစေကာမူ ဟာဖီလာသည် သူ၏မျက်နှာကို မပျက်စေရန် ချုပ်တည်းထားကြောင်း ထင်ရှား၏။ ဟာဖီလာ၏ လက်များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီးလျှင် နဖူး၌လည်း ချွေးပေါက်များ ပိုနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အရက်ထဲ၌ အဆိပ်ခတ်ပြီးကြောင်း အိုင်ဝင် ခန့်မှန်းနိုင်၏။

ဘုရင်ကြီးသည် အရက်ဘူးကို ကိုင်မြှောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် -

“ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းသူပြည်သားများ အကျိုးအလို့ငှာ ဤသစ်သီးဦးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရက်ကို သောက်ပါသည်”

ထိုအခါ၌ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း သုံးသောင်းခန့်မျှသော စစ်သားများသည် ဘုရင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးစကားလုံး ပြီးဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ကိုမြှောက်ကာ တစ်ပြိုင်နက် အရိုအသေ ပြုကြကုန်၏။ ထို့နောက် နွားရေဖြင့် လုပ်ထားသော ဒိုင်များပေါ်သို့ တင်းပုတ်များ၊ လုံများများဖြင့်

၄၈ ❖ ဇုန်ရွှေမျှား

ခပ်သာသာ ရိုက်ခတ်ကြလေရာ ထိုရိုက်ခတ်သံကြီးမှာ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ မြည်ဟည်းကာ တောင်များဆီမှပင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်၍ လာတော့၏။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် အရက်ဘူးကို မော့၍ သောက်ချလိုက်ရာ အိုင်ဝင်သည် မချင့်မရဲ ဖြစ်ကာ သတိပေးလိုဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်မိသေး၏။ လက်ကိုမြှောက်လိုက်မည်ပြုသေး၏။ သို့သော် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန်ကား အချိန်မကျသေးချေ။ ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဟော်ကိုဆာသည် မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ဘူးထဲမှ အရက်ကို သုံးကြိမ်မျှ နား၍သောက်ရာ ဤသို့ နားလိုက်သည့်အချိန်တိုင်း သုံးသောင်းခန့်မျှသော သူတို့၏နှုတ်မှ “အို...ဘုရင်မင်းမြတ်” ဟု ရေရွတ်ကာ အရိုအသေပြုကြ၏။ မြေကြီးကို ခြေဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆောင်ကြ၏။ သုံးသောင်းခန့်မျှသောစစ်သားတို့၏ တစ်ပြိုင်နက် ရေရွတ်သံတို့မှာ လျှင်လျှင်၍ တော်လဲဘိသကဲ့သို့ မြေပြင်ကို ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်၍ သွားစေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် ဘူးထဲတွင် ကျန်သော အရက်ကို မြေပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါစကားများကို မြွက်ကြားလေ၏။

“နားထောင်လော့... မျိုးမတ်သေနာပတိများ။ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်နှင့် စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများ၊ တိုင်းသူပြည်သားများတို့ နားထောင်လော့။ ကျွန်ုပ်၌ သားတော်နှစ်ပါးရှိရာ အကြီးမှာ နွားမဲကြီးနှင့် သဏ္ဌာန်တူသော သားကြီးဩရဿ ဟာဖီလာဖြစ်၍ ပထမမွေးဖွားသော သားဖြစ်၏။ အခြားတစ်ယောက်မှာ သားတော်အငယ် နော်ဝင်ဂို ဖြစ်၍...”

ထိုခဏ၌ ဘုရင်ကြီးသည် စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီးနောက် နားထင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဖျစ်ညှစ်ကာ ယခင်ကပြောပြီး စကားများကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်၍ ကောက်ပြန်၏။

မျိုးမတ်များက -

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၄၉

“အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာ ကြားရပါသည်။”

ထိုအချိန်၌ကား ဘုရင်ကြီးသည် ဆက်၍ မပြောနိုင်တော့ချေ။ ဆက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်သပ်ကာ နဖူးမှ ချွေးပေါက်ဦးများ ကျ၍လာပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်တစ်စုံ ထွက်၍လာပြီးနောက် ခြေပေါ်သို့ အလျားလိုက် လဲကျသွားလေ၏။

*

သူများ၌ အပူလွန်သဖြင့် သွေးဆူ၍ဖြစ်တတ်သော 'မိုးကျွန်း'ပင် ဖြစ်သလော။ သို့မဟုတ် စုန်းတစ်ယောက်ယောက်က ပြုစားလိုက်ခြင်းလော? တစ်ခုခု ဖြစ်ရမည်။ ဟိုမှာ စုန်းဖြူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီ လောက်ကပင် နေမဝင်မီ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟု ဗေဒင်ဟောသေးသည်။ မင်းသားနှင့် မျိုးမတ်များ ဤလူဖြူသည် အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြော နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အိုဝင် ။ ။ "မှန်ပါသည်၊ ပြောနိုင်ပါသည်။"

အသံတစ်သံ။ ။ "သူဝန်ခံနေပြီ၊ လူဖြူကို သတ်ကြလော့"

အိုဝင် ။ ။ "ငြိမ်ကြလော့ မျိုးမတ်များ... ကျွန်ုပ် သေလျှင် သင်တို့ဘုရင် သေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ရှင်လျှင် ရှင်မည်။ အကျိုးအကြောင်း နှင်းလင်းရန် မေးခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းအံ့။ သို့သော် မည်သည့်နေရာကစ၍ စင်းရှင်းရအံ့နည်း။ တံတစ်ခုအတွင်းတွင် လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်နေသူ နှစ် ယောက်အကြောင်းမှ ကျွန်ုပ် စရကုန်အံ့။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကား ဘုရင်ကြီး အား သတ်ရန်အရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘုရင်သားတော်တစ်ပါးကို ထီးနန်းတင်ရန် တိုင်ပင် ကြ၍ ထိုကိစ္စအတွက် အဆိပ်ဆေးတစ်မျိုးရရန် အလိုငှာ အမိုးသားနား ပြောဆိုနေကြ၏။ ထိုတိုင်ပင်နေသူနှစ်ယောက်ကား မည်သူများပေနည်း။ တစ်ယောက်မှာ မဟာသွေး မဟာနွယ်ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ..."

ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် ဟော်ကိုဆာသည် အိုဝင် ပြောနေသော စကားကို ဖြတ်၍ -

"သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်သခင် အမိဆူကာ ဘုရင်ကြီးသည် သူကဲ့သို့ သေငယ်စောနှင့် မြောနေဒိုက် အဓိပ္ပာယ်ပရိ တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ထိုလူဖြူ၏ စကားကို သင်တို့ နားထောင်နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဘဝတွင် သာသနာသစ်ကို ပြုရန် ဟောခဲ့၏။ သူ၌သာ တန်ခိုးအာဏာ ရှိခဲ့ပါမူ ဘုရင်ကြီးအား ကုစားပါစေလော့။ ဘုရင်ကြီးကား လူတို့၏လက်စွမ်းဖြင့် မကယ်တင်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်

၆

အဆိပ်မိသော ဘုရင်ကြီး

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်မရှိသကဲ့သို့ တစ်ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်၍ သွား၏။ ထိုအခါ အနီးရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်က "ဖခင်ကြီး သေပြီ" ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ၎င်းကို လိုက်၍ အသံများကလည်း "ဖခင်ကြီး သေပြီ၊ ဘုရင်ကြီး သေပြီ" ဟူ၍ ဟိုမှသည်မှ ဟစ်အော်ကြကုန်၏။ တစ်ယောက်သော သူကမူ "ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟိုစုန်းဖြူက ပြုစားလိုက်တာနဲ့ တူတယ်။ ခုတင်ကပဲ တောင်ရိပ်မှာ နေမကွယ်ခင် ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူပြောသေးတယ်" စသည်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မျိုးမတ်များသည် ဘုရင်ကြီးအား ဝိုင်းရံလျက်ရှိ ကြရာ ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်ကြီး၏ ကိုယ်ကိုကိုင်တွယ်စမ်းသပ်လျက် ရှိရာမှ -

"မင်းသားများနှင့် မျိုးမတ်များ... သင်တို့ဖခင် ဘုရင်ကြီးသည် သေအံ့ဆဲဆဲ မီးကဲ့သို့ အသက်ငင်၍နေပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီ ဘဝပြောင်း တော့အံ့၊ စဉ်းစားရန် အချက်နှစ်ချက်ရှိ၏။ ပထမအချက်မှာ အလွန်ဝမ်းလွန်း

ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်တွင် အသက်ရှင်အောင် ကုစားနိုင်က ကုစားပါစေ။ သို့မဟုတ် ဘုရင်ကြီးအား ပြုစား၍ သတ်လိုက်သော စုန်းကဲ့သို့ ပျက်စီးပါစေ။ တမန်တော်အသင် လူဖြူ... ကျွန်ုပ်၏ စကားများကို သင် ကြားပါ၏လော။ သမင်း၏ တံခါးဝမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရင်ကြီးအား သင် တတ်နိုင် လျှင် ကယ်တင်ပါလော့။”

“သင်၏စကားကို ကျွန်ုပ် ကြားပါ၏။ သင်သည် ဘုရင်၏ သမား တော်ဖြစ်၍ ဘုရင်ကြီးမှာ သေပြီဖြစ်ကြောင်း သင်ပြော၏။ လူတို့လက်စွမ်းဖြင့် ပြန်၍မရှင်နိုင်တော့ပြီ သင်ဆို၏။ ကောင်းပြီ ရှိစေလော့။ ကျွန်ုပ် ကုသအံ့ သို့သော် ကျွန်ုပ် ကုသနေစဉ် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လက်ဖြင့်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မပြုပါနှင့်။ သင် သဘောတူပါ၏လော။”

မှူးမတ်များ ။ ။ “မှန်ပါပေသည်။ တရားမျှတပါပေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့ သဘောတူပါ၏။ လူဖြူ အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့် ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် နောက်မှ ဆုံးဖြတ်ကြကုန်အံ့”

ဟော်ကိုဆာကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် အိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

အိုင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်အား ရေဘူးဖြင့် သန့်ရှင်းကြည်လင်သော ရေ အနည်းငယ်ပေးလော့”

မှူးမတ်များထဲမှ ရေဘူးတစ်ဘူး ယူလာပြီးလျှင် အိုင်အား ပေး လေ၏။ ထိုအခါ အိုင်သည် ဝိုင်းအံ့၍ နေသူများ၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ လှည့်၍ ကြည့်ပြီးနောက် နော်ဝင်ဂို မင်းသားကို မြင်သောအခါ -

“အသင်မင်းသားကား ဖြောင့်မန်တည်ကြည်၍ သစ္စာရှိသူဖြစ်သည် အတိုင်း ဤနေရာသို့ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏အလုပ်ကို ကူညီပါလော့”

ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုမင်းသားသည် ရှေ့သို့တက်လာရာ အိုင်သည် မင်းသားလက်သို့ ရေဘူးကို ကမ်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခါးထဲတွင် ယူလာ သည့် လက်ညှိုးပင်နွယ်မှ အစေးထည်ထားသည့် ပုလင်းငယ်ကို အတွင်းအိတ်

ထဲမှ ထုတ်ယူပြီးလျှင် ရေနံ ရောစပ်၍ ပုလင်းကို လှုပ်ပေးပြီးသော် အိုင် သည် ပုလင်းကို ကိုင်မြှောက်ကာ ဘုရားသခင်ထံ တိုင်တည်လေသည်။

ဆုတောင်း၍ပြီးသောအခါ အိုင်သည် နော်ဝင်ဂို မင်းသားအား ဘုရင်ကြီးကို ဒူးပေါ်၌တင်၍ ပွေ့ချီထားစေပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို ဟစေ၍ လျှာ နှင့် ဇွန်းတစ်ချောင်းဖြင့် ဖိထားစေ၏။ ထို့နောက် အိုင်သည် ပုလင်းနှုတ်ခမ်း နှင့် လျှာရင်းအထိ သွတ်သွင်းပြီးသော် အရည်များကို အကုန်လောင်းထည့် ထိက်လေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးမှာ အကြောဆွဲသကဲ့သို့ တွန့်ခဲ ဖြစ်၍ များပြီးလျှင် လူသေကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ရှိနေတော့၏။

မှူးမတ်တစ်ယောက်က -

“ဘုရင်ကြီး သေပြီ ထင်တယ်”

အခြားတစ်ယောက်က -

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဖြင့် လူဖြူကို မင်းပြီး သတ်ကြပါတော့လား”

အိုင် ။ ။ “နာရီဝက်ခန့်မျှ ဆိုင်းငံ့ပါ။ အသင်မှူးမတ်များ အချိန်အတွင်း ပြန်၍ရှင်လာရန် နိမိတ်လက္ခဏာ မမြင်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်အား သဘောရှိပြုကြပါလော့”

မှူးမတ်များ ။ ။ “သူပြောတာ မှန်ပေသည်၊ ရှိစေလော့”

နာရီလက်တံသည် တချက်ချက် သွားနေသည့်အတိုင်း အချိန်သည် ဆည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ လာလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အသက်မရှိ တော့သည့်အလား ပြုရော်သော မျက်နှာဖြင့် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျလျက် ရှိရာ မှူးမတ်များ မင်းညီမင်းသားများသည် မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းမဲ့လှပေတတ် မှတ်နားများဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား ဝိုင်းရံကြည့်ရှုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ကွင်းပြင် တွင် ရပ်နေသောစစ်သားတို့၏ တီးတိုးညည်းညူသံ၊ ဟင်းချသံတို့မှာ သစ် ဆာအုပ်ကို လေတိုက်သကဲ့သို့ အုတ်အုတ်သံသံ ရှိနေလေ၏။ နေမင်းမှာ ဆာအုပ်တွင် ကွယ်လွန်ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့သည် အချိန်ကိုသာ မှတ်သား မှက် ရှိကြလေသည်။

ဟော်ကိုဆာ။ ။ “အချင်းတို့... နာရီတစ်ဝက်ခန့် အချိန်ကားစေ့စေ့ပေါ့။ ဤလူဖြူကို သတ်သင်ရန်”

ဟော်ကိုဆာသည် အိုင်အား ဖမ်းဆီးယူဆောင်သွားရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ အိုင်၏ စကားကို ကြားသဖြင့် ပြန်၍ ချထားလိုက်လေ၏။

“တစ်မိနစ်ခန့်မျှ အချိန်လိုပါသေး၏။ ဟော်ကိုဆာ သင်ကား ဆေးဘုရင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤဖြေဆေးသည် ပထမအဆိပ်လောက် မမြန်နိုင်ကြောင်း သင်သိပြီ မဟုတ်ပါလော”

ဟော်ကိုဆာသည် ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးများပြူးကွာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်၍သွားလှပတတ် ဖြစ်ပြီးလျှင် စကားလည်း တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အသက်သို့ ရှိနေတော့၏။

အိုင်သည် နာရီကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်ချက် သွားနေသော စက္ကန့်များကို ရေတွက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် လက်ကို တစ်ဖန် မြှောက်လိုက်ပြန်ပြီးလျှင် -

“အချိန်ကား စေ့ရောက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဤလူဖြူကို သတ်ကြကုန်အံ့”

“အချိန်စေ့ရောက်သည်ကား မှန်၏။ အချိန်စေ့ရောက်သည့်အတိုင်းလည်း သင်တို့ ဘုရင်ကြီး ပြန်၍ရင်လာပြီ... ဤတွင် ကြည့်လော့”

ထိုခဏ၌ ဘုရင်ကြီး၏ နဖူးမှ သွေးကြောများသည် လှုပ်ရှား၍ လာသည်ကို မြင်ရ၏။ လည်ပင်းမှ အကြောကြီးများသည် အဆိပ်သောက်ပြီးစတွင် ရောင်၍ တက်လာသကဲ့သို့ အပြိုင်းပြိုင်းထကာ လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် နဂိုအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ကျသွားလေ၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူလျက်ရှိရာမှ အေးရောင်များ သမ်း၍လာပြီးလျှင် ဟင်းခနဲ ညည်းညူကာ လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိလေ၏။

“အသိနည်း မျူးမတ်များ... ကျွန်ုပ်ကား ဤသစ်သီးဦး အရက်ကို သောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ခါတည်း မှောင်ကျ၍ သွား၏”

မည်သူမျှ အဖြေမပေးချေ။ ပရိသတ်များသည် ထိတ်လန့်ခြင်းကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်းဖြင့် ကြက်သေသေလျက် ရှိကြကုန်၏။ အိုင်တစ်ယောက်တည်းသာ စကားပြန်၍ ပြောလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်တော်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်သာ အရှင်မင်းကြီး၏အသက်ကို ပြန်၍ ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ပါလော့၊ သူ့ကိုသာ ရှိခိုးပါလော့”

“တမန်တော်... ကျွန်ုပ် မသိရ၊ ကျွန်ုပ် မတွေ့ရ၊ ကျွန်ုပ် မမြင်သောသူအား ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏။ သူမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြပါလော့”

“အို... အရှင်မင်းမြတ်... အရှင်၏အသက်ကို ကယ်တင်ဆွဲယူထိုက်သောလက်မှာ လူ၏လက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တန်ခိုးအာနိသင်မှာ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာသည့် ဆေး၏ တန်ခိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးသည် အမျိုးစုံ အရာဝတ္ထုများ ရောစပ်သော အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်သည် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုအခါ အသင်မင်းကြီးစိတ်ထဲတွင် စိတ်ထားဆိုးယုတ်သူကို နှိမ်ချ၍ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူကိုသာ တင်ပို့ခိုးမြှောက်မည်ဟု ကြံရွယ်ခြင်းရှိသည် မဟုတ်ပါလော့”

“တမန်တော် လူဖြူ... သင်ကား ဤအချက်များကို အဘယ်ကဲ့သို့ သိသနည်း”

“ကျွန်ုပ်သိခြင်းသာ ပဓာနဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးအား အရက်ဘူးကို မည်သူ မွှေနှောက်၍ ပေးပါသနည်း”

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားပြီးနောက် မျက်နှာကြီးများ နီပြန့်လာကာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှသော အသံကြီး ဖြစ် -

“ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်း၊ သွားလေသူ ကျွန်ုပ်ဖခင်၊ ကျွန်ုပ် ဘိုးဘေး-ဘီ-ဘင် များ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ကြံစည်သော အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏သားတော်ကြီး ဟာမီလာသည် သူ

ကိုယ်တိုင် နော်ဝင်ဂို၏ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်ရမည့် ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်သော အကြံဉာဏ်ကို သိ၍ ကျွန်ုပ်အား သတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသံ စစ်ဗိုလ်များ သားတော်အကြီး ဟာဖီလာကို ဖမ်းကြလော့။ တရားမှန်ကန်ရာသို့ ရောက်အောင် သူ့အား ကျွန်ုပ်ရှေ့တော်သို့ အမြန် ယူဆောင်လာကြလော့ ဟု ရေရွတ်ဟစ်အော်လေ၏။

ထိုအခါ၌ မူးမတ်များနှင့် စစ်ဗိုလ်များသည် ဘုရင့်အာဏာတော် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် တောင်မြောက်လေးပါး ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြရာ ဟာဖီလာကို မမြင်ရတော့ချေ။ ဟာဖီလာကား သူ့မိခင် ချက်မြုပ်ရာဒေသသို့ ရှောင်ချုပ်သည့် စစ်သားများနေရင်း ဇာတိဖြစ်သော တောင်များဆီသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့လေပြီ။

အသံတစ်သံ။။ “မရှိတော့ပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ အခြားအသံတစ်သံက -

“ဟာဖီလာသည် တောင်ခြေဆီသို့ မြင်းနှင့် စိုင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဤသို့ဆိုလျှင် အသေအရှင်မရွေး လိုက်၍ ဖမ်းကြလော့။ မည်သူ့ မဆို သူ့စစ်တပ်သို့ မရောက် ဟာဖီလာ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ယူလာနိုင်သူအား အကောင်းဆုံး နွားကောင်ရေတစ်ရာ ဆုအဖြစ် ပေးအံ့။ အမြန်လိုက်၍ဖမ်း ကြလော့”

“ဆိုင်းဝံ့ပါဦးလော့ အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်ုပ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဒုတိယအကြိမ် အခွင့်ပြုပါလော့။ ဟာဖီလာကား သူ၏ရာထူးဂုဏ်သိန်၊ အိမ်၊ ကွဲနွားအားလုံး ဆုံးရှုံးပြီဖြစ်ပါ၍ သူ၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါလော့”

“အသင် လူဖြူ...သင်၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပေ၏ သင်၏စိတ်ထားလည်း မြင့်မြတ်လှပေ၏။ ဟာဖီလာသည် ကျွန်ုပ်အား မုချမှန်ကန် ခြားနားတော့မည် ဖြစ်၏။ နားထောင်ကြလော့...သင်မူးမတ်များ တိုင်းသူပြည်သားများ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို သေကြောင်းကြံစည်သူ ဟာဖီလာအား ကျွန်ုပ်၏ အမွေအနှစ် ထီးနန်းဆက်ခံသူအဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ကာ သူ့

နေရာတွင် သားတော်အငယ် နော်ဝင်ဂိုအား တင်ထားပေးအပ်၏။ သူသည် သာ ကျွန်ုပ်မရှိသည့်နောက် မီးလူမျိုးများအပေါ်တွင် ဆက်ခံစိုးစံမည့် ဘုရင် ပေတည်း”

“မူးမတ်များ။။” “ဘုရင်မင်းတရားကြီး၏ အမိန့်ကား လျော်ကန်သင့် မြတ်လှပါသည်”

“နားထောင်ကြလော့၊ စေတမန် အမည်ခံသူ ဤလူဖြူအား ဧည့်သည်များ ခန်းမဆောင်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် မြင့်မြတ်စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြလော့။ ဘုရင့်နွားအုပ်စံမှ အကောင်းဆုံး နွားများကိုလည်းကောင်း၊ ခိုကွာတော်ထားရာ အိတ်များမှ ဂုံ့၊ ပြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အကယ်၍ သူ အလိုရှိလျှင် သားမယားပြုရန် အမျိုးကောင်းသော မိန်းမပျိုများကိုလည်းကောင်း ပေးကြလော့။ ဟောကိုသာ... ဤသူ့ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် သင့်အား ပေးအပ်၏။ အကယ်၍ သူ၏ ဆံခြည်တစ်ချောင်းမျှ ကျွတ်ခဲ့သော် သင်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ထို အကြွေးကို သင့်အသက်နှင့် ပေးဆပ်ရမည်ကို သိပါလော့”

မူးမတ်များ။။ “ဘုရင့် အမိန့်တော်အတိုင်း ဖြစ်စေလော့”

“နားထောင်ဦးလော့... သံဝေသာဆင့်များ၊ သင်တို့က ယခု သစ်သီး ဦးစားပွဲပြီးကြောင်း ကြေညာ၍ အားလုံးသောစစ်တပ်များသည် မိမိတို့နေရာသို့ အသီးသီးပြန်ကြကာ ဘုရင့်ခိုကွာတော်မူ နှစ်ဆယ့်သော နွားများကို ယူကြစေလော့။ ကျွန်ုပ်ကား ဦးခေါင်းကိုက်ခဲလာပြီဖြစ်၍ အနားယူရဦးမည်။ နက်ဖြန်မှ ကျွန်ုပ် ဆက်လက်၍ စကားပြောဆိုအံ့”

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးအား အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်ယူသွားကြလေရာ စစ်တပ်များလည်း စာစ်တပ်ပြီးလျှင် တစ်တပ်စစ်ကြွေးကြော်သံများကို ကြွေးကြော်ကာ ဘုရင့်ခန်းမဆောင်ကြီးကို ဖြတ်၍ သွားကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား နေသည် လုံးလုံးဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ စစ်သားများလည်း တုတ်ရိုက်ခံရ၍ သေသူများ၊ ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ရိုက်သတ်ခြင်း ခံရသူများ၏ အလောင်းများကို ဖြိုပြင်သို့ ထုတ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ဟော်ကိုသာသည် အိုဝင်အား ဦးခေါင်းညွတ်ကာ “အသင် တမန်တော်... ကျွန်ုပ် နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါလော့” ဟု ပြောဆိုကာ ဝင်းခြံတစ်ခု အတွင်းရှိ တံ လေးငါးလုံးရှိသော နေရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုနေရာသည်ကား ဘုရင်နန်းဆောင်၏ မြောက်ဘက် အစွန်းကျသော နေရာ၌ တည်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အလယ်တံကြီး၏ရှေ့တွင် မီးဖိုကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ မီးဖိုကြီးအနီး၌ ကား မိန်းမများသည် အချို့တံများကို ရှင်းလင်းလျက်၊ အချို့လည်း ရေနင့်အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကာ ရှိနေကြကုန်၏။

“အသင် တမန်တော်... ဤတံကား သင်၏ တည်းခိုရန်နေရာ ဖြစ်၍ ဤတံအတွင်း သင့်အလိုအတိုင်း ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ပါလော့။ ဘုရင့်တပ်မတော်မှ အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်သည် အသင့်အား ‘တံအပြင်မှ နေရော၊ ညပါ စောင့်ရှောက်၍ နေပါလိမ့်မည်’”

“ကျွန်ုပ်ကား အစောင့်မလိုပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချိန်မစေ့မီ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဥပဒ် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤဌာနတွင် သူစိမ်းပြင်ပြင်မျှသာဖြစ်၍ သင့်မှာမူ ကြီးကျယ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ယခုညအဖို့ မည်သူက ဝိ၍လုံခြုံမည်ကို သင် သတိပြုပါလော့”

“သင်၏ စကားများ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသနည်း”

“မိတ်ဆွေ... တစ်ညသ၌ သင်သည် မြို့အထွက်ဝ တောင်ကြား လမ်းနံဘေး တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သေမင်းပင်တွင် အဆိပ်များကို စုဆောင်းလျက်ရှိရာ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ မရှိပါလော့။ ထိုအချိန် မတိုင်မီ သင်သည် ထိုတံငယ်တွင် ဟာဖီလာမင်းသားနှင့်အတူရှိနေ၍ ဘုရင့်အား သေကြောင်းကြစည်မှုအတွက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို အဖိုးသားနားထား၍ လဲလှယ်ခြင်းပြုလုပ်ရာ၊ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ မရှိပါလော့။ မိတ်ဆွေ... သင်၏လက်မှ လှံတံကို ချထားလိုက်ပါလော့။ မချလျှင် သင်သည် ဘုရင်နှင့်စာကွ ဘုရင်၏ ညေသည်တော်ကိုပါ သေကြောင်းကြစည်

မှုအတွက် အသက်ဆုံးရှုံးရပြီးလျှင် သင်၏ကိုယ်အား စွန့်စားကျွေးချိန်မည်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုပါလော့”

“အို... လူဖြူ။ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် တံအတွင်း၌ ဟာဖီလာမင်းသားနှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ ထို့နောက် သေမင်းပင် အဆိပ်ကို သွားရောက်ယူစဉ်အခါကလည်း ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါက သင်သည် မြစ်၏ အခြားဘက်တွင်ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သင်၌ သူလျှိုကောင်းများ မချရပါမည် အသင်လူဖြူ”

“ကျွန်ုပ် ဝိညာဉ်သာ ကျွန်ုပ်၏ သူလျှိုဖြစ်တော့သည်။ အသင် ဟော်ကိုသာ... ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်သည် အသင့်ကိုစောင့်ကြည့်လျက် သင်၏နှုတ်ဖျားမှပင် ဤအသိပီနှင့် ဖြေဆေးအကြောင်းကို သိခဲ့ရ၏။ ဟာဖီလာသည် သင်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဘုရင်သောက်မည့် အရက်တွင် အဆိပ်ကို ရောစပ်ပေးခဲ့၍ ကျွန်ုပ်က ဖြေဆေးတိုက်သောအခါ ဘုရင်ကြီး၏ အသက်သည် ချမ်းသာရာရခဲ့၏”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ဟော်ကိုသာ၏ ချီးများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ပြီးလျှင် သူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျမသွားစေရန် ဝင်းခြံစည်းရိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မှေး၍ထားရ၏။ ထို့နောက် ကွဲအက်စူးရှသော အသံကြီးဖြင့် -

“ကျွန်ုပ်ကား ဤပညာရပ်တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အရည်အချင်း ရှိပါ၏။ သို့သော် အသင်လူဖြူ... အသင်၏မျက်လှည့် အတတ်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် ကျွန်ုပ်အတတ်မှာ ဘာမျှမဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ် အရူးပေးရပါမည်။ နက်ဖြန်နံနက်၌ သင်သည် ဤအကြောင်းများကို ဘုရင်ကြီးအား လျှောက်ထား၍ နက်ဖြန်ညတွင် ကျွန်ုပ်အား သေမင်းပင်ကြီးတွင် ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်ကြကုန်အံ့။ ရှိစေတော့။ ကျွန်ုပ်ကား ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးချေပြီး သို့သော် မနိုင်လျှင် ရုံးမြဲဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သေဖို့သာ ကောင်းပါ၏။ သင့်အကြံကား

ကောင်းပါပေ၏။ သင်ကား နိုင်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးနှင့် ကျွန်ုပ်၏တန်ခိုး အာဏာကို သင် ရဲချေပြီ။

“အကြကောင်းသူကား ကျွန်ုပ် မဟုတ်။ သင်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ ဟော်ကိုသာ ... ဘုရင်ကြီးအား အဆိပ်မခတ်မီ အချိန်ကလေး၌ ကပ်၍ ရောက်အောင် စီမံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ပြုစားသည်ဟု အထင်မှားအောင်၊ ကျွန်ုပ် ခေါင်းပေါ်သို့ အပြစ်ကျရောက်အောင် ဖန်တီးသူကား သင်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ထိုနောက် ဘုရင်ကြီး ပြန်၍ရှင်စေရန် ကျွန်ုပ်အား ဆေးကုစေ သူမှာ သင်ပင် မဟုတ်ပါလော။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား မကုစားနိုင်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ အကယ်၍ မကုစားနိုင်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြရန် သင် ကြံစည်၏။”

ဟော်ကိုသာက ရဲဝံ့စွာဖြင့် -

“သင့်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ မရနိုင်သည်ကို သိသဖြင့် အား လုံး ကျွန်ုပ် ဝန်ခံ၏။”

“ဤအတိုင်း မှန်၏ ဟော်ကိုသာ။ သင်သည် သင်တို့ မြို့ရွာလေး ထုံးစံဥပဒေအရ သင်၏အသက်ကို စွန့်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းသည် ဥပဒေဟောင်းမျှသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးပြီး ဟောပြောရန်လှ သော ဥပဒေသစ်ကား ဤသို့မဟုတ်။ ဟော်ကိုသာ ... သင်သည် နောက်ထပ် ၍ ဤသို့ယုတ်မာမှုများကို မပြုပါဟု ကတိပေးချက်ပေးပါက သင့်အား အားလုံးသောအပြစ်မှ ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေး၏။ ထိုမျှသာမက ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ ယုတ်မာညစ်ပတ်မှုများကို မည်သည့်အခါမျှ မပေါက်ကြားရန် ကျွန်ုပ် ကတိ ပေးပါသေး၏။”

“ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထံကမှ ဆု လာဘ် အခွင့်အရေး စသည်တို့ကို မတောင်းခံဖူးပါ။ သို့သော် ယခုကား တောင်းရချေတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေပြီ။ အို ... လူဖြူ ... သင်တောင်းလို သော အဖိုးအခမှာ မည်သို့နည်း။”

“အဖိုးအခဟူ၍ မရှိပါ ဟော်ကိုသာ။ သို့သော် သင်နှင့်အတူ သင်တို့၏ အမျိုးသားအားလုံးကို ဟောပြောညွှန်ပြ ဆုံးမရန်လာသော တမန် တော်၏စကားကို နာယူ၍ နောင် မကောင်းမှုကို ပြုရန် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသာ လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အဖိုးအခ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း သင်၏ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ကို ဆုတ်ဖြတ်မှ ရမည်ဖြစ်သော ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း သင် စွန့်လိုက်လျှင် ကောင်းပါမည်။”

“အို ... ကျွန်ုပ် မစွန့်နိုင်ပါ။ သင်၏ ဟောပြောသော စကားများ ကိုကား ကျွန်ုပ် နားထောင်ပါမည်။ သို့သော် အသစ်လူဖြူ ... ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနုလုံးကို ကြေမှုစေမည်ဖြစ်သော ဤမိန်းကလေးကို ကျွန်ုပ် မစွန့်နိုင် ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး လူမည်းများနှင့်မတူပါ။ မိန်းမလိုက်စားသူလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ မယားကြီးမှာ အရွယ်လွန်ပြီ ဖြစ်၍ ကလေးလည်း မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤမိန်းကလေးကို ‘ငယ်မဦးစွာ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရာ၊ မည်မျှလောက် ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်စုံမက်သည်ကို သင် မသိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အားလက်ထပ်၍ သားသမီးဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်ရန် မျှော်လင့် ပါသည်။ အို ... လူဖြူ ... ကျွန်ုပ် မစွန့်နိုင်ပါ။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် မိန်းကလေးသည် သင့်အတွက် စိတ်မချမ်းသာမှု သာ ဖြစ်စေလိမ့်မည် ဟော်ကိုသာ။ သင်သည် မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ကိုသာ မဟုတ်။ သူ၏ဂုဏ်ခြံ အဆင့်အတန်းကိုပါ လူယုတ်ကံစိုက်သူဖြစ်၍ တစ်နေ့ တွင် မိန်းကလေးသည် သင့်အား အမုန်းကြီးမုန်း၍ သွားပေလိမ့်မည်။”

ဟော်ကိုသာသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းထိ ငုံ့၍ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

၇
မိုးကြိုးပြင် ခမ်းသပ်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့၌ အိုဝင်သည် နံနက်စာ စားလျက်ရှိစဉ် ဘုရင်ထံမှ သံတမန်တစ်ဦးရောက်လာရာ သူ့အား မွန်းတည့်အချိန်တွင် အခစား ဝင်ရောက်ပါမည့်အကြောင်းနှင့် မှာကြားလိုက်၏။

သို့နှင့် မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် လမ်းပြရန် လှံကိုင့်အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ အိုဝင်သည် ၎င်းနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေရာ ဂျွန်လည်း နောက်မှ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ကိုင်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။ နန်းတော်ဆောင်သို့ရောက်သောအခါ အမိဆူကာ ဘုရင်ကြီးသည် တိုင် ၄ တိုင်ကို စိုက်ထူကာ ကျူရွက်များ မိုးထားသော နေရာတစ်ခုတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏နောက်၌ကား မျိုးမတ်များနှင့် ကျေးကျွန်များ ရှိ၏။ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌မူ နော်ဝင်ဂိုနှင့် ဟော်ကိုဆာတို့ ရှိလေသည်။

အလွန်ပူအိုက်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် ကြောင်ရေကို ဝတ်ဆင်ကာ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ယမန်နေ့က သောက်မိ

သော အဆိပ်မပြေသေးသည့်လက္ခဏာများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အိုဝင်ကို မြင်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် လက်ကိုကိုင်ကာ အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“တမန်တော်ကြီး... သင်သည် ကျွန်ုပ်အား မည်ကဲ့သို့ ကုသ၍ ထိုအကြံအစည်၌ တစ်ယောက်သာမက မည်သူများ ပါဝင်သည်ကို ပြောကြားပါလော့”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးသည် ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် အနီးရှိလူများအား တစ်ယောက်စီ လှည့်၍ ကြည့်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သိခဲ့သော တန်ခိုးအာဏာသည် ယခုအခါ ကျွန်ုပ် စိတ်မှ ပျောက်ပျက်၍သွားခဲ့ပေပြီ။ တစ်နည်းအားဖြင့်မူ ခွင့်မပြောရန် ကျွန်ုပ်အား တားမြစ်ထားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အသင်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော အရာများသည် လွန်ခဲ့သော အရာများသာ ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်ုပ်လာခြင်းမှာ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ကိစ္စများအတွက် ဆောင်ရွက်ရန်သာ ဖြစ်ပါ၏”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဟော်ကိုဆာကမူ ဤလူဖြူကား ပြောသည်အတိုင်း ကတိတည်ပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိ၏။

“ဤသို့ဆိုလျှင် ရှိစေတော့။ ခွားချေးပုံကိုမွေ့လျှင် မကောင်းသော အနွဲ့များနှင့် မြွေဆိုးများကိုသာ တွေ့ရမည်။ တမန်တော်... သင်၏ကိစ္စကား အဘယ်နည်း။ မည်သည့်အတွက် သင်သည် ဤမျှလောက် ဝေးလံသော လူဖြူများ တိုင်းပြည်မှ ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ဘိသနည်း။ လူဖြူများသည် အားလုံးသော အတတ်ပညာရပ်များတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားဖူး၏။ သူတို့သည် လှံမည်းတို့နှင့် တွေ့သော်အခါ လူမျိုးကို ပျိုလိုက်၏။ သူတို့၏ မြေများကို သိမ်းယူ၏။ သူတို့အား ကျွန်ုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်စေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လူဖြူနှစ်ယောက် ရောက်သောအခါ ထိုအကြောင်းကို သင်သိကောင်းသိပေမည်”

“ကျွန်ုပ် သိပါသည် အရှင်မင်းမြတ်... တစ်ယောက်ကို အသင်တို့ သတ်ဖြတ်၍ ကျန်တစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်၍ပြောရန် အသက် ရှင်လျက် လွတ်လိုက်ရာ ထိုသတင်းစကားများသည် ကျွန်ုပ်နားထဲသို့ရောက် လာ၍ မိုင်ပေါင်း ထောင်ကျော်ဝေးသော အရပ်မှ ပင်လယ်ကိုကူးဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သတ်ဖြတ်ခြင်း မမည်ပါ။ သူသည် သေသူကို ပြန်၍လောအောင် ပြုလုပ်နိုင်လျက် အခြားအံ့ဖွယ်ရာများကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်သော ဘုရားတစ်ဆူ ကို ကိုးကွယ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူတစ် ယောက်ကိုသတ်၍ သူ့အား ထိုလူသေကို ပြန်၍ရှင်အောင် လုပ်ခိုင်းရာ မလုပ်နိုင်သဖြင့် မုသားပြောဆိုဝါကြွားသူဖြစ်သောကြောင့်သာ သတ်လိုက်ပါ သည်”

“သူသည် မုသားပြောသူ မဟုတ်ပါ။ သေသူကို ပြန်၍ရှင်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဟုလည်း သူ မပြောပါ။ သို့သော် ခရစ်တော်သည် ကရုဏာတော် ရှိသည့်အတိုင်း သူ့အား သင်တို့သတ်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား သူ့ကိုယ် စား စေလွှတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သင်တို့ သတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သေလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား တစ်ယောက်၊ ထိုလူသေလျှင် ထို့နောက် တစ်ယောက်၊ နောက်ဆုံး သင်တို့၏ နား၊ ဖျက်စိ ပွင့်သည့်တိုင် အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသူများကို သတ် လျှင် သတ်သူတို့အပေါ်၌သာ အပြစ်ကြီးပေလိမ့်မည်”

“သင်ယူဆောင်ခဲ့သော သတင်းစကားကိုသာ ပြောကြားပါလော့ အသင်လူဖြူ”

“တိုင်းပြည်အေးချမ်းသာယာရေး၊ အပြစ်ရှိသူကို အခွင့်လွှတ်ရေး၊ ယခုအခါသေဆုံး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် နောင်ဘဝကူးကောင်းရေး တရားများ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမနေ့က အရှင်မင်းကြီးသည် သေမင်း၏ တံခါးဝသို့ ရောက် ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့။ သေခဲ့သော် ယခုအချိန်တွင် မည်သည့်နေရာ၌ ရောက်ရှိ နေပေလိမ့်မည်နည်း”

“ကျွန်ုပ် ဖခင်များ၊ ကျွန်ုပ် အဘိုးများ၊ ကျွန်ုပ်၏ဘေးများနှင့်အတူ နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်”

“သူတို့ ဘယ်မှာ ရှိကြသနည်း”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ နေရာတိုင်း၌ပင် သူတို့ ရှိ၍ ညဉ့်အချိန်များသည် သူတို့၏ပိညာဉ်များ၊ သူတို့၏ အသံများဖြင့် ပြည့်နှက် နေပါသည်။ သူတို့ စိတ်ဆိုးသောအခါများ၌ မိုးချန်းသံများ၊ လေမုန်တိုင်းများ၊ လျှပ်စစ် မိုးကြိုးများကို ဖြစ်စေလျက် သူတို့ပျော်ရွှင်သည့်အခါများ၌မူ သာယာ သော နေရောင်တွင် ပျော်မွေ့ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိညာဉ်များသည် မြေ အသွင် ဖန်ဆင်း၍လာကြ၏။ အိပ်မက်များထဲတွင် နောင်ယုတ်ကြ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယင်းမူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုကြကုန်၏။ သင် လူဖြူ... တောင် ကြား၏ အခြားဘက်တွင် တစ္ဆေခြောက်သော တောတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတောတွင် သူတို့၏ ပိညာဉ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိရာ သူတို့၏ တီးတိုးပြောသံများ၊ ညည်းညူသံများ၊ ခြေသံများမှာ မိုးရွာနေဘိသကဲ့သို့ တစ်တောလုံးကို တဖြောက်ဖြောက် တရှပ်ရှပ် ဖြစ်စေ၏။ ထို့နောက် အသံများသည် တဖြည်း ခြည်း ကွယ်ပျောက်သွားကုန်၏”

“အရှင်မင်းကြီးကား အသိဉာဏ် မရှိ၍ မဟုတ်၊ သို့သော် မသင်ရ သဖြင့် အနည်းငယ်သာ သိ၏။ နားထောင်လော့”

ထို့နောက် အိုဝင်သည် ငြိမ်းချမ်းရေးတရား၊ အခွင့်လွှတ်ရေးတရား၊ သည်းခံရေးတရားမှစ၍ လူငြိမ်းများ နားလည်လွယ်သော ဓမ္မတရားများကို ဟောပြော၏။

“သို့သော် တမန်တော်... ကျွန်ုပ်တို့၌ မီးဘုရားရှိပြီးဖြစ်၍ နောက် ထပ် ခရစ်တော်ကို မည်သို့ ကိုးကွယ်နိုင်အံ့နည်း”

“မည်သည့်မီးဘုရား ဖြစ်ပါသနည်း ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ကောင်းပြီ၊ သင့်ကား ကျွန်ုပ် ပြအံ့။ အမှုထမ်းများ ကျွန်ုပ် ခီး သော ဝေါကို ပြင်ကြစေလော့”

မကြာမီ ဘုရင်စီးသော ဝေါသည် အသင့်ရောက်ရှိလာသဖြင့် အိုင်ဝါ
ပါသော လူတစ်စုတို့သည် နန်းတော်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဆင်ခြေလျှော တောင်ကုန်း
တစ်ခုကို တက်ပြီးနောက် ကိုက်ပေါင်း အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသည့်
လွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုလွင်ပြင်၌ကား အောက်ခံမြေသည်
သံကျောက်များ အလွန်ပေါများသဖြင့် သံကျောက်ပေါ်တွင် မြေမှုန့်များ
ပါးပါးလျားလျား ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရကား စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ အနည်း
အကျဉ်းမျှသာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိလေသည်။ လွင်ပြင်၏ အခြားဘက်၌ကား
စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ကာ အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း ညိုမှိုင်းလျက်ရှိ
သော တောင်ကြားရှိရာ၊ ထိုတောင်ကြားမှာ လွင်ပြင်နှင့် ချောင်းငယ်တစ်ခု
ခြား၍နေ၏။ ထိုမှိုင်းမှိုင်းညိုညို ရှိနေသောနေရာသည်ကား ရှေး 'အမာဆူ
ကာ' ဘုရင်များ မြှုပ်နှံရာ နေရာဖြစ်လေသည်။

“ဤနေရာသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ မီးဘုရား နေထိုင်ရာ ဖြစ်၏”

“ထူးဆန်းသော နေရာပေတကား၊ မီးဘုရားကို ပြပါလော့”

“အသင် လူဖြူ... ကျွန်ုပ် နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပေလော့။ သို့သော်
မိုးသက်လေများ တိုက်လာပြီဖြစ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်မှ ဖြစ်ချိန်မည်”

ထိုအချိန်၌ကား ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်၍လာပြီး
လျှင် မိုးသက်လေများလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်စ ပြု၍လာတော့၏။
ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် ထိုသွေ့ခြောက်သော လွင်ပြင်အလယ်သို့ ဝေါကို ထမ်း၍သွား
စေရာ အလယ်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ကျောက်တုံး
တစ်တုံးကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“အသင် လူဖြူ... ကျွန်ုပ်တို့ မီးဘုရားကို ကြည့်ပါလော့” ဟု
ဆိုလေ၏။

အိုင်ဝါသည် ကျောက်တုံးကို နီးကပ်စွာ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ
၎င်းမှာ ဥက္ကာပျံရာမှ ကျ၍နေသော အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိ
ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဥက္ကာမှဖြစ်သော သတ္တုကျောက်များမှာ အများအားဖြင့်
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မရှိသော အစိုင်အခဲ အတုံးအထစ်များသာဖြစ်တတ်သော်လည်း

ဆိုကျောက်တုံးမှာမူ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်
တူပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်သည် ကောင်းကင်သို့ မြှောက်နေဘိသကဲ့သို့
ရှိလေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း ထူးဆန်းသည့်သဏ္ဌာန်ရှိသော လူနှင့်တူသည့်
ကျောက်တုံးကို လူရိုင်းများ အမြတ်တန်းထား၍ ကိုးကွယ်ကြခြင်းမှာ အံ့သြ
ဖွယ်မရှိပေ။

“မီးလူမျိုးများသည် ထိုကျောက်တုံးကို အဘယ်ကြောင့် ကိုးကွယ်
ကြပါသနည်း။ ၎င်း၏ ရာဇဝင်ကို ပြောကြားတော်မူပါလော့ အရှင်မင်းမြတ်”

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မျှ မော်၍ကြည့်
ပြီးနောက် -

“လူဖြူ... ချောင်းကိုဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပေလော့
မုန်တိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာခဲ့ချေပြီ။ မိုးရွာသွန်း၍ မိုးကြိုးထန်
ချွန်းခဲ့သော် ဤလွင်ပြင်ပေါ်တွင် ဖောက်ကိုဆာ အစရှိသော စုန်းအဖွဲ့များမှ
တစ်ပါး မည်သူမျှ သက်သာကြမည် မဟုတ်။”

ချောင်း၏အခြားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် သူတို့
၏ ဘုရားရာဇဝင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည် စတင်တည်ထောင်စတွင် မိုးသည် အလွန်
သည်းထန်စွာရွာသွန်း၍ လျှပ်စစ်မိုးကြိုးများ မကြာမကြာ ပစ်ပြီးလျှင် ကောင်း
ကင်မှ မီးများလည်း ကျရောက်ကာ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရပါ
သည်။ ထိုအခါက ဘုရင်များ၏ နန်းတော်မှာ ထိုတောင်တန်းများပေါ်၌ ရှိ
နေ၍ တစ်နေ့သ၌ ကောင်းကင်မှ မီးသည် ဘုရင့်နန်းတော်ပေါ်သို့ ကျရောက်
ကာ နန်းတော်သာမက သူ၏ မိဖုရားနှင့် သားသမီးများပါ ပြာအတိဖြစ်၍
သွားရ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်သည် စုန်းများနှင့် မီးဆရာများအား မေးမြန်းရာ
သူတို့သည် ကွယ်လွန်ပြီးသော သူတို့ ဘိုးဘေးများ၏ ဝိညာဉ်များကို တိုင်ပင်
ပြီးနောက် နေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရသော တောင်ကြားအား ရွေးချယ်လိုက်
ပါသည်။ ထိုနေရာသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးဘိုးဘီဘင်များ မြှုပ်နှံရာ
သင်္ချိုင်းမြေ ဖြစ်၏။

“တတိယမြောက်သော ည၌ ဆေးဆရာများအနက် အကြီးအကဲ လုပ်သူသည် ည၌အိပ်ပျော်လျက်ရှိစဉ် သူ၏ ကိုယ်မှ မီးခိုးမီးလျှံများ ထွက် နေသော မီးဘုရားသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ပေါ်လာပြီးနောက် ...

“အသင်၏ လူများသည် ကျွန်ုပ်အား မုန်းတီးရှုံ့ရှာပြီးလျှင် မထိမဲ့မြင် ပြုကြသောကြောင့် သူတို့အား ကျွန်ုပ် နှိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်၏” ဟု ဆိုလေရာ ဆေးဆရာသည် အိပ်မက်ထဲ၌ပင် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ ပြောပြန်၏။

“အရှင် ... လူများသည် သူတို့ မမြင်ရသော ဘုရားကို အဘယ်ကဲ့ သို့ ဝတ်ပြုခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း”

“ကောင်းပြီ၊ သင်တို့လူစု ယခုအိပ်ရာမှထ၍ ထိုချောင်းနံဘေးရှိ ကမ်းပါးပေါ်သို့ သွား၍ ရပ်ကြည့်ကြကုန်လော့။ ယခုပင် ကျွန်ုပ်သည် မီးလုံး သဏ္ဌာန်ဖြင့် ကောင်းကင်မှ ဆင်း၍ကျရောက်လာအံ့။ ထိုအခါ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်ပုံကို တွေ့ရအံ့။ ထိုအခါ သင်တို့၏ ဘုရင်အား သူ၏ နန်းတော်ကို လွှဲပြင်အောက်ရှိ တောင်ကြားသို့ ရွှေ့စေလော့။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိုးကြိုး သွားများသည် သင်တို့အား ချမ်းသာပေးလတ္တံ့။ သင်တို့ကသာ ကျွန်ုပ်အား လစဉ်တင်မြှောက်ပသခြင်းကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။

“သို့နှင့် ဆေးဆရာသည် ထိုအိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြီးနောက် အိပ်ရာ မှထကာ သူ၏အဖော်များကို နှိုး၍ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ချောင်းကမ်းပါးတွင် ရပ်နေ ကြ၏။ သူတို့ ရပ်နေသော နေရာကား ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်နေသော နေရာထိ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူတို့စောင့်နေကြစဉ် မိုးရေ၊ လေပါ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက် လာပြီးလျှင် ထိုအတွင်း၌ မီးများ တောက်လောင်လျက်ရှိသော လူ၏သဏ္ဌာန် တစ်ခုသည် ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာရာ ၎င်းသည် မြေပြင်ကို ထိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှင်လျှင်သွားသို့ မြေသည် သွက်သွက်ခါ၍ သွား၏။

“နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူများသည် ယခုတွေ့မြင်ရ သော မီးဘုရားကို တွေ့ကြရကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ နန်းတော်ကို ယခုနေရာ သို့ ပြောင်းကြပြီးလျှင် လူများကိုလည်း မီးလူမျိုးများဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေ သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပေသည်။ ထိုအချိန်မှ အစပြုပြီးလျှင်

နန်းတော်သို့လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တဲများပေါ်သို့လည်းကောင်း ကောင်းကင်မီးဟူ၍ မည်သည့်အခါမျှ ကျရောက်စွဲလောင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။ မိုးကြိုးပစ်ခတ်၍လည်း မည်သူမျှ မပျက်စီးတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ပြေး ခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာများမှာ မီးဘုရား၏ ဖြစ်စဉ်မျှသာဖြစ်၍ မကြာမီ သင်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် မြင်ရအံ့။ မိုးကြိုးပြီးသော စုန်းတိုဘုရင် အသင် ဟော်ကိုဆာ ... ဤသို့လာပြီးလျှင် ခြောက်၍နေသည့် သစ်ပင်မှရသော တိုင်တစ်ခုကိုယူ၍ ဘုရားရုပ်တုနှင့် မနီးမဝေး ကျောက်ကြားတစ်ခုတွင် စိုက်ထူ၍ ထားပါလော့”

ဆာ ။ ။ “ကျွန်ုပ်၌ ဆေးအိတ်ပါမလာသော်လည်း အရှင် ကောင်းကို နားထောင်ပါမည်။ သို့သော် ထိုစုန်းဖြူကြီးသည်လည်း ဘုန်းတန်ခိုး နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ရန် ကြောက်ရွံ့လိမ့်မည် မထင်ပါ”

ဘုရင်နှင့်တကွ မျိုးမတ်များ၊ အခြားသူများသည် အိုင်ဝင်အား နှိပ်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။

ဝင် ။ ။ “သင်တစ်ယောက်တည်းနှင့် ဤသစ်ပင်ခြောက် ကြီးကို နိုင်မည်မထင်ပါ။ ကျွန်ုပ် လိုက်၍ ကူညီပါမည်”

ဘုရင် ။ ။ “အသင်တမန်တော် ... မလိုက်ပါလော့နဲ့၊ မိုးကြိုးသည် ဟော်ကိုဆာကို သိသော်လည်း သင့်အား သိမည် မဟုတ်ပါ”

ဝင် ။ ။ “ဘုရင်မင်းမြတ် ... ဟော်ကိုဆာ၌ မိုးကြိုးကို အာကွယ်နိုင်သော တန်ခိုးရှိသည် ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ် မယုံပါ။ သေနေစေရောက် ၌ ခရစ်တော်က အမိန့်ပေးသူကိုသာ ထိခိုက်ပါလိမ့်မည်”

ဟော်ကိုဆာသည် တိုင်ကိုချီမူယူသွားရာတွင် အိုင်ဝင်သည် တစ် နက်မှ လိုက်၍ ကူညီပေးလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသက်မှန်တိုင်းသည် တဖြည်း ဖြည်း ပြင်းထန်လာရကား မိုးကြိုးသည် မြေတွင် မြိပ်နေသည့် သံတောက် အကြောသွားရာ စမ်းချောင်း၏ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကိုသာ မစ်ခတ်နေ သည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

တိုင်ကို စိုက်ထူကြပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာသည် ပါးစပ်မှ အမျိုးမျိုး ရေခွတ်ကာ မိုးကြိုးသည် သင်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ကျရောက်လတ္တံ့” ဟုဆိုရာ အိုင်ကမူ “ကျွန်ုပ်တို့ကြည်ကြဦးစို့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကမူ သင့်အား ဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်စေရန်သာ ဆုတောင်းပါသည်” ဟုပြန်၍ပြောလေ၏။

ဟော်ကိုဆာသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရှောင်ထွက်သွားရာ အိုင်သည်ကား သစ်သားတိုင်နှင့် ကိုက် ၃၀ ခန့် ဝေးသည့်နေရာတွင် ရပ်လျက် ရှိလေသည်။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် မည်းမှောင်လျက်ရှိသော မိုးသားများအတွင်းမှ ဖြူခနဲ၊ ဖွေးခနဲ၊ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ကျ၍လာသော လျှပ်စစ်ပန်းများကို မြင်ရပြီးလျှင် ၎င်းနှင့်အတူ နားကွဲမတတ်သော မိုးချန်းသံများကို ကြားရပြီးနောက် ဂျိန်းခနဲ မြည်သော နောက်ဆုံးအသံကြီးသည် သစ်ခြောက်တိုင်ကြီးကို အစိတ်စိတ် အဖြာဖြာ ကွဲ၍သွားစေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် မိုးကြိုးထစ်သံကြားရပြီးနောက် လျှပ်စစ်ပန်းများသည် ဟော်ကိုဆာ၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုး၍သွားလေရာ ဟော်ကိုဆာသည် ယိမ်းယိုင်ကာ မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျသွားသဖြင့် အိုင်ကမူ ဟော်ကိုဆာအား ထိမှန်ချေပြီဟု မှတ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာသည် ဒူးထောက်ရာမှ ဒယ်ဒယ်ထွက်ကာ ဘုရင်ရှိရာသို့လာခဲ့ရာ အိုင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိဘဲ ရပ်မြဲရပ်လျက် ရှိနေ၏။ အိုင်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိစေရန် ငယ်စဉ်ကပင် အလေ့အကျင့်ပြုခဲ့ရာ ၎င်းမှာ သူ၏ အရည်အချင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

“တမန်တော်... သင်သည် ဆေးအတတ်၌သာ ကျွမ်းကျင်သော ဆရာ မဟုတ်၊ သတ္တိကောင်းသော သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၍ ဤလူမျိုးကို ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ပြုပါ၏။ သင်ကား မိုးကြိုးလောင်မီးတို့ဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်းကို အောင်မြင်ပေပြီ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့မှ အစပြုပြီးလျှင် သင်၏တရားကို ကျွန်ုပ်တို့ နာယူသည်ဖြစ်စေ၊ မနာယူသည်ဖြစ်စေ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်ပေပြီ”

“အတော်အတန် စွန့်စားမှုကား ရှိပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား မိုးမွမ်းခြင်း မပြုပါနှင့် အရှင်မင်းကြီး။ မင်းကြီးတို့ ကိုးကွယ်သော မီးဘုရားကား ဥက္ကာပျံရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ အစိုင်အခဲများ ကျလာတတ်သည့်အတိုင်း ကြွေကျလာသော သတ္တုကျောက်တုံးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သင်တို့သာ မဟုတ်၊ သင်တို့အရင် ရှေးကျသော လူမျိုးများပင် ဤကျောက်တုံးများကို ကိုးကွယ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရပါသည်။ သင့်ရှေ့တွင် ရှိသော လွင်ပြင်မှာ သံကျောက်များ အောက်မှ ခံလျက်ရှိသဖြင့် သံသည် မိုးကြိုးကို ဆွဲငင်တတ်သော ဓာတ်ရှိသည့်အတိုင်း မိုးကြိုးသည် တောင်ကုန်း၏ အောက်ခြေတွင်ရှိသော မြို့တော်ကို မပစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် တိုင်ကို စိုက်ထူနေသောအခါ ကျွန်ုပ်သည်အတိုင်းအန္တရာယ်အတွင်း ရှိနေ၍ မိုးကြိုးသည် အပြင့်ဆုံးသော နေရာကိုသာ ချိန်ရွယ်ပစ်တတ်ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် မျက်လည်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ အာသာတရားနှင့် ခရစ်တော်ကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်သူဖြစ်၍ အရှင်မင်းကြီးတို့ မသိနားမလည်သော အရာများကို ပိုမို သိရှိနားလည်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။”

ဘုရင် ။ ။ “ယခုနေ့အစို့ တော်လောက်ပေပြီ။ ဟော်ကိုဆာ သင်သည် ယခင်က ခေါင်းဆောင်ခဲ့သော်လည်း ယခုမှ နောက်မှ လိုက်ရပေမည်”

ဟော်ကိုဆာက ။ ။ “သို့သော် တိုက်ပွဲကား မပြီးသေးပါ။ အရှင်မင်းမြတ်၊ ယနေ့အစို့ ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးအိတ်မပါသည်ပြင် မိုးသက် မုန်တိုင်းနှင့် လျှပ်စစ်များလည်း အလွန်နုနယ်လှပါသည်။ မုန်တိုင်းအပြင်းထန်ဆုံးသောနေ့၌ ဤသူကို ချိန်းဆိုပါမည်”

ထိုအခါ အိုင်က “အချိန်ရောက်သောအခါ သိကြပါလိမ့်မည်” ဟု ပြုံးရယ်ကာ ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုည၌ အိုင်သည် သူ၏အခန်းတွင် ဓမ္မကျမ်းစာများကို အစဉ်အဆက် ဖြန့်လျက်ရှိစဉ် ဟော်ကိုဆာသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

၇၂ * အဝန်ရွေးများ

“အသင်လူဖြူ...သင်၏ တန်ခိုးအာဏာသည် ကျွန်ုပ်ပင် မသိသော်လည်း ကြီးမားလှပါပေသည်။ သင်၏ မျက်လှည့်အတတ်ကို ကျွန်ုပ် အား ပြပါလော့။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ အတတ်ပညာစွမ်းကို ပြပါမည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် နိုင်ငံကို အတူတကွ အုပ်ချုပ်ကြပါမည်။ သင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်တူ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူတစ်ပါး မမြင်သည်ကို မြင်နိုင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့ မကြားသည်ကို ကြားနိုင်ခြင်း စသော တန်ခိုးများ ရှိကြ၏။ အသို့နည်း မိတ်ဆွေ”

“ကောင်းပေပြီ၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လှည့်ကို သင့်အား ပြအံ့။ အမှန်ပြောရမည်ဆိုသော် ဟော်ကိုဆာ...သင်သည် အလွန်ယုတ်မာညစ်ပတ်၍ ကျွန်ုပ်အား တရားသောနည်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မတရားသော နည်းဖြင့်ဖြစ်စေ ဖယ်ရှားသုတ် သင်ပစ်ရန် အသင် ကြံလင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် သင့်အပေါ်၌ မေတ္တာတရားကို ပွားများပါ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လှည့်အတတ် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မှာ ခရစ်တော်ကို ချစ်ခင်လေးစား၍ လူအများ၏ ဝန်ကို ထမ်းရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏တရားကား မကောင်းပါလော့၊ မမျှတပါလော့ အသင် ဟော်ကိုဆာ”

“ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကား သင်၏တရားများကို နာယူနိုင်ရန် ဓာတ်ခံ မရှိပါ”

“ကောင်းပြီ ရှိစေတော့”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် အိုဝင်၏ တံစခန်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

*

ဟော်ကိုဆာ၏ ချိန်းဆို့ချက်ကို လက်ခံခြင်း

အိုဝင်သည် ဘုရင်ကြီးအား ခရစ်ယာန်ဓမ္မကျမ်းစာများကို နေ့စဉ် ခုတ်ဖတ်ပြောကာ နေ့ရက်များကို ကုန်လွန်စေ၏။ ဘုရင်ကြီးသာမက များမတ်များနှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများပါ တရားများကို နာယူကြလေသည်။

တစ်ညတွင် အိုဝင်၏ တံစခန်းသို့ နော်ဝင်ဂို မင်းသားသည် တစ်သောက်တည်း ရောက်လာပြီးလျှင် အိုဝင်၏ စကားများနှင့်တကွ စက္ကူဖြူပေါ်တွင် မင်နက်အမှတ်အသားဖြင့် ရေးထားသော အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာများကို သင်ကြားလိုကြောင်းပြောပြရာ အိုဝင်ကလည်း သင်ကြားပေးပါမည် ဆိုကြောင်းနှင့် ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

ဤသို့နှင့် အိုဝင်လည်း နော်ဝင်ဂို မင်းသားအား ညဉ့်တိုင်းလိုပင် စာများ သင်ပေးရုံမျှမက ဘာသာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဓမ္မကျမ်းစာများကို အစ်ချက်ပြီးလျှင်တစ်ချက် ခက်ရာခက်ဆစ် မှန်သမျှကို ပြသပေးရာ မကြာမီ နော်ဝင်ဂိုလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာတရား၌ ယုံကြည်မှု ရှိလာလေ၏။ သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် အိုဝင်သည် နော်ဝင်ဂိုမင်းသားအား မိမိ၏တပည့်ကြီး ချိန်နှင့်

၇၄ * ဒဂုန်ရွှေမျှား

အခြားသက်သေတစ်ယောက်တို့ရှေ့တွင် နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုလုပ်ကာ ခရစ်ယာန် ဘာသာတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံ၌ နော်ဝင်ဂိုမင်းသားသည် အိုင်ဝင်ရှေ့၌ပင် မိမိသည် အိုင်ဝင်၏ စကားများကို ယုံကြည်သည်အတိုင်း ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အိုင်ဝင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“အသင် တမန်တော်... သင်၏ တရားများကား ဓားနှင့်တိုက်ရ မည့်အစား ချစ်ခင်ခြင်းကို ရှေ့ထား၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုများကို ဖြစ်စေရန် ဟောပြောညွှန်ပြ၏။ ယခုမူ သင့် အဟောနှင့်မညီ၊ ပြောင်းပြန်ဖြစ်၍နေချေပြီ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်၏ ထီးနန်းကို ဆက်ခံစိုးစံမည့် သူသည် ရှေးဘိုးဘေး တို့၏ အယူဝါဒကို စွန့်ပယ်ကာ ဘာသာသစ်တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းဝင်ရောက် ကြောင်း မီးဆရာများနှင့် ဝုန်းအဖွဲ့ဝင်မို့ သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ သည် စစ်သားများကို အတွင်းကျိတ် ရန်တိုက်ပေးမည်ဖြစ်၍ ပြည်တွင်းစစ်ကို မူချဖြစ်စေအံ့။ သိဖြစ်၍ သင်တို့သည် -တိုင်းသူပြည်သားများ အကျိုးကို ထောက်ထားက ဤကိစ္စကို အနည်းဆုံး ခေတ္တမျှ လျှို့ဝှက်၍ ထားပါလော့” ဟု ဆိုလေ၏။

မင်းသား ။ ။ “ဖခင်... ကျွန်ုပ်ကား တမန်တော်၏ စကားကို လိုက်နာ နားထောင်ရပေမည်။ ဖခင်သည် အကယ်၍ ထီးနန်းရိုက်ရာကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ဆက်ခံစေမှုကို ရုပ်သိမ်းလိုက ရုပ်သိမ်း၍ မြောက်ဘက် ဟောင်တန်းများပေါ်မှ ဟာဖီလာကို ခေါ်ယူလိုလျှင် ခေါ်ယူပါလော့”

ဘုရင် ။ ။ “ဤအကြောင်းများကိုသိလျှင် တောင်ပေါ်သား ဟာဖီလာသည် ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တာရာများတမျှ များမြောင်လှစွာသော သူ၏ စစ်သည်တော်များနှင့် ဤနေ့ဦးပေါက် အချိန်၌ပင် တောင်ပေါ်မှ ဒလဟော ကျဆင်းလာသော ရေအလျဉ်ကိုသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လာရောက်တိုက် ခိုက်တော့အံ့”

အိုင်ဝင် ။ ။ “သို့သော် ကျောက်နံရံနှင့် တွေ့သော ရေအဟုန်

ကဲ့သို့ တစ်ပါတည်း လန်ဒ်သွားပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာသူပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ ဘာသာကို ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ပါလော့”

ဘုရင် ။ ။ “နော်ဝင်ဂို ဘာသာ ကူးပြောင်းသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် အပြစ်မတင်လိုပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ အရွယ်လည်း ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ဤမျှလောက် အလျင်မလိုသင့်ပါ။ ဘေးဘိုးဘီဘင် လက်ထက်မှ အယူဝါဒကို ထည်း ရုတ်တရက် စွန့်ပစ်ရန် ခဲယဉ်းနေပါသေးသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ။ သင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဤကိစ္စကို အနည်းဆုံး ခေတ္တမျှ လျှို့ဝှက်ထား ပါကြလော့”

အိုင်ဝင် ။ ။ “ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ မည်။ သို့သော် လင်း၍နေသော အရာဝတ္ထုကို မှောင်ထဲတွင် တာရှည်စွာ ထားကွယ်ထားနိုင်မည် မထင်ပါ”

ဘုရင် ။ ။ “ကျွန်ုပ်ကား အနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ ထားချေပြီ”

သို့နှင့် သူတို့သည် ဘုရင်ကြီးအား အရိအသေ ပြုပြီးနောက် ဆုတ်ခွာ၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဘုရင်ကြီး အလိုအတိုင်း ဤကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်၍ထားခဲ့ကြသော် ထည်း မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ မိန်းမများသည် တစ်အိမ်မှတစ်အိမ်သို့ သံသတင်းကို ယူဆောင်၍သွားကြရာ စစ်သားများသည် ကင်းအလည်ကျသည့် အချိန်များတွင် မီးစိုင့်ဘေးများ၌ ထိုင်ကာ ထိုသတင်းကို ဝိုင်း၍ပြောကြ၏။ စစ်တပ်တစ်တပ်မှ တစ်တပ်သို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။ မိမိတို့၏ ဘုရင်လောင်း ဖြစ်သော အိမ်ရှေ့စံနော်ဝင်ဂိုမင်းသားသည် မိမိမလာ မီးနတ်ကို ပစ်ပယ်ကာ ဘာသာသစ်သို့ ဝင်ရောက်ကြောင်းကို နေရာတိုင်းတွင် ကြိတ်၍ပြောဆိုလျက် ခြွေကုန်၏။

ဤသို့ပြောဆိုလျှင် ဘာသာသစ်၏ အယူအတိုင်း မိန်းမတစ်ယောက် သာ ယူတော့မည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်မည့်အစား အင်္ကျီ နှင့်အပြုကြီးကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက်၊ ထက်မြက်တောက်ပသော လုံကြီးအစား

ဆင်စွယ်လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုသာ ကိုင်တော့မည်လော။ နိုင်ငံတွင် ဤအယူဝါဒများ ပြန့်ပွားက ယောက်ျားတစ်ယောက်လျှင် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ယူတော့မည်ဖြစ်၍ မိန်းမများသည်လည်း ကျွဲနွားလောက်မှပင် အဖိုးထိုက်တန်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ၎င်းတို့ကို အကြောင်းပြကာ ဟော်ကိုဆာ အမှူးရှိသော စုန်းအဖွဲ့သည်လည်း မိမိတို့ တန်ခိုးအာဏာ လျှော့ပေါ့သွားမည်ကို မြင်သည့်အတိုင်း လူများအား ဟောပြောသွေးဆောင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ တိုင်းသူပြည်သားများလည်း သူတို့၏ စကားကို နားဝင်ကာ ဘုရင်နှင့်တကွ အိမ်ရှေ့မင်းသား နော်ဝင်ဂိုအား သတ်ပစ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ရန်သော်လည်းကောင်း သဘောတူကြောင်း အတိအလင်းပြောကာ တိုင်းပြည်အခြေအနေသည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာလေ၏။

ထိုအတွင်း ပို၍ မငြိမ်မသက်စေရန် အကြောင်းတစ်ခု ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

မီးလူမျိုးတို့သည် မြွေကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြ၍ ၎င်းသည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားပြီးသူတို့၏ ဝိညာဉ်များ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ မြွေကို တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်ဝံ့ကြချေ။ အကယ်၍ မြွေတစ်ကောင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး အိမ်သားတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကိုက်စေကာမူ ရိုက်ပုတ်သတ်ဖြတ်ရန် မဆိုသားဘဲဦး မောင်းထုတ်ခြင်းကိုမျှ မပြုရချေ။ ပြုခဲ့သော် မီးနတ်က မကြိုက်မနှစ်သက်ဘဲ ပြုလုပ်သူတို့ အပေါ်တွင် ဒဏ်ခတ်တတ်သည်ဟု အယူရှိကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ဂျွန်နှင့် ချစ်ကြိုက်လျက်ရှိသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ အိမ်ထဲသို့ မြွေတစ်ကောင်ဝင်လာပြီး မိန်းကလေးကို ကိုက်ခဲလေရာ ဂျွန်သည် ဤအကြောင်းများကို သူ့ဆရာအိုဝင်ထံ အရေးတကြီး လာရောက်ပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ အိုဝင်သည် ဆေးသေတ္တာကိုယူခဲ့ပြီးလျှင် ဂျွန်လမ်းပြသည့်အတိုင်း မိန်းကလေးအိမ်သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကုသကာ မိန်းကလေး၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေး အသက်ချမ်းသာရာရပြီးနောက် အိုဝင်က ဂျွန်အား ခရစ်ယာန် အယူဝါဒအတိုင်း လူတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် မြွေထဲသို့ ဝင်သည်ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ပါသလောဟု မေးရာ ဂျွန်က မယုံကြည်ပါကြောင်းနှင့် ပြန်၍ဖြေဆို၏။ ထို့နောက် ဂျွန်သည် အဝတ်ပုံထဲတွင် ခွေ၍နေသော အလျား ၆ ပေခန့်ရှိ အဆိပ်ပြင်းထန်သည့် မြွေစိမ်းကြီးကို တင်းပုတ်ဖြင့် တစ်ခါတည်း ခိုက်သတ်လိုက်လေသည်။

နောက်မကြာမီ ဤအမှု ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် စုန်းတစ်စုနှင့် အရပ်သားအချို့သည် မြွေသေကြီးကို သက်သေပြကာ ဂျွန်အား ဘုရင်ရှေ့တော်သို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြကုန်၏။ တရားစီရင်သော တရားရုံးမှာ နန်းတော်၏ နံဘေးတွင်ရှိ၍ ဂျွန်အား အမာဆူကာတိုင်းပြည်၏ ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသည့် ဥပဒေအရ သေစားသေစေရန် ဟော်ကိုဆာသည် ခေါင်းဆောင်စွပ်စွဲလျက်ရှိလေ၏။

ဘုရင် ။ ။ “ဂျွန် ... သင် ဘာပြောရန်ရှိသနည်း”

ဂျွန် ။ ။ “ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန် ဖြစ်၍ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်၌ မြွေသည် လူများအား အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်းစားမိန်းကလေးမှာ တမန်တော်၏ ဆေးဝါးကုသမှုကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာရာရပါတော့သော်လည်း ထို့ကြောင့် အခြားသူများကို ဘေးအန္တရာယ်ပြုမည်စိုး၍ ကျွန်ုပ် သတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။”

ဘုရင် ။ ။ “သူဖြေသော အဖြေတရားမျှတပါပေသည်။ အသိနည်း ဟော်ကိုဆာ ... ဤသူ့ကို လွှတ်သင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

ဆာ ။ ။ “ဘုရင်၏ အလိုဆန္ဒသည် ဥပဒေ ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းမြတ်။ ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ဥပဒေသာ ဘုရင်၏ အလိုဆန္ဒဖြစ်ခဲ့သော် လွှတ်ရန်မရှိပါ။ ရွှေနားဆင်တော်မူပါအရှင်။ ရှေ့အစို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ အုပ်ချုပ်ကြပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် - မိရိုးဖလာ ဝလေထုံးစံများကိုမင်လိုက်နာကြမည်လော။ တိုင်းပြည်လူထုသည် မည်သို့ပြုကျင့်လိုက်နာမည်

မသိဘဲ အလင်းရောင်ကင်းမဲ့သော အမှောင်ထဲ၌ ရောက်နေကြပါပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ နှိုင်းချိန်ဆုံးဖြတ်ရန် အမှန်ကို အမိန့်ရှိတော်မူပါလော့ အရှင်မင်းမြတ်”

ဝင် ။ ။ “ဟော်ကိုဆာ... ဤအကြောင်းကို ဘုရင်ကိုယ်တော် ကျွန်ုပ် ဖြေဆိုပါမည်။ ဤကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်၍ မြွေကို သတ်ရန် ဂျွန်အား ကျွန်ုပ်ပင် စေခိုင်းမိပါသည်။ မြွေသည် သေပြီးသူများ၏ ဝိညာဉ်မဟုတ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်လည်း မဟုတ်။ သင်တို့၏ အစွဲအလမ်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သင်တို့သည် အမှန်ကို သိလိုသည်အတိုင်း အကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်တရားများ ဟောပြောနေရာ သင်သည် ကျွန်ုပ် ဟောပြောသော တရားများကို နားမထောင်ဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ သင်တို့သည် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်း”

ဆာ ။ ။ “ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ကြီး အမိန့်နှင့် သင့်အား တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ပစ်စေရန် အလိုရှိကြ၏။ အို... အရှင်မင်းမြတ် မိန့်မြွက်တော်မူပါလော့”

ဘုရင်ကြီးသည် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီးနောက် “ကျွန်ုပ် မိန့်ကြားအံ့။ တမန်တော်အား ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းပြည်မှ နှင် ထုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုလည်း ကယ်ဆယ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့အား ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏ တန်ခိုးကို ပြစေအံ့။ ထိုအခါ ထိုပြဿနာသည် အလိုအလျောက် ဖြေရှင်းသွားအံ့”

အိုဝင် ။ ။ “အို... အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ပြသခဲ့သည်မှ ပို၍မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ တန်ခိုးကို ပြနိုင်ပါအံ့နည်း”

ဆာ ။ ။ “တမန်တော်၏ မျက်လှည့်အတတ်ကား ကြီးမားလှပါပေသည်။ သူ့အား ကွင်းပြင်တွင်ထွက်ကာ ကောင်းကင်မှကျသော မိုးကြိုး လောင်မီးတို့ဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်းကို ခံပါစေလော့”

အိုဝင် ။ ။ “မိုးကြိုးဖြင့် စမ်းသပ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ မည်သည့် အရာကို ဆိုလိုပါသနည်း”

ဆာ ။ ။ “သင် တစ်ကြိမ် မြင်ခဲ့ရဖူးပေပြီ။ သို့သော် ထိုအခါက မိုးသက်မှန်တိုင်းကျခြင်းနှင့် မိုးကြိုးပစ်ခတ်ခြင်းတို့မှာ များစွာ ကြီးကျယ်လှသည် မဟုတ်သေးချေ။ ကလေးကစားသလောက်ပင် ရှိချေသေး၏။ မိုးလေအထန်ဆုံး မှန်တိုင်းကျသည့်နေ့၌ သင်နှင့် ကျွန်ုပ် မျက်လှည့်အတတ်ချင်း ခြိုင်ကာ မည်သူနိုင်၍ မည်သူရှုံးမည်၊ မည်သူသေ၍ မည်သူရှင်မည် သိကြကုန်အံ့။ သင်၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို မိုးကြိုးပစ်၍ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားက သင်ရှုံး၍ ကျွန်ုပ်တို့ အနိုင်ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူ ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သော် သင်အနိုင်ယူတော့၊ အရှင်မင်းကြီး ဆုံးဖြတ်ပါလော့”

ဘုရင် ။ ။ “ဤအတိုင်း ရှိစေလော့။ သို့သော် တမန်တော် ဤချိန်းဆိုချက်ကို သင်လက်ခံလိုမှ ခံနိုင်သည်။ သင့်အား အတင်းအကျပ် ခြိုင်ဆိုင်ရမည်မဆိုလို။ သို့သော် လက်မခံခဲ့လျှင် သင်သည် တိုင်းပြည်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဥပဒ်မရှိဘဲ ချမ်းသာစွာ ထွက်ခွာသွားခွင့်ရမည်။ သင့်အယူကို ယုံကြည်လိုက်နာသူများလည်း သူတို့သဘောအတိုင်း သင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားနိုင်သည်။ ချိန်းဆိုချက်ကို လက်ခံ၍ အသင် အောင်မြင်ခဲ့သော် သင့်အယူဝါဒကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံ၍ တိုင်းပြည်၏ အယူဝါဒဖြစ်စေရမည်။ သို့သော် အသင် ရှုံးခဲ့ပါမူ သင့်အား တိုင်းပြည်မှထွက်သွားရမည့် ပြည်နှင့် ဒဏ်သော်လည်းကောင်း၊ သေဒဏ်သော်လည်းကောင်း၊ သင်ခံရပေလိမ့်မည်။ ရွေးချယ်လော့”

ဝင် ။ ။ “ကျွန်ုပ် ရွေးချယ်၍ ပြီးပါပြီ။ ဟော်ကိုဆာ ချိန်းဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ် လက်ခံပါသည်။ ကြိုက်သည်အချိန်ကိုသာ သူရွေးချယ်ပါစေလော့”

*

လွန်ခဲ့သည့် နာရီပေါင်း ၆၀ အတွင်းတွင် နေအပူရှိန်သည် ယခင်က ထက် ပို၍ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာရာ အိုင်ဝင်၏ တဲအတွင်း၌ သော ပြဒါးချိန်သည် အမြင့်ဆုံး ဒီဂရီ ၁၁၁ သို့တက်၍ အနိမ့်ဆုံးပျမ်းမျှခြင်း ၁၀၈ ထက်ပို၍ မကျချေ။ နံနက်ခင်း၌ပင် ဒီဂရီ ၁၀၈ ရှိလေသည်။

မွန်းမတည့်မီ နော်ဝင်ဂိုမင်းသားသည် အိုင်ဝင်၏ တံသို့ ဝင်လာလေ၏။

“အသို့နည်း နော်ဝင်ဂို ...ယနေ့ မိုးပြင်းထန်စွာ ရွာ၍ လေမုန်တိုင်းများ ကျမည်လော”

“တမန်တော် ... လေကို အနံ့ခံခြင်း၊ စမ်းသပ်ခြင်းဖြင့် မိုးရွာမည် အကြောင်း ပြောနိုင်ပါသည်။ လေမုန်တိုင်း အပြင်းအထန် မုချကျရောက်လိမ့် မည်။ ဟော်ကိုဆာနှင့် သူ၏တပည့်များ လွင်ပြင်သို့ ရောက်ကြချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကား မွန်းတည့်ပြီးနောက် ၂ နာရီကြာမှ သွားကုန်အံ့”

“ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ရန် နေ့ခင်းထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင် ပြီးပါပြီလော”

“ပြီးပါပြီ တမန်တော် ... စိုက်ထူ၍ပင် ပြီးပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့် အတူလိုက်ရန် မကြောက်ပါ။ သေမည်ကိုလည်း မကြောက်ပါ။ သို့သော် တမန်တော် ... သင်၌ မိုးကြိုးကို ကာကွယ်ရန် ဆေးဝါးမရှိသဖြင့် မိုးကြိုးသည် သစ်ပင်ခြောက်မှ ဖြတ်ယူသော တိုင်ကို ပစ်ချဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကိုလည်း ပစ်ချမည်ကို တွေး၍ စိုးရိမ်မိပါသည်”

“မိုးကြိုးကို ကာကွယ်နိုင်သော ဆေးရှိ၏။ သို့သော် ထိုဆေးကို ကျွန်ုပ် အသုံးမပြုပါ။ နွားလည်းမှ သံကြိုးကို သင်မြင်ပါသလော။ ထိုသံကြိုး တစ်ဖက်ကို မြေတွင် မြှုပ်နှံ၍ အခြားတစ်ဖက်ကို လုံသွားတွင် ချည်ကာ ထိုလုံသွားကို လက်ဝါးကပ်တိုင်ထိပ်၌ စိုက်ထူထားသော် မည်မျှလောက် ပြင်းထန်သော မိုးသက်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုအတွင်း မိုးကြိုးကို လွှဲဖယ်ရန်စိတ်ချရ၏။ သို့သော် ဤနည်းကို ကျွန်ုပ်အသုံးမပြုပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုန်း မဟုတ်၊ မတရားသော နည်းလမ်းများဖြင့် သူတစ်ပါးအား

၉
ဒုတိယအကြိမ် အောင်မြင်ခြင်း

ဤသည်ကား ဟော်ကိုဆာ၏ အကြံတည်းဟု အိုင်ဝင် တွေးမိ၏။ မိမိသည် မိုးကြိုးကို လွှဲနိုင်သူလည်း မဟုတ်။ မျက်လှည့်ဆရာလည်း မဟုတ်ချေ။ သံဓာတ်များသော နေရာ၌ မိုးကြိုးသည် မည်သည့်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုကို မဆို ပစ်ခွင်းချနိုင်၏။ သူသည် သူ၏ အသက်ကို မြူမှုန်လောက်မျှ ပမာမထားသူ ဖြစ်သော်လည်း ဤကိစ္စလောက်နှင့် ဇာတ်သိမ်းရမည်ဆိုက သူ၏ သာသနာပြုကိစ္စမှာ ကောင်းစွာ အထမြောက်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိသော ခဏ၌ အိုင်ဝင်သည် တွေး၍ ဝမ်းနည်းမိ၏။ သို့သော် တိုင်းပြည်မှ ထွက်သွားရမည့် အရေးနှင့်ဤကိစ္စကို နှိုင်းစာသော် မိမိအသက်ပင် သေခါမှသေစေ၊ ဤယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကပင်၊ ပို၍ မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိသောကြောင့် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အိုင်ဝင် သည် သူ၏ ဘာသာကိုကောင်းစွာ သက်ဝင်ယုံကြည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ အတွင်းသန္တာန်၌ ကိန်းအောင်းနေသည့် ဒွိဟများ ကင်းရှင်းသွားလေသည်။

တတိယမြောက်သောနေ့သည်ကား စမ်းသပ်ခြင်း ခံရမည်နေ့ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

လှည့်ဖြားလို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယုံကြည်မှု၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘာသာတရားသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကာအကွယ် ဖြစ်ပါစေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ဘေးဥပဒ်မှ ကာကွယ်ရန်သာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဆုမွန်တောင်းပါလော့။”

အချိန်ကား ညနေစောင်းဖြစ်၍ မီးလွင်ပြင် ခေါ် မိုးကြိုးများ အစဉ်မပြတ် ပစ်တတ်သော လွင်ပြင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထောင်ပေါင်းများစွာ သော မီးလူမျိုး လူမည်းများသည် လူဖြူကိုးကွယ်သော ဘုရားနှင့် လူမည်း တို့ ကိုးကွယ်သော ဘုရားတန်ခိုးချင်း ယှဉ်ပြိုင်မည်ကို ကြည့်ရှုရန် လာရောက် စုရုံးလျက် ရှိကြကုန်၏။

မိုးကောင်းကင် တစ်ဖက်တွင် ညိုမှောင်မည်းနက်သော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်ကြီးများသည် အတန်းလိုက်၊ အမြောင်းလိုက် ဖြစ်၍နေရာ၊ လေ ကလေးသည် ရံဖန်ရံခါ သုတ်၍လာခြင်း၊ လျှပ်စစ်များသည် ထိုတိမ်တိုက်များ ကြားမှ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ပြကုန်လိုက်ခြင်းတို့မှာ မကြာမီ မိုးကြိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းမည်အကြောင်း ထင်ရှားစေ၏။

လက်တစ်ဖက် မြောက်ထားသော လူရပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည့် မီးဘုရား ကျောက်တုံးအနီး၌ကား စုန်းဘုရင် ဟော်ကိုဆာ ခေါင်းဆောင် သည့် စုန်း ၂၀ ခန့်တို့သည် မိမိတို့ရှေ့တွင် ဆေးဘူးကိုယ်စီချလျက် ပါးစပ် မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ ရှိကြကုန်၏။ သူတို့၏ ကိုယ်၌ကား ပြောင် လက်၍ အကွက်အကွက် ထနေသည့် မြွေရေများကို ရစ်ပတ်လျက် ရှိကြ လေသည်။ သူတို့၏လက်၌ကား လူ၏ ပေါင်ရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဆေး တောင်ဝှေးများကို ကိုင်ထားကြ၏။ ရုပ်တုရှေ့တွင် မီးဖိုတစ်ခုကို ဖို၍ ထားပြီး ထိုမီးထဲသို့ ဟော်ကိုဆာသည် မွှေးကြိုင်သော သစ်ရွက်ခြောက်အချို့ကို မကြာမကြာ သွားရောက်ပစ်ချ၏။ သစ်ရွက်ခြောက်များ ပစ်ချ၍ မီးခိုးများ ထွက်လာတိုင်း သူ၏ ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးမှုန့်များကို ဖြူးပြန်လေသည်။

၎င်းတို့လူစုနှင့်တကွ ကျောက်တုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အတန်ဝေး သော နေရာ၌ကား အရောင်ဖြူသော သစ်သားတစ်ခုကို လက်ဝါးကပ်တိုင်

ပြုလုပ်စိုက်ထူထား၏။ ထိုနေရာ၌ စိုက်ထူရန် စုန်းများကပင် နေရာချထားပေး ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချောင်းကမ်းပါးပေါ်၌ကား ဘုရင်ကြီးအတွက် သီးသန့်နေရာထားရှိ လျက် အနီးတွင် မင်းသားများ၊ ပုူးမတ်များ၊ သက်တော်စောင့်များနှင့် တိုယ်ရံတော် စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်တပ်များရှိနေသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ နော်ဝင်ဂို မင်းသား၊ ဂျန်နှင့် အိုဝင်တို့ ရှိလေသည်။

ဘုရင် ။ ။ “မိုးသက်မုန်တိုင်းသည် အတော်ပြင်းထန်လိမ့်မည်။ အသို့နည်း တမန်တော်၊ သင်၌ မိုးကြိုးကို ကာကွယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခု ခိုကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သားတော် မင်းသားထံမှ ကြားသိရ၏။ ဤနည်းကို အသုံးပြုပါလော့ တမန်တော်။ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏။ သင်၏ အသက်နှင့် တကွ ကျွန်ုပ်၏ ထီးမွေခန်းမွေခံ တစ်ဦးတည်းသော သားတော်မောင်၏ အသက်ကိုပါ ကယ်ဆယ်ပါလော့။”

အိုဝင် ။ ။ “ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ခရစ်တော်ကိုသာ ယုံကြည်ရင်းစွဲရှိပါသည်။ မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မလိုက် ဘဲ နေရပါစေတော့။ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ သွားပါအံ့။”

ဘုရင် ။ ။ “ဤသို့ဆိုလျှင် သားတော်မောင် နေရပါလော့။”

ဂို ။ ။ “မင်း... ကျွန်ုပ်သည် အမာဆူကာတိုင်းပြည်၏ မဟာသွေး အစစ်မှန်ပါ၏။ သို့သော် စစ်သားသည် သူ၏ စစ်ဗိုလ်ကို မစွန့်နိုင်သကဲ့သို့ အရေးတစ်ခု ကြုံရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကို စွန့်ခွာပြီး လျှင် မိန်းမကဲ့သို့ ပုန်းကွယ်နေရန်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။”

ဘုရင် - “ဤစကား သင့်မြတ်လှပေ၏။”

လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်၍လာပြီးလျှင် မိုးသက်များ လည်း လေနှင့်အတူ ပါလာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိုဝင်သည် အကျီရည် အဖြူကြီးကို ဝတ်ကာ ဘုရင်အနီး၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေရာ စုန်းများမှာ အိုဝင်နှင့် ဂျန်တို့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ဝံ့မည် မဟုတ်ကြောင်း အော်ဟစ်ကာ အမျိုးမျိုး ပြောင်လှောင်ပြက်ရယ် ပြုလျက်ရှိကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးလည်း ခက်ထန်သော အသံဖြင့် -

“စုန်းများ... အသင်တို့၏ ဟစ်အော်ပြောင်လှောင်ခြင်းကို ယခု ခပ်ကြလော့။ အကယ်၍ လူဖြူကနိုင်ခဲ့သော် ဤအကြွေးကို သင်တို့ ပေးဆပ် ခုလိမ့်မည်ကို သိကြလော့”

အသံများ တိတ်၍သွားပြီးနောက် လေသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ပြင်းထန်လာပြီးလျှင် မိုးဖွဲများလည်း ကျလာတော့၏။ မိုးကောင်းကင်မှာ ညဉ့်အချိန်ကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း မှောင်၍ လာလေရာ ထိုအထဲမှ ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်းဂျိမ်း မြည်သံများကို ကြားရပြီးလျှင် လျှပ်စစ်ပန်းများသည်လည်း အရပ်လေး မျက်နှာသို့ ဖြတ်သန်းကာ ကစားလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ စုန်းများရှိရာမှ “ကျွန်ုပ်တို့ အသင်ရှိနေပါပြီ” ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို ကြားရလေသည်။

အိုဝင်သည် ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင် ကလေးကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဟင်မြှောက်ကာ လွင်ပြင်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ရာ ၎င်းနောက်မှ နော်ဝင်ဂို မင်းသားနှင့် ဂျွန်တို့လည်း လိုက်ပါသွားလေသည်။ ထိုအခါ၌ကြည့်နေသော ပရိသတ်များနှင့်အတူ စစ်သားများဘက်မှ အံ့သြ သဖြင့် ဟင်းချည်းညူးလိုက်သော အသံများမှာ အုတ်အုတ်သံသံ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ဣန္ဒြေရာနှင့် ခုံညားတည်ကြည်စွာ ကွင်းပြင်သို့ထွက်လာ သူများမှာ အိုဝင်သည် အလယ်မှလည်းကောင်း၊ နော်ဝင်ဂိုမင်းသားသည် ကျားသစ်ရေကိုဝတ်လျက် လက်ယာဘက်မှလည်းကောင်း၊ ဂျွန်သည် လက်ဝဲ ဘက်မှလည် ကောင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ မိုးသက်မုန်တိုင်းသည်ကား ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်၍ လာခဲ့ချေပြီ။

မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် ရွဲလုံးများကို ပစ်ချလိုက်သည်အလား ပြင်းထန်သောအဟုန်ဖြင့် ကျဆင်းလာရာ အရပ်ဝေးမှ မိုးချုန်းသည့် အသံ များသည် လျှပ်စစ်လျှပ်နွယ်တို့နှင့် တဂျုန်းဂျုန်း တဂျိန်းဂျိန်း တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်ဟည်းလျက် ရှိနေကုန်၏။ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့သည် လည်း မြင့်မည်ထက်မြင့်၊ မှောင်သည်ထက်မှောင်၍ လာကြကုန်ရာ ထိုတိမ်

တိုက်များ အတွင်းမှပင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တစ်ခဲနက်သော လျှပ်ပန်းရောင် တို့သည် အမှောင်ထုကိုခွင်းကာ အမာဆူကာပြည်ကြီးဆီသို့ စုန်လာသည့် အလား ချွင်ခနဲ ချပ်ခနဲ၊ ဒိန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ကျရောက်လာကုန်၏။ မိုးပေါက် တို့သည်လည်း စုပေါင်း၍ အရှိန်ပြင်းထန်လာသောအခါ တောင်ပေါ်မှ ဒလဟော သွန်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ ကျဆင်းလာကြကုန်၏။

ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ပြက်လိုက်သော လျှပ်စစ်ရောင် အကြား၌ တစ်ဖက်တွင် လက်ပိုက်၍ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသော လူ ၃ ယောက်ကိုလည်း ကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် လူရိုးတောင်ဝေးများဖြင့် ကောင်းကင်ကို ယမ်းကာယမ်းကာ မန်းမှုတ်နေကြသော စုန်း ၂၀ ခန့်တို့ကိုလည်းကောင်း မြင်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ လေသည် အရှေ့မှလည်းကောင်း၊ အနောက်မှလည်း ကောင်း၊ တောင်မှလည်းကောင်း၊ မြောက်မှလည်းကောင်း တစ်ဟုန်တည်း တစ်နေရာတည်းသို့ စုရုံးထိုက်ခတ်လာသည်အလား လွင်ပြင်၌ တိုက်ခတ်လျက် ပြုံးလျှင် လျှပ်စစ်လျှပ်နွယ်တို့သည်လည်း ထိုတစ်နေရာတည်းသို့ပင် စုရုံး ရောက်လာဘိသကဲ့သို့ ‘ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း ဂျိန်း ဂျိန်း’ ဟူသော အသံကြီးများကို ၁၀ စက္ကန့်အချိန်အတွင်း ကြားလိုက်ရ၏။ လျှင်လျင်ဘိသကဲ့သို့ ပတ်ဝန်း ကျင်သည် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား တုန်လှုပ်၍သွားပြီးနောက် တောင်ကြီးများ ဆီမှ ပဲ့တင်ထပ်သံများကိုပင် ကြားရလေသည်။

ထိုအခါ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး မှောင်ကျလျက် အမှောင်ထု သည် အမာဆူကာတိုင်းပြည်ကြီးကို ဖုံးအုပ်၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေရာ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် မိုးကြိုးသံများသည်လည်း ခဲ၍သွားပြီးလျှင် လျှပ်ပြက်ရောင်များသည်လည်း ဆိုင်း၍သွားလေသည်။

ဤသို့ ရှိနေစဉ် စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်း၌ လျှပ်စစ်ရောင်တစ်ခု သည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ ဗြာခနဲ ဖွင့်၍သွားလေရာ အိုဝင်သည် ထိုအလင်း ရောင်အတွင်း၌ ယိမ်းယိုင်လဲကျသွားသော လူ၏သဏ္ဌာန်များကို မြင်ရဘိ

၈၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်ပင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်၍သွားသဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဝိုင်းရံရာမှ သတိလစ်၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် မိုးပေါက်များတို့သည် ခပ်ဖွဲဖွဲသာ ကျတော့သဖြင့် လေသည်လည်း ငြိမ်သက်၍ သွားပြီဖြစ်ရာ ကောင်းကင်သည်လည်း တစ်စတစ်စ လင်း၍လာတော့၏။ အောက်ခြေမြေပြင်သည် ထင်ရှားစွာ လင်း၍လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စုန်း ၂၀ အနက်မှ ၁၁ ယောက်တို့မှာ အတုံးအရုံး လဲကျသေဆုံးနေသည့်ပြင် ၄ ယောက်တို့မှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားမီသဖြင့် အကြောဆွဲနေတိသကဲ့သို့ ရှိနေကြပြီးနောက် ကျန် ၅ ယောက်တို့မှာ ချောင်းဆီသို့ ကစဉ့်ကရဲ ထွက်ပြေးနေသည်ကို မြင်ကြရကုန်၏။ ဟော်ကိုဆာ တစ်ယောက်တည်းသာ သေသူစုန်းများအား တစ်ယောက်စီကိုယ်ပေါ်သို့ ငုံ့၍ ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမျှသာ မကသေး လင်းသည်ထက်လင်း၍ လာသောအခါ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်ကို မသိရသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက မီးလူမျိုးများ ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ကျောက်တုံးကြီးမှာ ရေရမရှိအောင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲကာ မြေပေါ်တွင် ပုံကျလျက်ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူများသည် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြကုန်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သည့်အလား အပ်တစ်ချောင်းကျသံကိုပင် ကြားရမလောက် ရှိနေ၏။ အိုဝင်ကား သတိကောင်းစွာ ရလာပြီဖြစ်၍ ၎င်း၏အဖော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဘုရင်ကြီးရှိရာသို့ ဣန္ဒြေရစွာ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါမှ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော လူထုကြီးသည် အသက်ပြန်၍ ဝင်လာဘိသကဲ့သို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ အမိဆူကာ ဘုရင်ကြီးသည် အိုဝင် ရှေ့၌ ဒူးထောက်လေရာ မှူးမတ်များသည်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရံတော်တပ်နှင့် ပရိသတ်များသည်လည်းကောင်း ဘုရင်ကြီး၏ ခံနမူနာယူကာ ဒူးထောက်ကြလေသည်။ ဟော်ကိုဆာ တစ်ယောက်သာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၈၇

“ထလော့ အရှင်မင်းမြတ်၊ ထလော့။ ကျွန်ုပ်သည် သာမန် လူတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပါ၏။”

“အသင်လူဖြူ... သင်ကား သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ပါ။ နတ်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။”

“မဟုတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဤသည်တို့ကား ကျွန်ုပ်တို့ ခရစ်ဒဏ်ဘုန်းတန်ခိုးပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။”

“မှူးမတ်များ... ဟော်ကိုဆာသည် အသက်ရှင်လျက် ရှိသေး၏။ သူ့အား ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြလော့။”

မကြာမီ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးများသည် ဟော်ကိုဆာအား ဘုရင်ကြီးရှေ့သို့ ခေါ်ယူလာကြလေသည်။

“စုန်းကြီး... တစ်စုံတစ်ရာ သင်ပြောရန် ရှိပါသေးသလော။”

“မရှိပါ အရှင်။ ဤလူဖြူ၏ မျက်လှည့်အတတ်ကား ကြီးမားလှပါပေသည်။”

“ကောင်းပြီ... လူဖြူ၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကို နိုင်ခဲ့ပြီ။ ယနေ့မှစ၍ တိုင်းပြည်တွင် လူဖြူ၏ အယူဝါဒကို လိုက်နာကိုးကွယ်ကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မောပန်းလှပြီ၊ သွားကြကုန်အံ့။”

*

၁၀

သေသ္မဝိညာဉ်နှင့် စကားပြောခြင်း

နောက်တစ်နေ့၌ပင် အိုဝင်သည် ဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ များမတ် ၂၀ ခန့်တို့အား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာကို ခံယူစေပြီးလျှင် ခရစ်ယာန်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းပေး၏။ သို့နှင့် လူမည်းတို့ တိုင်းပြည်တွင် သေးငယ်စုတ်ချာလှသော ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကြောင်းကလေးမှာ အတော်အတန် စည်ကားလာစပြု ပြီဟု ဆိုရသော်လည်း ထောင်သောင်းမကသော လူရိုင်းတို့မှာ မိမိတို့ မိမိ ဖလာဝါဒကို တွယ်ကပ်ကာ မစွန့်ဘဲ ရှိကြသေး၏။

အိုဝင်သည် ယမန်နေ့က ဟောကိုဆာနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် အနိုင်ရမှု များနှင့်တကွ သာသနာပြုလုပ်ငန်းမှာ မည်သည့် အခြေအနေအထိ တိုးတက် နေကြောင်း၊ နောက်ထပ် သာသနာပြု ဆရာများကိုလည်း အကူအညီရရန် အမြန်စေလွှတ်ပါမည့်အကြောင်းနှင့် တတစ်စောင် ရေးပြီးလျှင် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းရှိ မြို့ကြီးများ၌နေသော ဖခင် ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးများထံ ဂျွန်ကို စေလွှတ်၍ ပေးပို့စေ၏။

လူရိုင်းများမှာ ဘာသာ အယူဝါဒကို ထားဘိဦး၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်လျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပို၍မယူရဟူသော ကျင့်ရိုးလမ်းစဉ်ကို

မကြိုက် မနှစ်သက်နိုင်ကြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမာဆူကာတိုင်း ပြည်မှာ မိန်းမများ အလွန်ပေါများ၍ မိန်းမပျိုများအား ကျွဲနွားများ လက်ဖွဲ့က ရနိုင်သော ဓလေ့ထုံးစံရှိလေသည်။ လက်ထပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမတစ် ယောက်ထက် ပိုလျက်ယူထားပြီးဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲသို့ ဝင်လိုက နောက်ထပ်မိန်းမများ မယူပါဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အကယ်၍ မိန်းမ မရှိသေးသူတစ်ယောက် ခရစ်ယာန်ထဲသို့ ဝင်လိုက မိမိကြိုက် နှစ်သက်ရာ မယားတစ်ယောက်သာ ယူရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အိုဝင်က စည်းကမ်းသတ် မှတ်ပေးထား၏။ ဤသို့ ပေးထားသည်ကိုပင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ နှစ်ဖက်လုံးမှ သဘောမတူချေ။

လူ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မိမိကိုယ် ကို မိမိ ခုခံကာကွယ်ခြင်းမှတစ်ပါး လူ၏အသက်ကို မသတ်ရ။ သတ်လျှင် လူသတ်မှုကို လွန်ကျူးကြောင်း၊ မည်သူပင်ဖြစ်စေ ကဝေအတတ်ဖြင့် လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ပြုစား၍ သေဆုံးခဲ့လျှင် ပြုစားသူမှာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သဖြင့် အပြစ်ရှိကြောင်းများကို ဘုရင့်အမိန့်နှင့် ဥပဒေများ ထုတ် ပြန်ရ၏။

ပြင်းထန်သော ဖိုးသက်မှန်တိုင်းအတွင်းတွင် ဖိုးကြီး ထိမှန်မသေဘဲ လွတ်မြောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ လူများသည် အိုဝင်အပေါ်၌ အထင်အမြင် ကြီးကာ အိုဝင်သည် မည်သည့်အရာမျိုးမဆို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ယူ ဆကြ၏။ သို့သော် အမှန်အားဖြင့်မူ အိုဝင်သည် မပြုလုပ်နိုင်ချေ။ သို့နှင့် အချိန်ကြာလတ်သော် လူများသည် အိုဝင်၏ အောင်မြင်မှုများကို မေ့လျော့စပြု လာတော့၏။ အကျိုးအကြောင်းလည်း မသိ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း မရှိ သော လူရိုင်းများသည် မိမိတို့ မိမိဖလာ ကျင့်ရိုးကျင့်စဉ်များကို လာရောက် နှောင့်ယှက်သော အိုဝင်အား တတ်နိုင်လျှင် တိုင်းပြည်မှပင် နှင်ထုတ်ပစ်လို ကြ၏။ ဘုရင်၏ တပ်မတော်သား အချို့ပင် ဘုရင့်အပေါ်၌ အကြည်ညို မှတ်ကာ စစ်တပ်မှ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြ၏။

ပထမ၌ အိုင်၏ အကြပေးချက်အရ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုကိစ္စများကို လျစ်လျူလျှောက်ရှုနေခဲ့၏။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးသည် နောက်တစ်နေ့ နေအရုဏ်မတက်မီ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးတော့မည့် အကြောင်း သတင်းကြားသိရသောအခါ ညတွင်းချင်းပင် အခြားစစ်တပ်များနှင့် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းကာ လက်နက်ချစေ၏။

သို့နှင့် ဘုရင်ကြီးသည် သစ္စာဖောက် စစ်သားများအား မိမိသည် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို ကိုးကွယ်နေသဖြင့် သွေးထွက်သံယိုမှုများကို မလိုလားကြောင်း၊ မိမိသည် ယခင်က မသိဟန်ဆောင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်မပေးဘဲ နေခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ဆက်လက်သည်းခံခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘဲ လူနစ်ဆယ်လျှင် တစ်ယောက်ကျ သတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်မှစ၍ နောင်စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးသော စစ်သားမုန်သမျှကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကာ အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

သို့နှင့် စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးခြင်းများမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားသော်လည်း စစ်သားပေါင်း ၈၀၀၀ - ၉၀၀၀ ခန့်မျှ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ သာ၍ဆိုးသော အချက်တစ်ခုမှာ ထွက်ပြေးသွားသော စစ်သားများသည် အများအားဖြင့် တောင်ပေါ်ဘုရင် အမည်ခံ၍နေသူ ဟာမီလာထံ သွားရောက် အမှုထမ်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဟာမီလာမင်းသားသည် မကြာမီ အလုံးအရင်းကြီးစွာနှင့် အမ်ဆူကာ ဘုရင်ကြီးအား လာရောက်တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းသည်လည်း ထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့လေ၏။

မကြာမီပင် ဘုရင်ကြီးသည် မကျန်းမမာဖြစ်၍ လာပြီးလျှင် ဤအချိန်၌မူ မည်သည့်ဆေးဝါးမျှပင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ နန်းတော်ကြီး၏ ခန်းမဆောင်တစ်ခုအတွင်း၌ အိုင်လက်ပေါ်မှာပင် အသက်ပျောက်ရရှာလေရာ မသေမီ မျိုးကြီးမတ်ကြီးများနှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို လိုက်နာရန်နှင့် သူမရှိသည့်နောက် နော်ဝင်ဂို ဘုရင်ဖြစ်လာသော အခါ သူ၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို စောင့်သိရှိသေကြစေရန် အထပ်ထပ် မှာကြားခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့၌ပင် ဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကို ရှေးဘုရင်များ သင်္ချိုင်းမီးလွင်ပြင်၌ပင် အခမ်းအနားနှင့် မြှုပ်နှံလိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ နော်ဝင်ဂိုအား နန်းတင်သည့် ပွဲကို မြို့လုံးကျွတ်ကျင်းပရာ တိုင်းသူပြည်သားများနှင့်တကွ စစ်တပ်များသည် ဘုရင်သစ်၏ ဇိုလ်ရှံသဘင်တွင် စုံလင်စွာ ရောက်ကြရလေ၏။ အခမ်းအနားပြီး၍ စစ်သားတစ်ယောက်သည် ဘုရင်၏ အမည်ကို မအော်ဘဲ ဟာမီလာ ဟု ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် ဘုရင်လည်း ထိုသူအား နေရာ၌ပင် ဖမ်းဆီး၍ သူ့ရှေ့သို့ ခေါ်ခဲ့စေ၏။

“အသင်စစ်သား... ကျွန်ုပ် နန်းတက်ပွဲ ကျင်းပသည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် သွေးထွက်သံယိုမှုကို မပြုလို၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ လိုလား၏။ သင်သည် ဟာမီလာအား တမ်းတသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟာမီလာထံသို့ သွားလော့။ သွားသောအခါလည်း ဤသတင်းစကားကို ယူ၍သွားလိုက်ပါလေ။

“ကျွန်ုပ် နော်ဝင်ဂိုသည် မခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူ၏ဆန္ဒတိုင်းသူပြည်သားများ လူအများ၏ ဆန္ဒကြောင့် နန်းရပ်ထီးမွေကို ဆက်ခံကာ ဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းခံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခရစ်ယာန်တို့ မည်သည့် စစ်ကိုမလိုလား၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုသာ လိုလားကြောင်း ပြောကြားပါလော့။ သို့ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် တိုင်းပြည်ကို မည်သို့ အုပ်ချုပ်ရန်နှင့် စစ်ကို မည်သို့ တိုက်ရန်များကို မမေ့သေးပါ။ သူသည် သူစုဆောင်းထားသော စစ်သည် အလုံးအရင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား မကြာမီ လာရောက်စစ်ထိုးမည်ဟု သတင်းစကား ကြားရ၏။ လာလိုက လာပါစေလော့။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အချိန်အခါ မရွေးတွေဆုံရန် အသင့်ရှိနေ၏။ သို့သော် မလာလိုဘဲ အေးချမ်းသာယာစွာ သူ့နောက်လိုက်များနှင့်အတူ သူ့နိုင်ငံကို သူထူထောင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်ခံအဖြစ်နေလိုက နေပါစေတော့။ သူထံသို့ ကျွန်ုပ် သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း မပြု၊ ကြိုက်ရာကိုသာ ရွေးချယ်ပါစေတော့။

သို့သော် သူ၏ အရှင်သခင် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား တပြိုင်ကာ လုံတစ်ချောင်းမျှ ကိုင်မြှောက်သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား သူပုန် ကဲ့သို့ သဘောထားရမည်ဖြစ်၍ သူသည် သူပုန်တို့သွားရာလမ်းသာ သွား ရပေမည်။ သွားပေလော့၊ အသင် စစ်သား။ ကျွန်ုပ်ကား နောက်ထပ် သင် ၏မျက်နှာကို မကြည့်လိုတော့ပြီ။”

စစ်သားသည် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားလေရာ စစ်သားများသည် ဘုရင်၏ စိတ်သဘောထားကြီးပုံကို ချီးကျူးကာ နော်ဝင်ဂို မင်းသားသည် ခရစ်ယာန်ဖြစ်သွားရုံမျှနှင့် မိန်းမကဲ့သို့ သူရဲဘောကြောင်၍ မသွားကြောင်းဖြင့်လည်း ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုကြကုန်၏။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပေ၏။ နော်ဝင်ဂိုသည် အပြင်ပုံပန်း သဏ္ဌာန်အားဖြင့် ပျော့ပျောင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အုပ်ချုပ်သည့် နေရာတွင် သံကဲ့သို့မာကျောလှပေ၏။ စည်းကမ်းများကို ပီပြားသေဝပ်စွာ ကိုယ်တိုင် လိုက်နာ၍ တိုင်းသူပြည်သားများအားလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာစေ၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတရားမှုကို မပြုချေ။ သို့သော် အချို့စစ်သားများ၏ သဘောမကျချက်မှာ နောက်ထပ် မယားအသစ် ယူရန် တောင်းဆိုသော ဆုများကို ဘုရင်က ငြင်းပယ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် တိုင်းပြည်ကို ပီပြားငြိမ်ဝပ်စွာ အုပ်ချုပ်ပြီးလျှင် အိုဝင်၏ အကြံပေးချက်အရ နန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကုန်းကလေးများပေါ်မှ ခံတပ်များကို စနစ်သစ်များထွင်ကာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလေ၏။ ထို့ပြင်လည်း တိုင်းပြည်စည်ပင်သာယာရေး၊ ပြည်သူပြည်သား အချင်းချင်း ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ စစ်အင်အား တိုးတက်ကောင်းမွန်ရေး စသည်တို့ကို လည်း အိုဝင်နှင့် တိုင်ပင်ကာ လုံ့လကြီးစွာဖြင့် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လေသည်။

တစ်ယောက်သောသူသည် အမှုကိစ္စ တစ်စုံတစ်ရာ၌ တိုးတက်ဖြစ် ထွန်းရန် ကြံစည်လျက်ရှိစဉ် တစ်ဖက်တွင် ထိုကိစ္စ၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီး ကြောင်းကို ကြံစည်နေသူလည်း ရှိသေး၏။

အိုဝင်သည် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်အား စောင့်ရှောက်ကူညီကာ တိုင်းပြည် ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိစဉ် ဟော်ကို ဆာကလည်း တစ်ဖက်မှ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို အားထုတ်လျက် ရှိလေသည်။ မြင့်ရာမှ ရုတ်တရက် ကျဆင်းသွားသော သူတို့မည်သည် မိမိယခင်က စံစားခဲ့သော ချမ်းသာစည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်၊ ခြပ်များကို စားမြုံ့ပြန် ကာ ယူကျုံးမရ တ.သနမြော၍ နေတတ်သည့်အတိုင်း ဟော်ကိုဆာသည် လည်း ဘုရင်မလွဲလျှင် နိုင်ငံတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်ခဲ့သည့် ရာထူးဌာနန္တရကို တ.သနမြောကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ခဲ့၏။

ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သဖြင့် ရာထူးပင် မရှိသော်လည်း အေးချမ်းစွာနေနိုင်ပါလျက် ဟော်ကိုဆာသည် လောဘရမ္မကို အတော သေတ်အောင် စွဲမက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ အလှည့်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ တစ်ချိန်၌ ကျ၍သွား သော ဒီရေသည် အခြားတစ်ချိန်တွင် ပြန်၍ တက်ရဦးမည်။ ထိုနည်းအတူ ငါသည်လည်း တစ်နေ့တွင် မဲ့ချ ပြန်၍ကောင်းစားရဦးမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ဆုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ဟော်ကိုဆာသည် မိမိ၏ ရှေးဟောင်းနောင်းမြစ်များကို ငြိန်ပြောင်း စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် သူသိမ်းပိုက်ထားသော နီးသည် နော်မာသည် အနီးသို့ လာရောက်ကာ “အသို့နည်း ခင်ပွန်းသည် ဟော်ကိုဆာ ... သင် သည် ယခုအချိန်၌ တောင်ပေါ်တွင် စံနေသည့် ဟာမီလာမင်းသားထံ ချဉ်း တပ်ကာ မကြာမီ တိုက်ခိုက်တော့မည်ဖြစ်သော စစ်ပွဲ၌ သူ့ဘက်မှ အနိုင်ရ ရန် ကူညီသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခုမှ အစာမရသော လင်းတတစ် ကောင်ကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် မှိုင်၍နေပါသနည်း”

ဟာမီလာ၏ နန်းတော်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“ကျွန်ုပ်ကား လင်းတပင်ဖြစ်၍ သေလုဆဲဆဲ နွားကိုစားနေ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ် စားမည့် နွားကောင်ကို အဘယ်ကြောင့် ဟာ မီလာအား ညွှန်ပြရအံ့နည်း”

“ဤစကား သင့်မြတ်လှပါသည်။ လင်တောင်မောင် ထိုနွားမှာ ထူးဆန်းသော ရောဂါတစ်မျိုးစွဲကပ်နေရာ သူသေလျှင် အခြားရှေ့ဆောင် နွားလားသည် နွားအုပ်ကို ခေါင်းဆောင်ရပေလိမ့်မည်”

“ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ် သည်းခံ၍စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည် နော်မာ”

အထက်ပါ စကားများကို အပြန်အလှန် ပြောပြီးနောက် မကြာမီပင် အပ်ဆူကာ ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာလွန်ခဲ့ရာ ထီးနန်းဆက်ခံသော နော်ဝင်ကို မင်းသားသည် ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရာတွင် အလွန်ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ခဲ့သဖြင့် အိုဝင်ရှိသမျှ ကာလ ပတ်လုံး သူ ခေါင်းမဆောင်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို သိရ၏။

သို့နှင့် ထစ်နေ့တွင် နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ကာ -

“အသိနည်း မောင်တော် ... တာမီလာထံသို့သွားမည် မဟုတ်ပါ လော”

“ကျွန်ုပ် မသွားပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ကွယ်လွန်ပြီး သူများ၏ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်ရပေဦးမည်။ ထိုအတတ်ပညာမှာ ရှေးလူများ၏ အတတ်ပညာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်အောင် တတ်မြောက်၏။ လူဖြူကို ကျွန်ုပ်သည် ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လှည့်အတတ်မျိုးတွင် ကျွန်ုပ် ထတ် တတ်မြောက်သည် ထင်မိ၏။ အထင်ကြီးမိ၏။ သို့သော် သူ ဟောပြော ချက်များကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ် ထင်သလောက် မဟုတ်ကြောင်း သိရ၏။ သူ ရောက်စက ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကို အိပ်မက်ဖြင့် သူသိ၏။ မိုးကြိုးကိုလည်း လွှတ်ကင်းအောင် ရှောင်သွား၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် အတတ်ပညာမဟုတ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်ခြင်းများသာ ဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ ခုန့်မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို မနိုင်နိုင်ပါလော”

“မောင်တော် ... မည်သည့်နည်းနှင့် နိုင် နိုင်ပါသနည်း”

“စုန်းကဝေအတတ်ဖြင့် နိုင်အံ့ နော်မာ။ ယခုည သင်၏ အကူအညီ ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သေပြီးသူများ၏ ဝိညာဉ်ကို ယခင်က ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည် အတိုင်း မေးမြန်းတိုင်ပင်ပြီးလျှင် ရှေ့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည်ကို စူးစမ်းရှာဖွေအံ့”

“ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ရန် ကြောက်လှပါသေး၏။ သို့သော် မောင်တော် သဘောအတိုင်းပင် ရှိပါစေလော့”

နော်မာသည် ဣန္ဒြေသည်ကာ ပြန်၍ ဖြေရသော်လည်း တစ်ကိုယ် လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဤသို့ လိပ်ပြာကို စေစားခြင်းဟူသော အတတ်တို့မည်သည် တစ်ခါပြုလုပ်ခြင်းခံရသူတို့မှာ ကြောက်ပင်ကြောက်ရွံ့ သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ ပြုလုပ်ဖို့ သွေးဆောင်ရန် လွယ်ကူလှပေ ၏။

အချိန်မှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံဖြစ်၍ နေရာမှာ အမာဆူလာပြည်ကြီး ၏ ရှေးဘုရင်များ မြှုပ်နှံရာ သံချိုင်း ဖြစ်လေသည်။

လသာသော ညဉ့်များ၌ပင် ထိုနေရာမှာ ဝိညာဉ်များ ကျက်စားရာ ဒေသဟူ၍ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားသော နေရာဖြစ်ရကား လွန်စွာ ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းပေရာ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်များ၌မူ ပြောဖွယ်ရာ မရှိချေ။ အိုဝင် မရောက်မီကမူ ဤနေရာသို့ မသာတော်ချသော အခမ်းအနားများ နှင့် ယဇ်ပူဇော်ပွဲပြုလုပ်သည့် အချိန်များ၌သာ သွားခွင့်ရှိ၍ အကယ်၍ အခြားအချိန်များတွင် ထိုနေရာ၌ တွေ့ရှိခဲ့သော် ‘သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်း ခံရ၏။

တောင်ကုန်းများ၏ အလယ်ဗဟို၌ ဇာတ်ပွဲကရာ အဝိုင်းကြီး (ဇာတ် ခုံများကဲ့သို့ အဝိုင်းကြီး) ရှိရာ ၎င်းဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကျောက်ခုံကြီးများ ပေါင်းရာမှ တစ်ထောင်ခန့်အထိ မြင့်၏။ အဝန်းအဝိုင်းအတွင်း၌ ဆူးပေါသော ထိကရုန်းတောကြီးများ ပေါက်ရောက်လျက် နှမ်းဖတ်ကျောက်ဖြစ်သည့် ကျောက်တိုင်ပေါင်း များစွာတို့မှာ မိုးအခါတွင် ခြေဆွေးမှ ထိုးထွက်နေသော မှိုပွင့်ကြီးများကဲ့သို့ စွင့်စွင့်ငွားငွား မားမားမတ်မတ် တည်ရှိကြကုန်ရာ ဝိုင်း တို့မှာ လူတို့လက်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ၏လက်ဖြင့် အလုံအလောက်

၉၆ ❖ ဒုန့်ဒွေမျှား

ပေါ်ပေါက်ဖန်တီးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှေးအခါက ဤပြည်ကို စိုးစံခဲ့သူ များသည် ဘုရင်များ သေဆုံးသောအခါ မြှုပ်နှံရန် ထိုနေရာကို အထူးရွေးချယ်ခဲ့ဟန်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်၏ ခြေရင်းတွင် ဘုရင်တစ်ပါး၏ အလောင်းတစ်လောင်းရှိ၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထူးဆန်းဆုံး အလှပဆုံး သင်္ချိုင်းဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ အနိမ့်ဆုံးသော ကျောက်တိုင်များပင် ပေ ၃၀ မှ ၅၀ ခန့်အထိ မြင့်ရုကား ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်အောက်၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကာ ရှိနေသော ကျောက်တိုင်ကြီးများမှာ သင်္ချိုင်းရာပင် ဖြစ်လင့်ကစား ခုံညားသော ကျက်သရေကို ဆောက်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုကျောက်တိုင်သင်္ချိုင်းရာ မြေပုံတစ်ခုအနီး၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့သည် တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရှိနေကြကုန်၏။

မြေပုံမှာ သင်္ချိုင်းရာဟုပင် ဆိုရသော်လည်း ခြံတောင်ပိုတစ်ခုနှင့် သဏ္ဌာန်တူ၏။ ထိုသင်္ချိုင်းရာမှာ မကြာသေးမီက မြှုပ်နှံထားသော အမိဆူကာ ဘုရင်ကြီး၏ သင်္ချိုင်းရာဖြစ်၍ မြှုပ်နှံထားပုံမှာလည်း ဟိုင်းပြည်စလေထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ထိုင်လျက်သား မြှုပ်ထားလေသည်။ ထိုကျောက်တိုင်ခြေရင်းရှိ သင်္ချိုင်းပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း အလားတူ လတ်ဆတ်သော သင်္ချိုင်းရာများ အများအပြားရှိလေရာ ၎င်းတို့မှာ ဘုရင်၏ မိဖုရားများနှင့် အစေခံများ ဖြစ်ကြ၍ နောင်ဘဝတွင် နတ်ရွာလွန်သူ ဘုရင်ကြီးထံသို့ လိုက်၍ လုပ်ကျွေးပြုစုရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယစ်ပူဇော်ပြီးလျှင် သတ်ဖြတ်မြှုပ်နှံထားသော သင်္ချိုင်းရာများ ဖြစ်လေသည်။

“ကိုင်း ... မောင်တော်၊ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြမည်နည်း”

နော်မာမှာ ပကတိသတ္တိကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအရ အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိနေလေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်း သေသူ၏ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်၍ မေးရမည်။ အနိမ့်ကျွန်ုပ် မပြောဖူးဘူးလော နော်မာ။ သင်၏ အကူအညီရှိမှသာ ကျွန်ုပ် ခြစ်နိုင်ပေမည်”

“မည်သူ၏ ဝိညာဉ်နည်း မောင်တော်”

“အခြားသူမဟုတ်၊ ‘အမိဆူကာ’ ဘုရင်၏ ဝိညာဉ်ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်သက်ပတ်လုံး ခိုင်းစေပြီးနောက် သေခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်အား ခွန်ပစ်သွား၏။ သေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က သူ၏ဝိညာဉ်ကို တစ်လှည့်ခိုင်းစေရမည်”

“မောင်တော် ... ကျွန်ုပ်က မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း”

“နော်မာ ... သင်သည် မြေတွင် မြှုပ်နှံထားသော အလောင်းကို သို့ ဤနေရာတွင် နေသားတကျ ထိုင်ရမည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သင်သည် သေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ သင်၏ ဝိညာဉ်သည် သင့်ကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားမည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ကိုယ်ထံသို့ ဘုရင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်ကို ဖမ်း၍ သွတ်သွင်းပြီးနောက် သင်၏ နှုတ်မှ ဝိညာဉ်ပြောမည့် စကားများကို နားထောင်မှတ်သားရမည်”

“အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကြောက်လှပါသည် မောင်တော်၊ အခြားနည်းလမ်း မရှိပါသလော”

“မရှိပါ နော်မာ။ သေသူတို့၏ ဝိညာဉ်သည် ရပ်တည်းဟူသော အစိုင်အခဲ အကောင်အထည် မရှိ။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မရှိ။ လူတို့မျက်စိနှင့်မမြင်နိုင်ပါ။ သူတို့သည် အိပ်မက်အတွင်းမှနေ၍သော်လည်းကောင်း၊ မသေမရှင်မြောမနေသော သူ၏နှုတ်မှသော်လည်းကောင်း ပြောကြားနိုင်ပါသည်။ မကြောက်မလင့် နော်မာ၊ ထိုဝိညာဉ်ထွက်မသွားမီ သင်၏ ဝိညာဉ်ကို မြန်သွင်းမေးပါမည်။ ဝိညာဉ်တို့မည်သည် အသက်ထွက်ပြီးနောက် အလောင်းအေး၍ သွားသည့်အထိ အနီးအနား၌ ရှိနေကြ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန်မရှိပါ။ အသင် သူရဲဘောကြောင်သူဖြစ်သလော နော်မာ”

“ကျွန်ုပ် သူရဲဘောကြောင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ မျက်လှည့်

၉၈ ❖ ဒုန့်ရွှေမျှား

အတတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အမှုကိစ္စပေါင်း များစွာတို့ကို ယခင်က ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် ယခုလုပ်ရမည့် အလုပ်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို သူ၏ ခိုအောင်းရာ အိမ်သဖွယ်အသုံးပြုလျက် အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ပြန်လာသောအခါ ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ထားက ကျွန်ုပ်မှာ ပြန်၍ ဝင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဤသို့မပြုလုပ်ပဲ ကျွန်ုပ်အား ခြောမေ့ရုံမျှ ပြုလုပ်၍ မပြီးနိုင်ပါသလော မောင်တော်။ ဤနည်းဖြင့် ဘယ်နှစ် ကြိမ်မျှ စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးပြီလဲ”

“သုံးကြိမ်မျှ ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးပြီပဲ”

“သူတို့မည်သို့ ဖြစ်ကြသနည်း။ မောင်တော် ပြောပါလော့”

“နှစ်ယောက် အထမြောက်၍ တစ်ယောက်မှာ ဖြေဆေးအားနည်း သဖြင့် သေဆုံးသွားပါသည်။ သို့သော် မကြောက်ပါလင့်။ ယခုဖြေဆေးကား တန်ခိုးအကြီးဆုံးဆေး ဖြစ်ပါသည်။ နော်မာ ... သင်သည် သတ္တိကောင်း သော ကျွန်ုပ်ဇနီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သင့်အကူအညီဖြင့် သင်၏ကိုယ်မှတစ်ဆင့် ထိုမညာအလင်းရောင်ကို ကျွန်ုပ် ယူရပါမည်။ ယခု တိုင်းပြည်၏ ဥပဒေသစ် အရ ငယ်ရွယ်နုပျို၍ စိတ်အားထက်သန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလျဉ်းသင့်၍ ရစေကာမူ မဝယ်ယူနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့ တိုးကြမည်လော၊ နောက်သို့ ဆုတ်ကြမည်လော။ အသင် ရွေးချယ်ပါလော့ နော်မာ”

“ကျွန်ုပ် ရွေးချယ်၍ပြီးပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ သင့် အလိုဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်ခဲ့သည်အတိုင်း ယခုလည်း သင့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ လော့။ သင့်အတွက်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သေသည်ဖြစ်စေ၊ အသက်ရှင်၍နေသည် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အပို မခြားနားပါ။ သို့သော် ယောက်ျားအတွက် ဤမျှလောက် စွန့်စားဝံ့သောမိန်းမ ရှားပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် လောဘရမ္မကို ကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း တန်ခိုးအာဏာကို လို၍လည်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ အထူးအဆန်းကို လို၍လည်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်

နန်းလည်နောင် ❖ ၉၉

ဆေးစီရင်ရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ချော်မှားယွင်းခြင်းမရှိစေရန် မောင် တစ်ခုသတိရှိလေ။ အကယ်၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘဝသို့ရောက်လိုသော ကျွန်ုပ် သေ၍သွားခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်သည် သင့်အား အမြဲခြောက်၍ ထက်စားချေတော့မည်ဆိုသော အကြောင်းကိုလည်း မမေ့ပါလင့်”

“နော်မာ ... အကယ်၍ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ရှိမည်ထင်က သင့်အား ခိုင်းစေမည်မဟုတ်ပါ။ သင်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းကို လိုလား ချစ်ခင်သည်ထက် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပို၍ချစ်ပါ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထု အားလုံးတို့ထက်ပင် သင့်အား ပို၍ ဖြတ်နိုးပါ၏။

“ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ သို့ဖြင့်လည်း ထိုအချက်ကို ပို၍ ယုံကြည်မိပါ သည်။ ကြောက်စိတ်ပြန်၍ ဝင်မလာမီ ကျွန်ုပ်တို့ စကြပါစို့”

“ဤသို့ဆိုလျှင် နော်မာ ... သင်၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်တွင် နှိပ်၍ ဖြေပုံပေါ်၌ ထိုင်ပါလော့”

နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာကာ ဖြေပုံ ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးတွင် ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ခို ထားလေ၏။

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် အိတ်ထဲမှ နွားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခြူးတစ်ချောင်းကို ယူပြီးလျှင် လူများ-သေသောအခါ အလောင်းကို ချည် ဆုပ်ထားသောနည်းအတိုင်း ခြေမလက်မများကို ပူး၍တုပ်နှောင်လေသည်။ ထို့နောက် သူသည် နော်မာ၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ဆွဲစေ့ကြည့်လျက် သူ၏ ရူးရှသော မျက်လုံးမှ တန်ခိုးအရှိန်များကို နော်မာ၏ မျက်လုံးဆီသို့ အစွမ်းကုန်လွှတ်ကာ -

“ချစ်ဇနီး ... မောင်၏စကားကို နားထောင်၍ အိပ်ပါလော့”ဟု မီးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် နော်မာ၏ ခြေလက်များသည် ကြိုးကို ဖြတ်၍ ချလိုက်သော အရပ်ကဲ့သို့ နော်မာသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းသည်လည်း ရှေ့သို့ ငိုက်ဆိုက်ကျ၍သွားလေသည်။

၁၀၀ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အသင် အိပ်ပြီလော နော်မာ”

“အိပ်ပါပြီ”

“ကောင်းစွာ အိပ်ပြီလော”

“ကောင်းစွာ အိပ်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည်နည်း”

“ကျွန်ုပ်၏ရန်သူ လူဖြူ၏အိမ်သို့ သွားလော့၊ ရောက်ပြီလား နော်မာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါပြီ”

“သူ ဘာလုပ်နေသနည်း”

“သူ အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပါသည်။ သူအိပ်နေစဉ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အမည်ကိုပြော၍ မိန်းကလေးအား ချစ်ခင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားမှာ မေတ္တာထက်ပို၍ ကြီးမားကြောင်း ကိုလည်း ပြောနေပါသည်။ အို ... ကျွန်ုပ်အား အမြန်ခေါ်ပါလော့။ သူ့အနီးတွင် ဝိညာဉ်တစ်ခု စောင့်နေ၍ ယိုဝိညာဉ်သည် ကျွန်ုပ်အား တွန်းထုတ်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ် တာရှည်မနေနိုင်ပါ။ ပြန်၍ အမြန်ခေါ်ပါလော့”

“ကောင်းပြီ၊ ပြန်ခဲ့တော့”

“ကောင်းပါပြီ”

“သင့် အောက်၌ရှိသော မြေအတွင်းသို့ဝင်၍ သင် ဘာကို မြင်ရသည် ပြောလော့”

“ဘုရင်ကြီး၏ အလောင်းကို မြင်ရပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းမြှောက်တန်ဆာများကြောင့်သာ သူ့ဖြစ်သည်ကို သိရပါသည်။ သို့မဟုတ်က သူ့ရုပ်ကို မမှတ်မိတော့ပါ”

“နံဘေးပတ်လည်သို့ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ဘာများ မြင်ရသနည်း”

“သေပြီးသူများ၏ အရိပ်များကို မြင်ရပါသည်။ သူတို့သည် သင့်အား ဝိုင်းအုံ၍ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားများနှင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။ သို့သော် သင့်အနီးသို့ သူတို့ မချဉ်းကပ်

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၀၁

ပါ။ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တန်ခိုးအာဏာတစ်ခုခုက သူတို့ကို မောင်းထုတ်နေပါသည်။ သူတို့ ဘာပြောနေသည်ကိုလည်း မသိပါ”

“သူတို့သည် တစ္ဆေများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့အထဲတွင် အစ်ဆူကား ဘုရင်ကြီး၏ တစ္ဆေပါသလော”

“ပါပါသည်”

“ရှေ့တွင် ဖြစ်မည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောရန် သူ့ကို ပြောပါလော့”

“ကျွန်ုပ် ပြောပါသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ တစ္ဆေသည် စကားပြန်၍ ပြောပါ။ သူပြောလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှတစ်ဆင့် ပြောကြားရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်းမှ ဝိညာဉ်ကို ထုတ်ပစ်နိုင်မှသာ ထိုကိုယ်အတွင်းသို့ သူဝင်နိုင်မည်”

“သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုကော ဝင်ရန် တိုက်တွန်းနိုင်ပါသလော”

“တိုက်တွန်းနိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် အနည်းဆုံး ဤအနီးအနားတွင် ထုတ်စားနေသည့် သူ့ဝိညာဉ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအား သင်သိသော စကားကို ပြောမှမည်ဆိုက အတင်းတိုက်တွန်းနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပထမ ဝိညာဉ်ဝင်နိုင်ရန် နေရာရှင်း၍ ပေးရဦးမည်။ ထို့နောက် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး စသည်ဖြင့် ဆုံးရှုံးအထိ ရေတွက်သည့်အချိန်အတွင်း သင်မေးလိုသော စကားများကို သေးနိုင်၍ ၎င်းထက် ကျော်လွန်သွားခဲ့သော် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသွေးသည် ခဲ၍ အစ်ခါတည်းရပ်သွားလိမ့်မည်”

“နားထောင်လော့ နော်မာ ... ကျွန်ုပ်၏ ဆေးကို သွင်းလိုက်၍ သင်၏ဝိညာဉ်သည် သင်၏ကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ဝေးရာသို့ လွင့်လင့်၍သွားစေဘဲ မည်သည့်တန်ခိုးအာဏာက မောင်းထုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ တိုက်တွန်းသည်ဖြစ်စေ သွေးဆောင်သည်ဖြစ်စေ အနီးဆုံးနေရာ၌ နေလော့။ သို့၌ ရုပ်နှင့်နာမ် ဆက်၍ထားသော ဝိညာဉ်ကြီးမျှကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မြှင့်စေနှင့်”

“ကျွန်ုပ်ကြားပါသည်။ နားထောင်ပါမည်။ အလျင်အမြန်သာ ဆောင်ရွက်ပါလော့။ ကျွန်ုပ် မောလှပါပြီ”

ထိုအခါ၌ ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ ဆေးအိတ်အတွင်းမှ ဆေးနှစ်မျိုး ထုတ်ယူလေရာ ပထမဆေးမှာ သေတ္တာအသေးတစ်ခုအတွင်းမှ ဖယောင်းချက်တစ်မျိုးဖြစ်၍ ဒုတိယဆေးမှာ ဘူးတစ်ခုအတွင်းမှ ဆေးရည် ဖြစ်လေသည်။

ပထမ ဟော်ကိုဆာသည် ဖယောင်းချက်ကိုယူပြီးလျှင် မိန်းကလေး၏ လျှာကို ပွတ်တိုက်ခြင်း၊ ပါးစပ်နှင့် နားရွက်များကို လိမ်းကျံခြင်း၊ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းသို့ ထည့်ခြင်းများကို ပြုလုပ်၏။ ဆေး၏တန်ခိုးကား ကြီးလှပေ၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသည် တစ်ခါတည်း ပြောင်းသွားလျက် သွေးရောင်လျှမ်း၍ မောင်းအိနေသော ပါးများသည် တစ်ခါတည်း ချိုင့်ဝင်သွား၏။ မေးရိုးသည် ကျဉ်းသွား၏။ မျက်လုံးအိမ်များ ချိုင့်ကျ၍ သွားပြီးလျှင် အသားသည် သွေးမရှိသော လူသေကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်၍သွား၏။ ထိုအချင်းအရာများကို ဟော်ကိုဆာသည် လရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရလေ၏။

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏မျက်နှာကို မြေပုံအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ မြေမှုန့်များကို ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ထုတ်၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ချိုင်းမြေများကို ဆုပ်နယ်ချေမှုန်း၏။ ထိုအခါ၌ကား နော်မာမှာ အသက်မရှူတော့ဘဲ ပကတိ အလောင်းကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

သို့ရှိစဉ် ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာ၏ နှုတ်မှ ထွက်သည့်စကားများကို တစ်လုံးမကျန် ကြားစေရန် ကပ်၍နားထောင်လျက် ရှိလေသည်။ နော်မာ၏ပါးစပ်မှာ ပွင့်၍လာပြီးလျှင် အသိများ ထွက်လာလေ၏။ သို့သော် အသိကား ပျော့ပျောင်းသော နော်မာ၏ မိန်းမသံမဟုတ်တော့ချေ။ ခက်ထန်မာကျောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်ပြီးလျှင် နတ်ရွာလွန်ပြီးသော ဘုရင်ကြီးအသံနှင့် တူလှလေသည်။

“ဟော်ကိုဆာ ... သင့်အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား အစဉ်အမြဲ အိပ်စက်လျက်ရှိရာမှ နိုး၍ ခေါ်ရသနည်း”

ဦးညွတ်ကာ အရိုအသေပြုလျက် -

“အို ... ဘုရင်ကြီး၏ ဝိညာဉ်တော် ... ကျွန်ုပ် ခေါ်ခြင်းကား အခြားမဟုတ်။ ရှေ့အနာဂတ်တွင် ကျွန်ုပ် ဖြစ်ပျက်မည့် အကြောင်းများကို မေးရန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်မည် စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရမည့်လမ်းကြောင်း ခရီးစဉ်ကို သင်မြင်သည့်အတိုင်း ညွှန်ပြပြောဆိုရန် ကျွန်ုပ် ရရှိသော တန်ခိုးအာဏာဖြင့် သင့်အား စေခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။”

“နားထောင်လော့၊ သင်၏ ကံကြမ္မာကို နားထောင်လော့၊ စုန်းများ ဘုရင်ဟော်ကိုဆာ ... သင်သည် သင်၏ရန်သူ လူဖြူအား အနိုင်ရအံ့။ သူသည် သင်၏လက်ချက်ဖြင့် ပျက်စီးရှာအံ့။ သင်သည် သင် ခင်တွယ်လျက် ရှိသူ၏ အလိမ်ခံရအံ့။ သင်၏အချစ်ဆုံး ဆုံးရှုံးကာ သင်အလို မရှိသော ၎င်းနောက်သို့ သင်လိုက်အံ့။ သို့နှင့် အမှားများထဲမှ အမှန်သည်လည်းကောင်း၊ အပြစ်များထဲမှ မှန်ကန်သော ဓမ္မတရားသည်လည်းကောင်း ပေါ်လာအံ့။ ထိုစကားများကို နောက်ထပ်မံကြားကာ ၎င်းသည် အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ယူကာ သင်သည် နောင်တ ရလေလော့။ သင်သည် အမြင့်သို့ ရောက်အံ့။ ထိုင်းပြည်အမျိုးနှင့်တကွ ဘုရင်အထက်သို့ ရောက်ကာ နောင်ရာဇဝင်တွင် သင်၏အကြောင်းကို လူအများ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြအံ့။ နောက်ဆုံးတွင် သင်၏ ကောင်းမှုများကို နောင်တတရားရကာ ထိုအချိန် ထိုနာရီ၌ သင်သည်”

ထိုနေရာတွင် နော်မာ၏ နှုတ်မှ စကားသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။

“ပြောပါလော့၊ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် မည်သို့ ဖြစ်မည်ကို အပြန်ပြောပါလော့”

သို့သော် မေး၍ မရတော့ချေ။ နော်မာ၏ ဝိညာဉ်ကို ပြန်၍သွင်းရန် အချိန်စေ့ရောက်နေပြီ။

သို့နှင့် ဟော်ကိုဆာသည် သူ့နဖူးပြင်မှ ဆွေးများကို လက်တစ်ဖက် ဖြင့် သပ်၍ ချလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးရည်များ ထည့်၍ထားသော ဘူးကို အမြန် ဖွင့်လေ၏။ ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာ၏ လည်ပင်းကို လက်ဝဲဖက် လက်ဖြင့် သိုင်း၍ ပွေ့ပိုက်ကာ ဘူးထဲမှ ဆေးရည်ကို နော်မာ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ၏။

နော်မာသည် မလှုပ်မယှက်ချေ။ အလောင်းကဲ့သို့ပင် ရှိနေသေး၏။ ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် အသင့်ဆောင်လာခဲ့သော ဓားကလေးဖြင့် နော်မာ ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ သွေးကြောကလေးတစ်ခုကို လှီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘူးထဲတွင်ကျန်၍နေသော ဆေးရည်အကြွင်းအကျန်များကို ယူ ကာ နော်မာ၏ နဖူး၊ နားထင်၊ လည်ပင်းနှင့် နှလုံးသားရှိရာ နေရာကို ခပ် နာနာပွတ်၍ ပေးလေသည်။

ထိုအခါမှ နော်မာ၏ လက်ချောင်းကလေးများသည် တဖြည်းဖြည်း လှုပ်၍လာပြီးလျှင် အသံကလေးများ ထွက်ကာ ညည်းညူစပြုလာ၏။ ဓား နှင့် လှီးဖြတ်ထားသော သွေးကြောမှ သွေးများ ယိုထွက်စပြုလာ၏။ မျက်နှာ တွင် သွေးရောင်များ လျှမ်းတက်ကာ နားထင်နှင့် ပါးများ၊ မျက်လုံးအိမ်များ လည်း နဂိုအတိုင်း ပြန်၍ ပြည့်လာတော့၏။

နော်မာကား အသက်ပြန်၍ ဝင်လာပြီဖြစ်ရာ စကားကို လေသံဖြင့် ပြောနိုင်စပြုလာလေချေပြီ။

“အမြန်လုပ်ပါလော့ မောင်တော်၊ ကျွန်ုပ်ကား မေပန်းလှသည့်ပြင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် ရူးလု မတတ်ပင် ဖြစ်၍နေပါပြီ”

ခြေမ၊ လက်မကြီးများကို ဖြတ်ပေးလျက် -

“မည်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာများကို မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသနည်း နော်မာ”

ဒိုယိုလျက် -

“မသိပါ၊ မပြောနိုင်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ် အခက်အခဲ ဆုံး၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အကောင်းဆုံး၊ သတ္တဝါများကိုလည်းကောင်း၊ သေမင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရင်ကြီးကိုလည်းကောင်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် နို့ယိ မှ သူ့ဝိညာဉ်ပြန်၍ ထွက်သွားသော ခဏ၌ သူသည် ကျွန်ုပ် မွေးဖွားအံ့သော သားကိုပင် ရေရွက်ကျိန်ဆဲ၍ သွားသေး၏။ ဟော်ကိုဆာ သင်ကား အလွန် ခက်စက်သော လင်ယောက်ျားဖြစ်၍ သင်၏ ကံဝေအတတ်များကို ကျွန်ုပ် အတော်အသင့်သိရပေပြီ။ နစ်မြော၍ သွားစဉ်က သေမင်းတိုင်းပြည်တွင် ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသော တစ္ဆေများသည် ကျွန်ုပ် မသေမချင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်၍ နေပေတော့မည်”

“မကြောက်ပါလင့် နော်မာ၊ လူသားတို့ ပြန်ရန် ခဲယဉ်းသော သေမင်းတိုင်းပြည်မှ သင်ပြန်လာခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်ရန် အတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်အံ့။ ကြည့်ပါလော့၊ အရှေ့ကောင်းကင်မှ နေ အရုဏ်တက်၍ လာခဲ့ချေပြီ”

ထိုအချိန်၌ကား နေအရုဏ်ကျင်း၍ လာပြီဖြစ်၏။ နိရဲသော အလင်း ရောင်ကို အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှ မြင်ကြရလေရာ စုန်းဘုရင် ဟော်ကိုဆာ နှင့် နော်မာတို့သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကျောက်တိုင် သင်္ချိုင်းဝင်း ထဲမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ကြလေသတည်း။

*

အကြောင်းများကို နော်ဝင်ဂို ဘုရင်အား တိုင်ကြားခြင်း ပြု၏။ သို့သော် သူလျှိုအား ကျိတ်၍ မှာလိုက်သော ကောင်းမှုများမှာ -

“ဟာဖီလာအား လျှောက်ထားလိုက်ပါလော့။ တစ်သက်ပတ်လုံး ဆောင်းဥတုချည်း မဖြစ်နိုင်၊ အလွန်သာယာသော နွေဥတုလည်း အချိန်ကျက တစ်လတည်း ရောက်လာပါလိမ့်ဦးမည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ထံမှ သတင်းကောင်း ကြားရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အသင် ဟာဖီလာ၏ မျက်နှာကို လေမုန် တိုင်းဆင်သကဲ့သို့ မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍နေရသော်လည်း ထိုလေမုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်ရာ မိုးတိမ်မိုးသားတို့၏ နောက်ကွယ်၌ သာယာသော နေရောင်ခြည် ကလေးများ ရှိပါသည်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့၍ တစ်နေ့တွင် နော်မာသည် ကလေးတစ်ယောက်ဖွားမြင်ရာ အနီးတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့်သူဟူ၍ ဟော် ကိုဆာ တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိ၏။ မီးဖွားရာ၌လည်း အသေကလေး ဖွားမြင် သဖြင့် နော်မာသည် ကြောက်လန့်ကာ သတိလစ်၍ သွားသောကြောင့်မြန် ၍ သတိလည်လာစေရန် အတော်ပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ရ၏။ သတိ ကောင်းစွာ ရလာသောအခါ နော်မာက ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ရှေးဘုရင်များ သချိုင်းတွင် သေပြီး သူ၏ဝိညာဉ်ကို မိမိကိုယ်တွင်းသို့ သွင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် ထိုဝိညာဉ်က ထွက်ခါနီးတွင် မိမိ၏ ပဋိသန္ဓေကို ကျိန်ဆဲသွားသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ညည်းညူလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာ၏စိတ်ကို ပိုင်နိုင် အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော်လည်း နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာအပေါ်တွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကင်းမဲ့ပျက်ပြယ်ကာ မုန်းတီးစိတ်များပင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာ၏ တန်ခိုးအာဏာသည် နော်မာအား တစ်မျိုးတစ်မည် အားဖြင့် တုပ်နှောင်ချုပ်တည်းထားရကား သူ၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက် ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာအား မခွဲနိုင်ခွာနိုင် ချစ်ခင်စုံမက်လျက်ရှိရကား နော်မာသည် သူ့အား တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း မိမိဘက်သို့ပါအောင် သွေးဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိ၏။

ဟော်ကိုဆာ၏ အကြံ

ရက်ပေါင်း အတော်ကြာ၍ သွားခဲ့ပေပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်း ဟော်ကို ဆာသည် နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ နန်းတွင်းရေး ကိစ္စများ၌ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်၌သာ အေး ချမ်းစွာနေထိုင်ခဲ့၏။ ဟော်ကိုဆာသည် ယခုမှရသော ဇနီးသစ်ကလေး နော်မာ အား တန်းတန်းစွဲ ချစ်ခင်ကာ ခြံအတွင်း၌ ဥယျာဉ်စိုက်ခြင်း၊ ကျွဲနွားများကို မွေးမြူထိန်းကျောင်းခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်စေ၏။ အိုဝင်နှင့် တွေ့သောအခါ များ၌ သူသည် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ကာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အသုံးပြုရန် ကျွဲနွား အနည်းငယ်နှင့် ဂုံ၊ စပါး စသည်ကိုပင် ပို့လိုက်သေး၏။

သို့သော် ထိုအပြုအမူများမှာ အယောင်ဆောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ နှင်းဆီပွင့်များဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော မြေဟောက်ကဲ့သို့ လူများသည် မြေကို မမြင် အပေါ်ယံ ဖုံး၍ထားသော နှင်းဆီပွင့်ကိုသာ မြင်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဟော်ဖီလာထံမှ သူလျှိုတစ်ဦး တိတ်တဆိတ် ရောက် လာရာ ဟော်ကိုဆာသည် ထိုသူလျှိုကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဤ

နော်မာသည် ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီးနောက်မှ တစ်သွေးတစ်မွေး အလှတိုး၍ လာလေရာ ဤသို့လှလေလေ ဟော်ကိုဆာကလည်း ပို၍ချစ်လေ လေဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအခါမှစ၍ နီးမောင်နှံတို့၏ ဘဝခရီးကား ခြောက် သွေ့ပျင်းချိဇ္ဇာယ်ကောင်း၍လာတော့၏။ နော်မာသည် မီးထွက်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခင် မြောမေ့သွားစဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့ရသော တစ္ဆေများကို မြင်ယောင်ကာ နေဝင်ချိန်များတွင် မီးခွက်အလင်းရောင် မရှိဘဲ မနေဝံ့သလောက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သည့် နော်မာသည် နေဝင်ပြီးစအချိန်တွင် မီးလင်းမီတစ်ခု အနီး၌ ထိုင်ကာ မိမိ၏ ရှေးဟောင်းခောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားလျက်ရှိလေရာ ဟော်ကိုဆာသည်လည်း မနီးမဝေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့မှာ အတော် အတန် ပူအိုက်သောနေ့ဖြစ်၍ ဟော်ကိုဆာက -

“နော်မာ ... ယနေ့သည် ပူအိုက်သောနေ့ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ် ကြောင့် သင်သည် မီးဖိုအနီး၌ ထိုင်နေသနည်း”

“ဟော်ကိုဆာ ... ကျွန်ုပ်ကား အလင်းရောင် မရှိလျှင် မနေဝံ့ပါ။ သင်သည် ဆိုးဝါးယုတ်မာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဤကိစ္စအားလုံးတို့မှာ သင့်အတွက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကြောင့် စုန်းမ ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ သားကလေးလည်း တစ္ဆေ၏ ကျိန်စာဖြင့် သေရ၏။ သင်ခိုင်းစေရာကို ပြုလုပ်က ကျွန်ုပ်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဘဝသို့ရောက်မည်ဟု သင် ကျိန်ဆိုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုကား သင်သည် ကြီးကျယ်သည့် လူလက်ထဲမှ လူယူခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်စွန့်ကာ သေမင်းပြည်သို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးမရှိ၊ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ် အခြေအနေထက် ပို၍မကြီးမြင့်ပါ။ ကြီးမြင့်သော ရာထူးမှ လျှောကျခဲ့ သူ စုန်းကြီး၏ မယားငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ သင်ကား လင်းတံကဲ့သို့ တစ်နေ့ ပြီးတစ်နေ့ နေပူ၌ ထိုင်ကာ တွေးတောစဉ်းစားရင်း သင်၏ ဆံပင်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုဆွတ်၍ လာတော့၏။ အကြံကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ လျက် ကြီးပွားတိုးတက်ရန် သင်၏ အကြံဉာဏ်များကား အဘယ်မှာနည်း။

စုန်းဘုရင်ကြီး ကျွန်ုပ် မေးသည်ကို ဖြေကြားပါလော့။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကို မုန်းတီးပါလျက် သင့်လက်တွင်းမှ ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။

“နော်မာ ... သင်၏ စကားများကား မှန်လှ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မကောင်း မှပင် ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ အကျိုးပေးကာ မိမိအား ရွံရှာမုန်းတီးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်သက်၍နေရ၏။ သို့သော် သင်သည် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို မသတ်ဝံ့သည့်ပြင် ကျွန်ုပ် ခိုင်းစေသမျှကိုလည်း သင် လုပ်၍နေရ၏။ ထိုအချက်နှစ်ချက်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ဖျော်ဖြေနေရ၏။ သင်သည် မှောင်မိုက်ကို ကြောက်သလော၊ ဤသို့ကြောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးလိုက်မည်။ သင်သည် ရှေးဘုရင်ဟောင်းများ သင်္ချိုင်းဝင်းအတွင်းသို့ သွားကာ တစ်ညညလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ တစ်ယောက်တည်း နေချေလော့ နော်မာ၊ ယခုပင် သွားလော့”

“မလုပ်ပါနှင့် မောင်တော်၊ ကျွန်ုပ် ကြောက်လှပါသည်။”

နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ၏ အမိန့်ကို မပယ်ဝံ့ဘဲ တံခါးဝဆီသို့ သွားပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ လှည့်၍ ဒူးထောက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ တောင်းပန်လေ၏။

“ပြန်၍လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် စကားများကို နားထောင်လော့ နော်မာ။ မုဆိုးသည် သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အမဲလိုက်ခွေးကို အသက် မွေးစမ်းကျောင်းရှာမည် ကြသောအခါ သူသည် မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ထိုခွေးအား ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရသည် မဟုတ်လော။ သို့သော် ဤသို့မျှ ဆုံးမ၍ မရခဲ့လျှင် အကြမ်းဖက်၍ ဆုံးမရ၏။ နော်မာ ... ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးဖြစ်၍ သင်သည် အမဲလိုက်ခွေးဖြစ်၏။ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား သင်နှင့် အတူ မနေလျှင် မဖြစ်သောအခြေသို့ရောက်အောင် ဖန်တီးလာပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ် သည် သင့်အား လွှမ်းမိုးနိုင်သလောက် လွှမ်းမိုးအောင် ပြုရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သင့်အား ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့ရန်သော်လည်းကောင်း၊ နာကျင်ရန် သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်ပါလော့။ သင်၏စိတ်ကို ယခင်က တစ္ဆေများ ခြောက်လှန့်နေသည်ဆိုခြင်းအတွက်

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးလည်း တွေ့ဖူး၏။ ထိုရောဂါပျောက်ကင်းရန်နည်းမှာ နေရာသစ်များသို့ သွားရောက်ကာ လူသစ်၊ မျက်နှာသစ်များနှင့် ရောနှောနေထိုင်ကာ ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ နော်မာ ... သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှ မိန်းမများ လေ့ထုံးစံအတိုင်း မီးဖွားပြီးနောက် လ အနည်းငယ်မျှ လင်ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာကာ ကိုယ်လက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရန် အလို့ငှာ ခရီးထွက်၍ တစ်ရပ်တစ်ကျေးတွင် ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင်ပါလော့။”

“မည်သည့်အရပ်သို့ မည်သူနှင့် သွားရပါအံ့နည်း။”

“သင်နှင့်အတူ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော မိန်းမများကို ကျွန်ုပ် ရှာဖွေထည့်လိုက်မည်။ ဟာဖီလာ မင်းသားရှိရာ တောင်ပေါ်သို့သွားပါလော့။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် တစ်ခါတည်း ပြန်မလာဘဲနေမည်ကို သင် မကြောက်ပါသလော။ အကျိုးအကြောင်း အကုန်အစင် မသိရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား သင် တောင်းယူစဉ်အခါက ဟာဖီလာ မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်ကို ပေးလိုကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားသိရ၏။ သင် ကျွန်ုပ်အား ပေးရသော တန်ဖိုးသည်လည်း မနည်းလှချေ။ ဘုရင်ကြီး၏ အသက်ပင်ဖြစ်၏။”

“ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါ။ စိုးရိမ်လည်း မစိုးရိမ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ အလိုသန့်ကို ကောင်းစွာ သိ၍ သင်၏ဆန္ဒသွားလေရာသို့ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်သည် အမြဲလိုက်၍ နေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ် အစာအာရုံရှင်သမျှ ကာလပတ်လုံး သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဆက်သွယ်ထားသည့် နောင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်က မမြတ်သမျှ ကာလပတ်လုံး သင်မမြတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သင်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သစ္စာရှိလျက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်လာရန် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေး၏။ နားထောင်လော့ သင်သည် ယခုပင် ကျွန်ုပ်အား နေပူတွင် ထိုင်၍ မှိုင်နေသော လင်းတအိုကြီးနှင့် တူသည်ဆို၏။ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် မကြံနိုင်ကြောင်းဖြင့် အပြစ်ပြော၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အထူးသဖြင့် သင်၏ နောင်ရေးအတွက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါစော့အံ့။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်မှာ ဟာဖီလာ မင်းသားနှင့်အတူ ပေါင်းမှသာ ဖြစ်မည်ကို သင်

သိရှိနားလည်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်မှာ တံဝိုင်းအပြင်မှ ဘုရင်သူလျှို့များ အခြံစောင့်ကြပ်နေသဖြင့် မထွက်နိုင်ပါ။ ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်အား ခုချ ဖမ်းဆီးလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အိမ်၌လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ် လုပ်ရန် ခိုသေး၏။ သင် ကိုယ်လက် သန့်စင်ရန် သွားရမည့်နေရာ ဌာနကား လျှို့ဝှက်ရာ အရပ်ဖြစ်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ဟာဖီလာမင်းသားစံရာမြို့သို့ သင်သွားပါလော့။ ဟာဖီလာသည် သင့်အား အမြတ်တနိုး ဆီးကြိုလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လိုက်သောစကားများကို ဟာဖီလာအား လျှို့ဝှက်စွာ ပြောကြားလော့။ ယခု ကျွန်ုပ် ပြောမည့်စကားများကို အတိအကျမှတ်သား၍ သွားလော့။

“အသင် မင်းသား။ ယခု ပြောမည့်စကားများသည် ကျွန်ုပ် လင်ယောက်ျား စုန်းများဘုရင် ဟော်ကိုသာ မှာလိုက်သော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားများကို အသင် မင်းသားနာယူမှတ်သားကာ ကြီးပွားချမ်းသာ၍ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အံ့၊ ဖိဆန်ငြင်းပယ်ကာ တောင်ပေါ်တွင် အခြေအနေရရှိ လှည့်လည်နေသော ခရီးသည်တစ်ယောက်၏ သေခြင်းဖြင့် သေရအံ့။”

“နော်မာ ... မင်းသားအား ဤအတိုင်း ပြောကြားပါလော့။ သို့သော် အရေးကြီးသော စကားများကို မပြောမီ အကယ်၍ ဟာဖီလာသည် ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်၏အောက် အကြီးဆုံးသော နန်းရင်းစန်ကြီးရာထူးကို ပေးအပ်ကာ စစ်တပ်အားလုံး၏ စစ်သေနာပတိအဖြစ် ဘုရင်အတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့တွင် အကြီးအကဲ၊ စုန်းနှင့် ဆေးဆရာများထံတွင် ဘုရင်ရာထူးကိုပေးအပ်ကာ နော်ဝင်ဂို ပိုင်သည့် နွားအုပ်တစ်ဝက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ရမည်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ယခု တစ်တိုင်းတစ်ပြည်မှ လာသော ဘာသာသစ်နှင့်တကွ ထိုဘာသာကို ယူလာသူ၊ ထိုဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူမှန်သမျှ ကျွန်ုပ် သဘောအတိုင်း သုတ်သင်နှိမ်နင်းခွင့် ခံရမည်။ အထက်ပါ ကံတိုက် လိုက်နာပါမည်ဟု ဟာဖီလာက ကျွမ်းသော ပြုပြီးသောအခါမှသာ ယခုကျွန်ုပ် ပြောမည့် စကားများကို သင်ပြောရမည် နားလည်ပါ၏လော နော်မာ။”

“ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာနားလည်ပါ၏”

“ဤသို့ ဟာဖီလာ ကျမ်းသစ္စာပြုပြီးသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလော့။ ကျွန်ုပ်၏ လင်ယောက်ျား ဟော်ကိုဆာက အရှင်မင်းသားထံ ဆွေအလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့ မှာကြားလိုက်ပါသည် အသင်မင်းသား။ သင်၏ ညီတော် နော်ဝင်ဂိုသည် ငယ်စဉ်က စစ်အတတ်တွင် လေ့ကျင့်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခုအခါ စစ်သည်အင်အား အထူးတောင့် တင်းလျက်ရှိ၏။ ထို့အပြင် တမန်တော်ခေါ် လူဖြူကလည်း ခံတပ်ဆောက်လုပ် ခြင်း၊ ကျုံးမြောင်းများ၊ မြေကတုတ်များ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ခိုလှုံရန် တွင်းများထူး ခြင်း၊ ဥပင်လိုက်ခေါင်းဖောက်ခြင်း စသော ပညာရပ်များကို ပြသပေးသည့်ပြင် စစ်သားများ လိုက်နာရမည့် နည်းစနစ်တို့ကိုပါ သင်ကြားပြသပေးပါသည်။ နိုင်ငံ၏ အင်အားမှာ အလွန်တောင့်တင်းသဖြင့် သူ့အား နိုင်နင်းရန် များစွာ ခဲယဉ်းလှ၏။ သို့သော် လူများပင် မဝင်နိုင်သောနေရာသို့ မြွေများသည် လျှို့ဝှက်စွာ လျှောက်ဝင်နိုင်ကြောင်း သတိပြုပါလေ။ သို့ဖြစ်၍ အသင် မင်းသား သည် မြွေကဲ့သို့ ကျင့်ပါလော့။ အသင်မင်းသား... ကျွန်ုပ်ထံမှ ဤစကားရ ပြီးနောက် အသင်၏ ညီတော်ထံ တမန်တော်များ စေလွှတ်၍ ပထမ သင် သည် တောင်ပေါ် အရပ်ဒေသများတွင် လက်နက်စစ်သားအင်အား စုဆောင်း ကာ ထီးနန်းကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်သော်လည်း စစ်ဖြစ်၍ ညီနောင်နှစ်ဦးလုံး သေခဲ့သော် အမာဆူကာ ပြည်ကြီးကို တရားသဖြင့် သက်ခံစိုးစံမည့် ဘုရင် အဆက်အနွယ်ဟူ၍မကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ပြင် တိုင်းသူပြည်သားများလည်း အကျိုး မဲ့သေကြ၊ ပျက်စီးကြမည်ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းများကို တွေးမိကာ ယခုမှ နောင်တ တရားရပြီဖြစ်ကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ နောင်တော်သည် ညီတော်ကို မဖက်ပြိုင်တော့ဘဲ တောင်တန်းနှင့် ဤမြစ်ကြီးကို နယ်ခြားထားသော မြောက် ဘက်တွင် လူသူအရောက်အပေါက်နည်း၍ လွတ်လပ်သော နယ်ပယ်များသို့ အေးချမ်းစွာ သွားရောက်နေထိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုနေရာ၌ နောင် တော်သည် ဘုရင်တစ်ဆူကဲ့သို့ အေးအေးလူလူ စံတော်မူနိုင်ကြောင်း။ သို့သော် ထိုမြောက်ပိုင်းဒေသသို့ သွားရန်မှာ ညီတော် နေထိုင်သည့် နန်းတော်ကြီးနှင့်

မီးမဝေး၌ရှိသော တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်၍သွားမှသာ ရောက်မည်ဖြစ် ကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ နောင်တော် နယ်ပယ်မှ မိန်းမများ၊ ကလေးများနှင့် ဘဝိုကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါမည့် ကိုယ်ရံတော်တပ်များနှင့် နောင်တော်ရှေ့မှ ဆွဲပြေးစစ်သည်တော်အချို့ကို ထိုလမ်းမှ လွတ်ရမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် ညီတော်အား တောင်းပန်ပါကြောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်မပြုဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပြုကြလျက် ယနေ့မှစ၍ ရှေးယခင်က ရန်ငြိုး ခံစက် လက်စသတ်လိုကြောင်း။ သို့သော် ညီတော်သည် အကောက်ကြကာ နောင်တော်၏ စစ်တပ်များ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများကို စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါ သည်။ ညီတော်ကိုးကွယ်သော ဘုရားနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများပါ အစတုံး၍ အဆက်ပြုန်းအောင် ကျွန်ုပ် အသက်သေသည်အထိ တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်ပါ သည်။

အထက်ပါစကားများကို သံတမန်တို့အား မှာကြား၍ နော်ဝင်ဂို ဘုရင်ထံ စေလွှတ်ရမည်။ ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုသည် စစ်ကို ပလိုလား၊ ငြိမ်းချမ်း ကျေရာသာ လိုလားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း နောင်တော်သဘောအတိုင်း သွားပါ လော့။ နောင်တော်အား အနှူးအညွတ်ခွင့်ပြုပါ၏ဟုဆိုလတ္တံ့။ ထိုအခါ အသင် ဟာဖီလာသည် နယ်ပယ်တွင်ရှိသော မိန်းမများ၊ ကလေးများ၊ လူအိုလူမင်း များ၊ ကျွဲနွားများကို စစ်တပ် အနည်းငယ်နှင့် ရှေးဦးစွာ စေလွှတ်ပြီးလျှင် သူတို့အား လွင်ပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းနေရန် မှာကြားလိုက်ရမည်။ ထို့နောက် သင်ကိုယ်တိုင် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော စစ်တပ်ကြီးများနှင့် လိုက်ပါလာရမည်။ သို့သော် စစ်တပ်များကို စစ်တိုက်ရန် ချီတက်လာသည် အသွင်အပြင် အနေအထားမျိုး မဟုတ်စေရဘဲ ခိုင်းများကို အဝတ်များနှင့် ထုပ်၍လည်း ကောင်း၊ လုံနှင့် ဓားများကို ဖျာများဖြင့် လိပ်၍လည်းကောင်း ယူလာရမည်။ သို့နှင့် ၆ ရက်မြောက်သောနေ့၌ သင်၏ စစ်တပ်များသည် ယခင်က မိန်းမ များ၊ ကလေးများနှင့် ကျွဲ၊ နွားများ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည့်တောင်ကြားသို့ ရောက်မည်အကြောင်း သူတို့ဘုရင်ထံ သတင်းပေးပို့လိမ့်မည်။ ထိုအခါ နော်ဝင် ဂိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်၏ စစ်တပ်နှင့် လက်နက်များကို အမြန်ပြင်

ဆင်ပြီးသော် စစ်ခိုလ်များ အသေအချာ အုပ်ချုပ်စေလျက် ဖြစ်ပွားကြုံကြုံ၊
 နိုးမသောက်မီ တစ်နာရီခန့် အလို၌ ဒုတိယ တောင်တန်းသို့ အရောက် ချီ
 တက်လာရမည်။ ဤသို့လာသောအခါ မူလ စခန်းချနေသည့် နေရာ၌လည်း
 မီးဖိုများနှင့် စစ်သားအချို့ကို သူတို့ သံသယမဖြစ်စေ ရန်ထားခဲ့ရမည်။
 သို့နှင့် မိုးမသောက်မီ ဒုတိယတောင်တန်းသို့ ဖြတ်ရန်မှာ ရှေးဘုရင်များ
 သင်္ချိုင်းရာဖြစ်သည့် ချောက်ကြားတစ်လျှောက်မှ လာရမည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာသို့
 ရောက်သောအခါ မီးဖို၍ အထိမ်းအမှတ်ပြုရမည်။ ထိုမီးကို မြို့စောင့်တပ်နှင့်
 ကင်းများက သာမန်သုံးကျောင်းသာ။ နွားကျောင်းသားများ ဖိုသော မီးဟူ
 ၍သာ ထင်ကြမည်ဖြစ်၍ မီးရိပ်ရန်မရှိပါ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် ဟော်ကိုဆာကလည်း
 ထိုမီးကို စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေမည်ဖြစ်၍ မီးရောင်မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော နောက်ပါ လူအချို့နှင့် မြို့၏အပြင်
 မြို့ရိုးမြောက်တံခါးကို စောင့်နေသည့် အစောင့်များအား လှံများဖြင့် ထိုးသတ်
 ကာ သင်၏ စစ်တပ်များ ဝင်နိုင်ရန် ထိုမြို့ရိုးတံခါးကို ဖွင့်ပေးမည်။ သို့နှင့်
 နော်ဝင်ဂို၏စစ်တပ်များ အသင့်ပြင်ဆင် တိုက်ခိုက်ခံရန် အချိန်မရမီ သင်
 သည် အနီးရှိတပ်စခန်းများကို မီးရှို့၍ ထိုမီးရောင်နှင့် အတွင်းမြို့ရိုးကို တိုက်
 ခိုက်ဖြိုဖျက်လျက် နန်းတော်ကြီးမှ ခုခံတိုက်ခိုက်သူမှန်သမျှကို ဓားစာ၊ လှံစာ
 ကျွေးရမည်။ နံနက်နေထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်သည် တစ်မြို့လုံးကို
 စီးမိ၍ အောင်မြင်ပြီးလျှင် ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်လိမ့်မည်။”

“အထက်ပါ ကျွန်ုပ်၏ အကြံကြီးကို သင်လိုက်နာက အောင်မြင်ရာ
 အောင်မြင်ကြောင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကူညီပါမည်။ မလိုက်နာဘဲ ငြင်းပယ်
 က ချေ့တွင် မျှော်လင့်ရန် မရှိကြောင်း မှတ်ယူပါလေ။ သို့ရာတွင် စိုးရိမ်ရန်
 တစ်ခုမှာ တမန်တော် အမည်သို့ လူဖြူဖြစ်၍ သူသည် ချေ့တွင် ဖြစ်မည်
 အကြောင်းများကို ကြိုတင်၍ တွေးတော သိမြင်တတ်ပါသည်။ သို့သော်
 မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ လူဖြူသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်း၌ ရှိနေ၍ နန်းတော်ကြီးသို့
 သင်မရောက်မီ သူ့အား ဖန်တီးခဲ့သော ကောင်းကင်အုပ်သို့ ပြန်၍သွားရန်
 စီမံလိုက်ပါမည်။”

ထိုနေရာတွင် ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ အမှာစကားကို လုပ်လိုက်ပြီး
 နောက် -

“သင် ကြားပြီလော နော်မာ”

“အားလုံး ကြားပြီးပါပြီ”

“ကျွန်ုပ်၏ အမှာစကားကို ထပ်၍ ရွတ်ဦးလော့”

နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ၏ အမှာစကားကို အမှားအယွင်း မရှိစေ
 ဘဲ တစ်လုံးမကျန် ရွတ်ပြုလျက် -

“မစိုးရိမ်ပါလင့် ဟော်ကိုဆာ၊ သင်၏ အမှာစကားများကို ကျွန်ုပ်
 သည် မင်းသားအား တစ်လုံးတစ်ပါးမကျန် ရွတ်ပြုပါမည်။”

“နော်မာ သင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အကြံ
 ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံဉာဏ် မည်သို့နည်း နော်မာ”

“အလွန်ကောင်း၍ ကျကျနန ရှိလှပါသည်။ လူ၏ အကြံဉာဏ်ကို
 ကြိုတင်မြင်နိုင်သော လူဖြူတစ်ယောက်သာ စိုးရိမ်ရန် ရှိပါသည်။”

“သို့သော် သေသူသည် နိမိတ်ဖတ်နိုင်ပါသည်လော။ ဘုရင်များ
 သင်္ချိုင်းရာမှ အထိမ်းအမှတ် အလင်းရောင်ကို ကျွန်ုပ် မမြင်မီ။ တမန်တော်
 သည် မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်၍နေပေတော့မည် နော်မာ။ ကျွန်ုပ်၌
 လူများ ခြေရာခံ၍ မလိုက်နိုင်သော ဆေးတစ်မျိုး ရှိ၏။”

“မအိပ်မီ သူသည် သူ၏ အကြံဉာဏ်နှင့် သူ၏မျက်လှည့်အတတ်
 တို့ အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြောခဲ့ကောင်း ပြောခဲ့လိမ့်မည်။ မည်သူ
 ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်၍ နောင်
 ကြီးပွားချမ်းသာရေးနှင့် လက်စားချေရေးအတွက်သာ ကြိုးစားပါလော့”

နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် ဟော်ကိုဆာအား ကြည်လျက် -

“ရှိစေလော့ ဟော်ကိုဆာ၊ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ထိုအယူဝါဒများကို မယုံကြည်တော့ပြီ။ ၎င်းပြင် နော်မာနှင့်အတူ မိန်းမအဖော်များ ပါသွားသည်ဟု သိရ၏။ သို့သော် ပြန်လာသောအခါ နော်မာတစ်ယောက်တည်းသာ ပြန်လာ လိမ့်မည်”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း အရှင်မင်းမြတ်”

“အကြောင်းမူကား သူတို့၏ လင်ယောက်ျားများသည် စစ်ပြေးများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေးတောင်မူလည်း ဟာဖီလာ နေ သော မြို့သို့ သွားရာလမ်း၌ရှိ၍ ထိုမိန်းမများသည် သူတို့ယောက်ျားများထံသို့ ဆက်လက်သွားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့။ ဟော်ကိုဆာ... သူတို့သွားလို ကလည်းသွားကြစေလော့၊ ကျွန်ုပ် တိုင်းပြည်တွင် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်ကြည် ညိုခြင်းမရှိသူကိုအား မထားလိုပါ။ ထို့ပြင် ယခုသွားမည့် မိန်းမတစ်စုအား ခြို့မှတစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက သူလျှိုအဖြစ်ဖြင့် စေလွှတ်သည်၊ မစေ လွှတ်သည်ကို မည်သူပြောနိုင်အံ့နည်း”

ဤနေရာ၌ ဘုရင်သည် ဟော်ကိုဆာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလေသည်။

“ဤသို့ဖြစ်နိုင်မည်မထင်ပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ဉာဏ်မရှိသူ လူမိုက် များသာလျှင် မိန်းမများအား လျှိုဝှက်သော စကားများကို အပ်လိုက်ပါလိမ့် မည်။ မိန်းမများသည် လျှာအလွန်ရှည်၍ မှတ်ဉာဏ်လည်းဖျင်း၊ စဉ်းစားဉာဏ် လည်းမရှိ၊ မသေချာလည်း မသေချာသူများ ဖြစ်ပါသည်”

“မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ဟော်ကိုဆာ သင်သည် သင်၏ အတတ်ပညာများတွင် မိန်းမများကို အသုံးပြုကြောင်းနှင့် ကြားသိရ၏။ မကြာသေးမီက သင်သည် တံဆိပ်တွင် သင်၏ဇနီး စုန်းမချောကလေးနှင့် ရှေးဘုရင်ကြီးများ မြှုပ်နှံရာ သင်္ချိုင်းမြေ၌ ရှိနေသည်။ ဤမြေပေါ်တွင် ခြေချရုံမျှနှင့် တိုင်းပြည်ဥပဒေအရ အပြစ်ဖြစ်မည်သိလျက် မည်သည့် အလုပ်ကို ပြုလုပ်နော်သနည်း။ ဟော်ကိုဆာ သင်ငြင်းဆန်နိုင်သော”

သုံးရက်မျှ ကြာသောအခါ နော်မာသည် အမာဆူကာတိုင်းပြည် မိန်းမများ ထုံးစံအတိုင်း မီးဖွားပြီးနောက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေးအတွက် မြောက်ပိုင်းရှိ ‘ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေး တောင်ထိပ်’ ခေါ် အရှုပ်ဒေသသို့ သွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကလေးသေ ဖွားမြင်သည့်အတွက် ထိုတောင် ထိပ်တွင် သူသည် မိရိုးဖလာ နတ်များအား မိမိအပေါ်တွင် နောင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ဆိုး၍ အပြစ်မပေးရန် ပူဇော်သက္ကာများဖြင့် ပူဇော်ပသလိမ့်မည် ဖြစ် ကြောင်း၊ သူနှင့်အတူ မိန်းမလေးယောက်တို့သည်လည်း သူအား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန် အဖော်လိုက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သတင်းဖြစ်ပွားလျက် ရှိလေ၏။

သို့သော် ထိုသတင်းများကား မထူးဆန်းတော့ချေ။ တိုင်းပြည်၏ ထုံးစံလေ့မျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ နော်မာနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့် မိန်းမများမှာလည်း စစ်တပ်မှ ထွက်ပြေးသော စစ်သားများ၏ ဇနီးများဖြစ်လေရာ ဟော်ကိုဆာ သည် ဘုရင်ထံ ထုံးစံအတိုင်း အခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုသည့် သင်တို့သည် ကျောက်တိုင်သင်္ချိုင်းရာဝင်း အတွင်းသို့ ညဉ့်သန်းခေါင်
ယံတွင် ဝင်၍ နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာကြ၏။

“ထိုသို့ထွက်လာစဉ်က သင်၏မယားသည် အိပ်ရာမှနိုး၍ လွှဲထ
လိုက်သောသူကဲ့သို့ မသာမယာ အိပ်မုန့်စုံမျှား မျက်နှာနှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်စွာ လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ဟော်ကိုဆာ ... ယနေ့မှစ၍ သင့်ကို
ကျွန်ုပ် မယုံကြည်။ ယုံကြည်နိုင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိ။ အကောက်
ကြံတတ်သောသူသည် သူ၏ အကောက်ဉာဏ်များကို မည်သည့်အခါမှ
စွန့်ပစ်မည်မဟုတ်။ ထိုအတူ စုန်းသည်လည်း သူ၏ ကဝေအတတ်ကို စွန့်ပစ်
မည်မဟုတ်။ ရေသည် အထက်သို့ဆန်တက်လျက် နေမင်းသည် ညဉ့်
ထွက်လာသောအခါရောက်မှသာ ယုံကြည်ရပေမည်။ နောင်တ တရားသည်
သင်၏ နှလုံးသားကို လုံးလုံးရစ်ပတ်မိသောအခါမှသာ စိတ်ချရပေမည်။”

“သို့သော် ဤအရာကား မဖြစ်နိုင်သော အံ့ဖွယ်ရာဖြစ်၏။ သင်
သည် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်၍ သူသည် သင့်အား ကြီးမြင့်အောင်
ပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် သင်သည် ကျွန်ုပ်အစ်ကို ဟာဖီလာနှင့် ပူးပေါင်း
ကာ သူ့အား လုပ်ကြံခဲ့၏။ ပြန်၍ မပြောနှင့် ဟော်ကိုဆာ၊ ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို
သာ ဆီတိငြိမ်စွာ နားထောင်လော့။

“ဤအကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် ထုတ်ဖော်၍ပင် မပြော
သော်လည်း အားလုံးသိ၏။ ထုတ်ဖော်မပြောခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်
ခင်မင်ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက တားမြစ်ထားသဖြင့် ဖြစ်၏။ သင်၏ မီးဘုရားသည်
အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သင်သည် သူ၏အယူဝါဒကို မစွန့်
ပစ်သေး။ သင်သည် သင်၏ တဉ် အိပ်ယောင်ဆောင်၍နေဘိ၏။ သို့သော်
သင်၏ အိပ်ခြင်းကား ပေါက်ရန် စောင့်၍နေသော ဖြွေဟောက်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။
သင်သည် ဖခင်ကြီးအား အဆိပ်ခတ်၍ လုပ်ကြံသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း
မလုပ်ကြံဟု မည်သို့ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တိုင်းပြည်ကို သူပုန်ထရန်
မကြံဟု မည်သူ ပြောနိုင်ပါအံ့နည်း။ နောင်တော် ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်များကို
ခေါ်၍မလာဟုလည်း မည်သူသိနိုင်ပါအံ့နည်း။”

ဟော်ကိုဆာသည် မျက်နှာကို မပျက်စေဘဲ ခပ်တည်တည်ပင်
အား လျက်ရှိသော်လည်း အသံကို နိမ့်ချလျက် -

“အို ... အရှင်မင်းမြတ် ... အရှင်၏ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်
အား ဤကဲ့သို့ ထင်ခဲ့သော် သူ၏ သွားရလမ်းကား ဖြောင့်တန်းလှပါသည်။
သူ့အား သေဒဏ်ပေး၍ မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်စေခြင်းသည်ကား
သူ့သွားရန် လမ်းဖြစ်ပါသည်။”

ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် ယခင်ကထက် ခပ်ထန်သော အသံ
ဖြင့် -

“ဟော်ကိုဆာ ... ယခုမှသာ မဟုတ်၊ ယခင်ကပင် သင့်အား
ကျွန်ုပ်သတ်မည်ကြံခဲ့၏။ သို့သော် “ထိုသူ” သည် သင်က မည်ကဲ့သို့ပင်
ကောင်းစေကာမူ သင့်ဉာဏ်သော ကောင်းသော အရည်အချင်းများသည်
အစီအစဉ်တွင် သင်၏ယုတ်မာမှုများကို ဖုံးအုပ်သွားရန် နည်းလမ်းရှိကြောင်း
သင်သည် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ထီးနန်းကို ခုတ်ချမည့် ပုဆိန်တစ်လက်ပင်
ဖြစ်လင့်ကစား တစ်နေ့နေ့တွင် ၎င်းပုဆိန်သည် လဲပြိုကျလုမတတ်သော
ကျွန်ုပ်ထီးနန်းကို ထောက်ခံထားမည့် အထောက်အခံဖြစ်သည်ဟု မျှော်လင့်
နိုင်ကြောင်းနှင့် အကြောင်းပြကာ ထိုသူက တောင်းပန်ထားခြင်းကြောင့်
သင့်အား ချမ်းသာပေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဥပဒေသစ်မှာ ထင်ကြေးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ
တစ်ယောက်ကို လုံလောက်သော သက်သေအကျိုးအာဏာရှိမှသာ အပြစ်ပေး
မည်ဖြစ်ရကား သင့်အပေါ်တွင် လုံလောက်သော သက်သေခံမရှိသေးချေ။
သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဟော်ကိုဆာ ... သင့်အား အချိန်မလွန်မီ ကျွန်ုပ်
သတ်ပေး၏။ သင်၏ ယုတ်မာဆိုးသွမ်းသော ကိုယ်ကြီးကို သင်္ချိုင်းမှ မခေါ်ယူမီ
မည်သည့် နောင်တရပါလေလော့။”

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်သည် ယခုတစ်ခုနှင့် နောင်သံသရာ
ထွက်ပါ ပြောဆိုညွှန်ကြားသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ချီသားသော စကားကို
ကြားရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းစေ၊ ရွံ့ရှားနင်းစေ
ခြင်းစေ၊ နတ်ရွာစံလွန်သွားသော သင့်ဖခင် ဘုရင်ကြီးကသော်လည်းကောင်း၊

သင်၏နောင်တော် ဟာဖီလာကသော်လည်းကောင်း သတ်၍အသေခံရခြင်းမှာ ယခု ဥပဒေသစ်၊ တရားသစ်၊ အယူဝါဒသစ် လက်အောက်တွင် လွတ်လပ် ချမ်းသာစွာ အသက်ရှင်နေရခြင်းထက် ပြတ်ပါသေး၏။ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးမျှသာ ဖြစ်၍ အရှင်အား ရိုသေလေးမြတ်စွာ အရိုအသေ ပြုပါသည်။

ဤသို့ပြောဆိုကာ အရိုအသေပြုပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင့်ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

ဘုရင် "။" "ဤသူကား လူသားမန်တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ သူသည်"

အိုဝင် "။" "မည်သူ့ကို ပြောပါသနည်း အရှင်"

ဟော်ကိုဆာ ထွက်သွားသော ခဏ၌ အိုဝင်သည် ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ရောက်လာသဖြင့် ဘုရင်ကြီးစကားမဆုံးမီ အိုဝင်က ဖြတ်၍ မေးလိုက်လေ သည်။

ဘုရင် "။" "သင်နှင့် တံခါးအထွက်တွင် တွေ့ကောင်း တွေ့ လိုက်ပါလိမ့်ဦးမည်။ အခြားသူမဟုတ်၊ ဟော်ကိုဆာ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သင်သည် သူ့အား အပြစ်မှ ချမ်းသာပေးရန် တောင်းဆို သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ချမ်းသာပေးခဲ့မိသည်မှာ မှားခဲ့ချေပြီ။ တစ်နေ့တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံသို့ သွေးထွက်သံယိုမှုများကိုလည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး ဆန့် ကျင်မှု များကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်လာလိမ့်မည်။ တမန်တော် စဉ်းစားပါ လော့၊ ယခင်က ကြီးမြင့်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့၍ ယခုမူ သူတစ်ပါးအောင် သို့ နှိမ့်ကျခြင်းခံနေရသူတစ်ယောက်သည် မည်မျှလောက် အတွင်းကျိတ်ကျိတ်၍ ခေါ်သအမျက်ထွက်နေအံ့နည်း။ သူ့အား နှိမ်ချလိုက်သော သူ့ကို လက်စား ချေရန် သူသည် မည်မျှလောက် အခဲမကြေ ကြံစည်၍ နေလိမ့်အံ့နည်း"

"မန်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သို့သော် သူသည် အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျောက်စိုင်၊ ကျောက်ခဲပင် ဖြစ်လင့်ကစား ထိုအတွင်း၌ ရေကို တွေ့ရဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဆူးချုံပင်ဖြစ်လင့်ကစား ရနံ့ကြိုင်သော

ပန်းကို တွေ့ရဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဤသူ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ကောင်း မွန်မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်သည် တည်ရှိပါလိမ့်မည်"

"လုံဖြင့် သင့်သွေးကို ဖောက်ထုတ်ကာ ခွေးအများကို အစားကျွေး လိုသော စေတနာ စိတ်ဓာတ်ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သင်ပြောသည့်အတိုင်း ရှိစေလော့။ ယခု သင်လာသော ကိစ္စကား အဘယ်နည်း"

"အခြားအကြောင်း မဟုတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကမ်းခြေသို့ ကျွန်ုပ် စေလွှတ်လိုက်သော ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကြီး ဂျွန်သည် ယခုအခါ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ စာထစ်စောင် ရရှိပါသည်။ ထိုစာ၌ မကြာမီ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သာသနာပြု ဆရာကြီး သုံးဦးသည် ဤတိုင်းပြည်သို့ ရောက်လာမည်အကြောင်း ပါရှိပါ သည်။ သူတို့သည် ဤတိုင်းပြည် ဘာသာစကားကိုလည်း မတတ်၊ ထုံးစံ လေ့ကိုလည်း မသိနားမလည်၊ ယခင်ကလည်း လာရောက်ဖူးခြင်း မရှိသော ကြောင့် သူတို့အား စောင့်ရှောက်ကာကွယ်၍ ကြင်နာစွာ ပြုစုပါရန် တောင်း ပန်ပါသည်။

"သင် အလိုအတိုင်း ဖြစ်ပါစေမည် တမန်တော်၊ သင်သည် သူတစ် ပါး၏ အကြောင်းကိုသာ ပြော၍ သင့်အကြောင်းကို ထည့်သွင်းမပြောချေ။ သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား စွန့်ခွာသွားရန် ကြပါသလော။ ဤသို့ဆိုလျှင် သင့် အား ကျွန်ုပ်တို့သည် အစဉ်အမြဲ အမှတ်ရ၍ ပြီးတော့မည် မဟုတ်ချေ"

အိုဝင်က ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် -

"ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ကား ပြီးဆုံးသလောက် ဖြစ်၍ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်သို့ပြန်ရန် အကြောင်းကြားလိုက် ပြီးပါပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်အား အချိန်မကြာမီ ပြန်၍ခေါ်ယူပါလိမ့်မည်။ အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်အတွက် မှာမှု တိုင်းသူပြည်သားများနှင့်ဗာကွ အရှင်မင်းမြတ်အား ခွဲခွာရန် ဝမ်းနည်း လှပါသည်"

အိုဝင်သည် ဘုရင်အား အရိုအသေပြုပြီးနောက် နန်းရှင်ကြီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

အာဏာကို လုယူခဲ့သည်ကိုမှ မထောက်ထားဘဲ ပြုံးရင်စွာ နှုတ်အက်၍ သွားသေး၏။

ဟော်ကိုဆာသည် အထက်ပါအကြောင်းများကို စိတ်ထဲတွင် တန်ဖိုး အောက်မေ့ကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ၏။ ဤအရာ အားလုံးကား လူဖြူ၏ လက်ချက်သာ ဖြစ်တော့၏ဟု အိုဝင်အပေါ်တွင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နောက် ဆုံး၌ “ငါသော်လည်း သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေရမည်။ သို့မဟုတ် အပြန် အလှန်အားဖြင့် သူသည် ငါ၏လက်ချက်ဖြင့် သေရမည်” ဟု စိတ်ကိုသန့်ဉာဏ် သူလိုက်၏။

အိပ်သို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်တွင် ပုတီးတစ် ခုကို ပျင်းရိစွာ သီကုံးနေသော နော်မာကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ဟော်ကိုဆာ၏ မယားကြီး ဖင်တီကို လွှဲထားသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း မပြီးစီးသဖြင့် နော်မာက လုပ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ဖင်တီကား အသက်အရွယ် လည်း ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သည့်ပြင် တိုင်းပြည်ရေးကိုလည်းကောင်း၊ တိုးတက်ကြီး မြားရေးကိုလည်းကောင်း ဂရုစိုက်သော မိန်းမကြီး မဟုတ်ချေ။ အိမ်တွင် အရက်ချက်ခြင်း၊ အမဲဟင်းလျာပြင်ဆင်ခြင်း၊ အပျိုကသရုပ်သီမခြင်းအတွက် လောက်သာ အသုံးကျတော့၏။ ဟော်ကိုဆာမလာမီ နော်မာသည် ထိုသစ်ပင် တို့ကြည့်ကာ မကြာမကြာပင် မျက်ရည်ကျမိ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုသစ်ပင် ရင်းတွင် သူ၏ ပထမမွေးသော သားကလေးကို မြှုပ်ထားရသောကြောင့်ပေ အည်။ ဟော်ကိုဆာ ပြန်လာသည်ကို မြင်သောအခါ နော်မာသည် ပြုံးရင်စွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

“အသို့နည်း မောင်တော်၊ ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ရန် ကိစ္စမှာ ချောမောပါ သလော။ ဘုရင်သည် ကြည်ဖြူပါ၏လော”

“ကြည်ဖြူပါ၏ နော်မာ”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤနေရာတွင် တာရှည်နေရမည်ဆိုက ကျွန်ုပ်မှာ တစ္ဆေမျှမှ အခြောက်အလှန်ကို ညစဉ်ခံစားနေရသဖြင့် မကြာမီ ရူးသွပ်ရမိတော့မည်”

ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်ရှေ့တော်မှ ပြန်လာခဲ့ရာ လုံချက်မိသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘုရင်သည် သူ၏ အကြံအစည်များကို ဤမျှလောက် သိလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မမျှော် လင့်ခဲ့ချေ။ သူသည် အကျနာခဲ့၏။ အထိရားရသော ကျားနှင့်တူ၏။ လူဖြူမှ လွဲလျှင် မည်သူသည် သူ့အကြောင်းကို ဘုရင်အား တင်လျှောက် ပြောကြား မည်နည်း။ ဘုရင်ကြီးအား လုပ်ကြံရာတွင် သူပါဝင်ကြောင်း မည်သူပြောကြား လေသနည်း။ လူဖြူသည် သူ့အား သင်္ချိုင်းရာသို့သွား၍ ဝိညာဉ်နှင့် စကား ပြောသည်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေဟန်ရှိ၏။ သူကိုယ်တိုင်မစောင့်လျှင် တစ် ယောက်ယောက်အား အစောင့်ထားဟန်လက္ခဏာရှိ၏။ ထို့နောက် နော်ဝင်ဂို အား သတိပေးဟန် ရှိ၏။ သို့သော် အဆိုးရွားဆုံးမှာ လူဖြူသည် သူ့အား အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ချမ်းသာပေးခြင်း မှာလည်း အခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်။ မြွေကို အစွယ်ချိုးပြီးနောက် မသတ်ဘဲ အလွယ်ပြရန်အတွက် ချမ်းသာပေးခြင်းနှင့်တူ၏။ လူဖြူသည် သူ့အား နန်းတော်ရှေ့တံခါးဝတွင် တွေ့လိုက်စဉ်က သူ၏ ရာထူးနှင့် တန်ခိုး

နော်မာသည် သစ်ပင်ရင်း၌ မြှုပ်ထားသော ကလေး၏ သင်္ချိုင်းမြေ
ပုံကိုကြည့်ရှုရင်း ပြောကြားလျက်ရှိ၏။

“ဘုရင်သည် သင်ခရီးထွက်ရန် အနီးအညွတ် အခွင့်ပြု၏။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် သံသယကင်းဟန် မတူချေ။ နားထောင်လော့”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်ကြီး ပြောလိုက်သော စကားများ
ကို နော်မာအား အကုန်အစင် ပြန်ပြောလျက်ရှိလေ၏။

“မောင်တော် ... လူဖြူသည် သူ၏စာအုပ်ကို ဖတ်နိုင်သကဲ့သို့
သင်၏ စိတ်ကိုလည်း သူဖတ်နိုင်၏။ သူသည် သင့်ထက် ငါးနပ်လိမ္မာ၏။
ယခင်က ကျွန်ုပ် သတိမပေးပါလော။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက်မူ အရေး
မကြီးလှပါ။ ကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန်နံနက်တွင် ခရီးထွက်တော့မည်ဖြစ်၍ သူ
နှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို မောင်တော်သာ ကြည့်၍ဆောင်ရွက်ပါလေ လော့”

အကြိတ်လျက် -

“သင့်စကား ကောင်းလှပေ၏ နော်မာ။ ကျွန်ုပ်သည် သူဖတ်သော
စာအုပ်အားလုံးကို ပိတ်ထားလိုက်ပါမည်။ ထိုအခါ သူဖတ်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လျှင် သူတစ်ပါး သံသယကင်းစေ
ရန် အစပျောက်ဖို့လို၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်အမျိုးမျိုးကို ကောင်းစွာ သိရှိနား
လည်၏။ သို့သော် အဆိပ်မှန်သမျှမှာ အစားအစာထဲသို့ ခတ်မှသာ ဖြစ်သဖြင့်
ခြေရာခံရန် လွယ်ကူလှပေ၏”

“ဤကဲ့သို့ဆိုလျှင် သူတစ်ပါးအား ခတ်စေ၍ ထိုသူအပေါ်၌ အဖြစ်
ကျစေရန် စီမံက မဖြစ်နိုင်ပါသလော”

“ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာအား စကားပြန်၍ မပြောဘဲ ခြံတံခါးဝကို
မှီ၍ ရပ်နေလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သစ်သီးတောင်းတစ်ခုကို
ရွက်၍လာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ
အိုဝင်အား ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် မိန်းကလေးထဲမှ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌
အိုဝင်သည် ဝင်းခြံတစ်ခုအတွင်းတွင် အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်ကာ

တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးမှာ
လည်း သူ့ဝင်းခြံအတွင်း၌ပင် ရှိ၏။

အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် မိန်းကလေးအား
စတင် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“မိန်းကလေး ... ကျန်းမာပါ၏လော။ သင်၏ခင်ပွန်းကား ယခု
အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်း”

“ဆရာကြီး ... ကျွန်တော်မ အကြောင်းကို မကြားပါသလော။
သူသည် ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်မထက်ငယ်၍ ရုပ်ရည်သာ
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားသည်ကို ဆရာကြီး မသိပါ
သလော”

ပြုံးလျက် -

“မြို့ရွာပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးကို ကျွန်ုပ် မသိနိုင်ပါ။
မိန်းကလေးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်ုပ် သနားပါ၏။ မိန်းကလေး အိမ်ထဲသို့
ဝင်၍ ခေတ္တအမောအပန်း ဖြေပါဦးလော့။ မိန်းကလေး၏ ဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်ုပ်
အားပြောပြက ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၌ အချစ်နှင့်
ပတ်သက်သည့်ကိစ္စများကို နိုင်နင်းသော ဆေးဝါးနှင့် အင်း အိုင် လက်ဖွဲ့များ
ရှိ၏”

မိန်းကလေးသည် တစ်ခဏမျှ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ပြီး
နောက် အနီးအနားတွင် လူသူလေးပါးကို မမြင်ရသည့်နှင့် ဟော်ကိုဆာ
ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

အိမ်ထဲတွင် မိန်းကလေးအား နေရာထိုင်ခင်းများပေးပြီးနောက်
ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာဘက်သို့ လှည့်၍ -

“နော်မာ ... ဤတွင် ကြည့်လော့။ သူကလေးကား သစ္စာမရှိသော
လင်ယောက်ျားနှင့်တွေ့၍ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသဖြင့် သနားစရာ ဖြစ်၏။ သူ
အတွက် နွားနို့အနည်းငယ်ယူခဲ့လော့”

မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရော မထိုင်နိုင်ဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိလေသည်။

“မိန်းကလေး သင်၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောလော့၊ သို့သော် မပြောမီ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ နေရသနည်း”

“ကြောက်ရွံ့နေခြင်းကားအခြားမဟုတ်ပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်မသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဘာသာရေးအရ စုန်းဆရာများအား တိုင်ပင်ခြင်း ပူဇော်သက္ကာပြုခြင်းများ မပြုလုပ်ရပါ။ ကျွန်တော်မ၏ အဖြစ်အပျက်မှာ ...”

စကားမဆုံးမီ ဟော်ကိုဆာက ဖြတ်၍ -

“မိန်းကလေး ဆက်၍ပြောရန် မလိုတော့ပါ။ သင့်မျက်နှာကို ကြည့်မြင်ရုံမျှနှင့် ကျွန်ုပ်သိပါပြီ။ သင့်ယောက်ျားသည် သင့်အား စွန့်ပစ်ပြီးနောက် သင်ငယ်စဉ်က ပြုရကျွေးမွေးလာသော သင့်ညီမကို ယူထားသည် မဟုတ်ပါလော့”

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်”

“မိန်းကလေး ... ကျွန်ုပ် မကြားပါ။ သင်ကား မိုက်မဲလှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စုန်းတို့ဘုရင် မဟုတ်ပါလော့”

ဟော်ကိုဆာသည် မြေအနည်းငယ်ကို လက်ဝါးထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် ဝါးစပ်ဖြင့် တီးတိုးမန်းမှုတ်ကာ မြေမှုန့်များကို လက်ဝဲလက်ယာသို့ ကြဖြန့်ပြီးနောက် မိန်းကလေးအား ဆက်လက်ဟောပြောပြန်လေသည်။

“ယမန်နေ့ညက သင်သည် သင့်ယောက်ျား တံကုပ်သို့သွားရာ မယားငယ်သည် သူ့ယောက်ျားလည်ပင်းကို ဖက်ကာ ဖက်လဲကစား နမ်းရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သင့်ကို မြင်သောအခါ မယားငယ်သည် သင့်ကို ရန်တွေ့၍ သူ့ယောက်ျားကို မခံနိုင်အောင် ဆဲဆို၏။ နောက်ဆုံး၌ မိန်းကလေး၏ ယောက်ျားသည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီးလျှင် သင့်အား ရိုက်နှက်

မောင်းထုတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သင့်ပရီးစန်းတွင် တုတ်ဒဏ်ရာ အနည်းငယ် ရသွားသေးသည် မဟုတ်လော့”

“မှန်ပါသည် ဆရာကြီး။ အားလုံး မှန်ပါသည်”

“သို့ဖြစ်လျှင် သင် ဘာလုပ်လိုသနည်း မိန်းကလေး”

“သူသည် ကျွန်တော်မ၏ ရန်သူကို စွန့်ပစ်၍ ကျွန်တော်မအား ပြန်၍ သိမ်းယူရန် တတ်နိုင်သော ဆေးဝါးများကို အလိုရှိပါသည် ဆရာကြီး”

“အသက်ငယ်၍ အရွယ်လူသူကို စွန့်ပစ်ပြီးနောက် အရုပ်သိုး၍ အသက်ကြီးသူကို ပြန်၍ ပေါင်းရန် ပြုလုပ်ရမည့်ဆေးမှာ အလွန် တန်ဖိုးအာနိသင်နှင့် ပြည့်စုံသော ဆေးဖြစ်ရပေမည်”

“ဆရာကြီး ... ကျွန်တော်မသည် သူ့အား ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် မယားဝတ္တရားနှင့်အညီ သစ္စာရှိစွာ အခိုင်းအစေခံလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်”

“ထို့ကြောင့်လည်း သင့်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အိုမင်းသော ကျွဲနွားများသည် နုပျိုသော ကျွဲနွားများလောက် အဖိုးမတန်ချေ”

“သို့သော် အဟောင်းများသည် အသစ်ထက်သာသည် နေရာများ၌ သာပါသည်။ အရေတွန့်သော သူနှင့် အသားအရေ လတ်ဆတ်သေးသူတို့ ခေါင်းအုံးဟစ်လုံးပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲအိပ်ရန် ထူးဆန်းလှပါသည်”

ထိုအချိန်၌ နော်မာသည် နို့ခွက်ကို ယူလာပြီဖြစ်၍ မိန်းကလေးသည် နော်မာ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ ကြည့်ရင်း အထက်ပါစကားကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မိန်းကလေး ဤသို့ဆိုလျှင် သင်ယုံကြည်သော ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဆရာတမန်တော်ထံသို့ မသွားဘဲ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရသနည်း”

“ဆရာကြီး ... ဤလူဖြူသည် အလွန် စိတ်သဘောထား ကောင်းသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မ ယောက်ျားက နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ထံသို့ သွားရောက်ပြောဆိုသောအခါ တမန်တော်သည် ကျွန်တော်မအား အစားအသောက်လည်း ပေးပါသည်။ အလုပ်အကိုင်လည်း

၁၂၈ ❖ ဇေယျာဓိ

ပေးပါသည်။ သို့သော် ဆေးတောင်းသောအခါ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ဘုရားသခင် ပြောင်းလဲအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“အလုပ်ကို မယုံကြည်ဘဲ စကားကိုသာ ယုံကြည်သော လူမိုက်များ ဤသို့ ဖြစ်တတ်၏။ သင်လိုသော ဆေးပေးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့် တန်ဖိုးကို ပေးမည်နည်း။”

“အို ... ဆရာကြီး ... ကျွန်တော်မကား ဆင်းရဲလှပါသည်။ ကျွန်တော်မသည် သူ၏ မယားငယ်ထံတွင် အစေအပါး မလုပ်လိုသဖြင့် အိမ်မှ နှင်ချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်မပိုင် နွားမတစ်ကောင်နှင့် ဆိတ်ခွ ကောင်တို့ကို ကျွန်တော်မ၌လည်း သားသမီးမရသည့်အတွက် တိုင်းပြည် ထုံးစံဥပဒေတိုင်း သူက သိမ်းယူထားလိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီးအား ပူဇော်ရန် ကျွန်တော်မ၌ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။”

“သင်သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘုရင်သမားတော် ဆရာကြီးတစ်ဦးအား ပေးကမ်းပူဇော်ရန် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဆေးဝါးတောင်းခဲ့သည်မှာ ရဲရင့်လှပေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် သင့်အား သနားသဖြင့် အဖိုးအခ အနည်းငယ်သာ တောင်းတော့အံ့။ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်မှာ မီးဖွားပြီးစ ကောင်းစွာ မကျန်းမမာ သဖြင့် သူနှစ်ယောက်သော ဤသစ်သီးခြင်းကိုသာ ပေးပါလော့။”

“မပေးနိုင်ပါ ဆရာကြီး။ ဤပစ္စည်းမှာ တမန်တော်အား ပူဇော် ကန်တော့ရန် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ခူးလာရသော သစ်သီးများဖြစ်၍ တမန် တော်ကိုယ်တိုင် သိသောကြောင့် သူမြီနီယုက်စွာ သုံးဆောင်ပါလိမ့်မည်။ ပေး၍ မဖြစ်နိုင်ပါ ဆရာကြီး။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ဆေးမပေးတော့ပြီ။ သွားလော့။ ဤသစ် သီးမျိုး ကျွန်ုပ် အလိုရှိနေသည်။”

မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဆရာကြီး ... ဤသစ်သီးမျိုးကို အလိုရှိခဲ့ပါမူ ဤသစ်သီးပင် မဟုတ်ဆော်လည်း ကျွန်တော်မ ရှာဖွေသွားပါမည်။”

“မည်သည့်အချိန် ယူခဲ့မည်နည်း မိန်းကလေး။”

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၁၂၉

“တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော်မ ရှာဖွေယူခဲ့ပါမည်။ ကျွန်တော်မ ပြန်မလာမီ ဆရာကြီး ယုံကြည်စေရန် ဤသစ်သီးခြင်းကိုလည်း အာမခံအဖြစ် ဆားခဲ့ပါမည်။ ဤသစ်သီးမှလွဲလျှင် တမန်တော်အား အခြားသစ်သီးကို ပေး၍ မဖြစ်သောကြောင့်သာ ဤသို့ ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“မိန်းကလေး ... ဤသို့ဆိုလျှင် သင်၏ သဘောအတိုင်း ဖြစ် လော့။ သင် ကတိထားသည်အတိုင်း တစ်နာရီအတွင်း ဤသစ်သီးမျိုး ယူ လာခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးလည်း အသင့်ရှိနေလိမ့်မည်။ မိန်းကလေး သွား လော့။”

မိန်းကလေးသည် သစ်သီးခြင်းကို ဟော်ကိုဆာထံတွင် ခေတ္တအပ် ထားခဲ့ပြီးနောက် သူတစ်ပါး မမြင်စေရန် ခြံပေါက်တစ်ခုမှ ပြေးထွက်သွားလေ ၏။

*

“ဤသို့ဆိုလျှင်လည်း ဆိုပါတော့။ လူအများ၏ ကောင်းကျိုး အတွက်ဖြစ်စေ၊ ခရစ်တော်၏ အတွက်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် သိလည်း မသိ၊ ဂရု လည်း မစိုက်ပါ။ သတ်ဖြတ်သည့်အမှုကို သင်သာလျှင် ပြုပါလော့”

မြေကြီးကို ခြေဖြင့် ဆောင့်လျက် -

“သင်ကား မိန်းမနှင့်မတူဆုံးသော မိန်းမဖြစ်၏”

“သင် မပြုလုပ်မီ ပြောချင်သမျှ ပြောနိုင်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သင် သည် ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့် ချစ်၍နေရသေးသနည်း။ ကျွန်ုပ်အား သင့်ထံမှ မခွဲနိုင်အောင် အဘယ်ကြောင့် စုန်းအတတ်ဖြင့် ပြုစား၍ထားရ သနည်း။ ဟော်ကိုဆာ ... နောင်ကြီးကို ယခုဖြတ်လိုက်ပါလော့။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်သည် သွားလိုရာသွား၍ သင်လည်း သင်သွားလိုရာသို့ သွားနိုင်ပါသည်။”

“ကျွန်ုပ် မဖြတ်နိုင် နော်မာ။ နားထောင်လော့။ ကျွန်ုပ် သွားမည့် လမ်းသည် သင်သွားရာလမ်း ဖြစ်ရမည်ကို သင်သတိပြုလော့။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကို မလွှတ်သံမျှ ကာလဗတ်လုံး သင်သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ ပြေးလည်း မပြေးနိုင်၊ လက်တစ်ချောင်းမျှပင် မြှောက်၍ မခုခံလည်း မခုခံနိုင် ကြောင်း သင် သတိကောင်းကောင်း ထားပါလော့”

ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ ဆေးအိတ်ထဲမှ အလွန်ဖြူနုသော ဆေးမှုန့် ကလေးများနှင့် ကျီးကန်းတောင်နှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလေ၏။ ထို့နောက် အဖျားချွန်သော ကျီးကန်းတောင်တစ်ခုကို သစ်သီးထဲသို့ စိုက်၍ အခြားတစ် ချောင်းထဲသို့ ဆေးမှုန့်အဖြူများကို ထည့်လေသည်။ ဤသို့ထည့်ပြီးသောအခါ ပထမ ကျီးကန်းတောင်ထဲသို့ ဆေးမှုန့်များဝင်အောင် သွင်းကာ သစ်သီးတစ် လုံးလျှင် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် သစ်သီးအားလုံးကို ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဟော်ကိုဆာသည် လက်ရာမပျက်အောင် ခြင်းထဲသို့ ပြန်၍ထည့် လေ၏။ ထိုးဖောက်ထားသော အရာကလေးများမှာ အလွန်သေးငယ်သည့်ပြင် ကျင်လည်ခွာလည်း ပြုလုပ်ထားသဖြင့် မည်သူမျှ မသိနိုင်ချေ။

“မောင်တော် ... ဤသစ်သီးစားသူသည် တစ်ခါတည်း သေမည် လော”

သစ်သီးကို စားမိခြင်း

မိန်းကလေး ထွက်သွားပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာသည် သစ်သီးခြင်း ကို အိမ်ထဲသို့ ယူခဲ့ရန် နော်မာအား အမိန့်ပေးလေ၏။ နော်မာသည် သစ် သီးများကို ကိုင်ကြည့်ကာ “နွားသတ်သမားသည် နွားကို ကိုယ်တိုင်သတ် ခြင်းကား အကောင်းဆုံးဖြစ်၏” ဟု ဘစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်လေ သည်။

“နော်မာ ... အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဆိုရသနည်း”

“ကျွန်ုပ်လက်နှင့် ပြုလုပ်သော ပယောဂမပါသောကြောင့် ဆိုရပါ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စုန်းကြီးတစ်ဦး၏ စူးဆောက်တန်ဆာမျှသာဖြစ်၍ အလုပ် လုပ်သလောက် ကျေးဇူး မခံစားရပါ။ သို့သော် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူသတ် ယောက်ျား၏ စူးဆောက်တန်ဆာ မလုပ်တော့ပါ”

“နော်မာ ... ကျွန်ုပ် သတ်လျှင်လည်း နှစ်ဦးလုံးအတွက် မဟုတ်ပါ လော”

“တစ်ခါတည်း သေမည်မဟုတ် နော်မာ။ ဤသစ်သီးစားမိသူသည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြစ်ပြီးလျှင် အဖျားတက်၍လာအံ့။ ထို့နောက် ၇ သီတင်းခန့် ထိုရောဂါကို ဘုရားပြုပြီး ခံစားရပြီးလျှင် အကယ်၍ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော် သုံးလအကြာ၌ သေရအံ့။ ကျွန်ုပ် သိသမျှ အဆိပ်ထဲတွင် ထိုအဆိပ်မှာ သဘာဝအတိုင်းကဲ့သို့ ဖျားနာခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်းဖြင့် သေရအံ့သောကြောင့် အကောင်းဆုံးနှင့် စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်ပြီးလျှင် မည်သူမျှ ခြေရာခံ၍ လိုက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။”

“သို့သော် တစ်ခုရှိ၏ မောင်တော်၊ လူဖြူ ကိုးကွယ်သော ဝိညာဉ်သည်လည်း သဘာဝမှ ဖြစ်သောအရာများကို သိနိုင်သဖြင့် သူ့ကို စိုးရိမ်ရန် ရှိ၏။”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဟော်ကိုဆာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍ သွားပြီးလျှင် နော်မာအား အပြင်းအထန် ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းတော့၏။

“မိန်းမယုတ် ... ဆင်ကား မြွေဟောက်ကဲ့သို့ လျှာနှစ်ခုရှိ၏။ သင်သည် တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုတွန်း၍ အခြားလက်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ဆွဲသနည်း။ သင်သည် မကောင်းသော အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ်၏ နားတစ်ဖက်တွင်းသို့ သွင်း၍ အခြားသော နားတစ်ဖက်အတွင်းသို့ အမတ်လားစကားများ ထည့်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အတွက် ကြောင့်သာ ဤအမှုကို ပြုခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့်ပင် သင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အထင်အမြင်သေးကာ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးလျှော့ကျခြင်းကို ရွတ်ချစ်တင်၍ သင်ကိုယ်တိုင် တန်ခိုးအာဏာ သေးငယ်သွားသည်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဤအခြေအနေသို့ရောက်အောင် ပို့ခဲ့၏။ သင်သည် အကောင်းဘက်သို့သော်လည်းကောင်း၊ အဆိုးဘက်သို့သော်လည်းကောင်း တစ်ဖက်သတ်လိုက်ပါလော့။ သို့သော် အနည်းဆုံး သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တို့၏ ကိုယ်ကျိုးကို သစ္စာရှိစွာဖြင့် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မကာကွယ်ရအံ့နည်း။”

“အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင့်ကို မုန်း၍သာ ဖြစ်၏ ဟော်ကိုဆာ။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား သင်ချစ်၍နေသောအချစ်ကြောင့် နှုတ်ဖြင့်သာ တော်လှန်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ တန်ခိုးအာဏာတွင်း၌ရှိနေသဖြင့် သင်ပြုသမျှခံ၍နေရသော်လည်း အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို သင်ကား နားထောင်လော့ ဟော်ကိုဆာ။ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးဆီမှ အသံကြားရ၏။ သင်သည် ဤသစ်သီးခြင်းကို မိန်းကလေးအား ပြန်၍ပေးမည်၊ မပေးမည် ယခုပြောလော့။ သင်ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်စေလျက် နောင်အချိန်လွန်ပြီးသောအခါမှ ကျွန်ုပ် တိုက်တွန်း၍ ပြုလုပ်ရသည်ဟု မဖြစ်စေနှင့်။”

နော်မာသည် အိမ်ရှေ့မှ ခြေသံကြားသည်နှင့် စကားဖြတ်၍ မြှော့လိုက်လေ၏။

ရွှံ့ရှာမုန်းတီးသည် မျက်နှာဖြင့် -

“နော်မာ ... သင်ကား အမှန် သဘောထားကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သင့်အတွက်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆိုးရွားယုတ်မာသော လုပ်ကြံမှုများကို ပြုလုပ်ရ၏။ သို့သော် ရှိစေလော့၊ ဤမျှလောက် ခရီးရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသောအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ နောက်သို့ ပြန်၍ မဆုတ်တော့ပြီ။ ရှေ့သို့သာ တိုးတော့အံ့။ မိန်းကလေးအား တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါလော့။”

နော်မာက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင် မိန်းကလေးသည် သစ်သီးခြင်းတစ်ခြင်းကို ရွတ်၍ အိပ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဆရာကြီး ... ယခုယူလာသော သစ်သီးခြင်းကား ဆရာကြီးအတွက် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးထံမှ တိတ်တဆိတ် ခိုးယူလာရပါသည်။ ကျွန်တော်မ အပ်ထားခဲ့သော သစ်သီးခြင်းကို ပြန်ပေးပြီးလျှင် ဆေးကိုလည်း ပေးပါလော့။”

ဟော်ကိုဆာသည် ပထမ သစ်သီးခြင်းကို မိန်းကလေးအား ပြန်ပေးလိုက်၍ ဆိတ်ရေဖြင့် ထုပ်ထားသော ဆေးဖြူမှုန့်ကလေးများကိုလည်း ပေးလိုက်ရာ ထိုဆေးမှုန့်မှာ ပထမ သစ်သီးများအတွင်းသို့ မြှုပ်နှံထိုးသွင်းခဲ့သော ဆေးမှုန့်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာကြီး ဤဆေးမှုန့်ကို ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း”

“သင်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဤဆေးမှုန့်ကို သင်၏ညီမစားသောက်သော အစားအစာထဲသို့ ထည့်လော့။ ထိုအခါ မိန်းကလေး၏ ယောက်ျားသည် မယားငယ်၏ မျက်နှာကို မမြင်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီး၍ သွားလိမ့်မည်”

“ထိုအခါ ကျွန်တော်မ၏ ယောက်ျားသည် ကျွန်တော်မအား ပြန်၍ ချစ်ပါမည်လော”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ကျွန်ုပ် မသိ။ ဤကိစ္စမှာ သင်ကြိုးစားရန် ကိစ္စဖြစ်၏။ သစ်ပင်တစ်ပင်သည် အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့၌ ပေါက်နေသဖြင့် နေ၏ အလင်းရောင်ကို ကွယ်၍နေခဲ့သော် ထိုသစ်ပင်ကို ခုတ်ပစ်လိုက်သောအခါ နေရောင်သည် အိမ်ထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာလိမ့်မည်”

“သို့သော် နေရောင်ကျရောက်မည့် အရာမှာ ဘာမျှမဟုတ်ပါ”

“မိန်းကလေး... ဤစကားကို သင်မကြိုက်လျှင် မေ့၍သာပစ်လိုက်လော့။ သင့်ယောက်ျားသည် သင်၏ ရန်သူအပေါ်တွင် ပြန်၍ကြည့်တော့မည် မဟုတ်။ ၎င်းကိုသာ ကျွန်ုပ် ကတိပေးခြင်း ဖြစ်၏”

သံသယရှိစွာဖြင့် -

“ဤဆေးသည် ညီအား တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်လိမ့်မည်လော။ သူသည် ကျွန်တော်မအပေါ်တွင် တူးတူးခါးခါး ပြုလုပ်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကလေးဘဝကပင် ကျွန်တော်မ၏ လက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်၍ သူ့အား ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်တော်မ၏ လင်ယောက်ျားသည် ကျွန်တော်မအား ပြန်၍ခေါ်ပြီးနောက် မယားငယ်နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေရစေကာမူ ကျွန်တော်မ ကျေနပ်ပါပြီ။ အကယ်၍ သူ၌ ကလေးများရလျှင်လည်း ကျွန်တော်မ၏ သွေးသားများပင် ဖြစ်ပါသည်”

သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ -

“မိန်းကလေး... သင်ကား စကားရည်လှ၏။ ဤဆေးသည်

မယားငယ်ကို ထိခိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ပြောသလော။ သင့်ယောက်ျားသာလျှင် သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြော၏။ အကယ်၍ သင့်စိတ်၌ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့လျှင် ဤဆေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေလော့။ မိန်းကလေး... ကျွန်ုပ်ကား သင့်ကို စကားပြောနေရသည့် အတွက် မောပန်းလှချေပြီ။ သွားလေလော့”

မိန်းကလေးသည် ဆေးထုပ်ကလေးကို သူ၏ ဆံပင်ကြား၌ ဝှက်ထားလိုက်ပြီးနောက် ပထမ အပ်ထားခဲ့သော သစ်သီးခြင်းကို ယူပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေး ထွက်သွားပြီးနောက် နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာအား စိုက်၍ကြည့်လျှင် -

“ဟော်ကိုဆာ... မိန်းကလေးအား အဘယ်ကြောင့် ဆေးကိုပေးလိုက်ရသနည်း။ သူ၏ လင်ယောက်ျားနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ညီမနှင့်သော်လည်းကောင်း သင် ရန်ငြိုးများရှိသလော”

“သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ လမ်းကို မည်သည့်အခါမျှ မနှောင့်ယှက်ဘူး။ ရန်ငြိုးတစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ အသင်သည် မိုက်လှချေ၏။ သင်လည်း ကျွန်ုပ် ဆင်သော ဇာတ်ကွက်ကို မသိဘဲနှင့် ဤစကားကို ဆိုဘိ၏။

“ကျွန်ုပ် မသိပါ ဟော်ကိုဆာ၊ သင်၏ စီမံပုံကို ပြောပါဦးလော့”

“နားထောင်လော့၊ ဤမိန်းကလေးသည် ထိုဆေးဖြူမှုန့်ကို သူညီမအား အစားအစာထဲတွင်ခတ်၍ နောက်ဆုံး၌ သူညီမ သေရအံ့။ ထိုအခါ အမူပေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေါ်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ချင်း လင်လုဘက်ဖြစ်၍ သူအပေါ်တွင် ယုံမှားသံသယရှိကြအံ့။ ဤမိန်းမပင်လျှင် လူဖြူအား သစ်သီးများပေး၍ နောက်ဆုံးတွင် လူဖြူသည်လည်း မကျန်းမာဖြစ်ပြီးလျှင် အလားတူ ဤရောဂါမျိုးဖြင့် သေဆုံးအံ့။ ဤသို့ လူဖြူသေဆုံးရာ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က အဆိပ်ခတ်သည်ဟု ယုံမှားသံသယရှိခဲ့သော် သံသယရှိသူများသည် ဆင်ရှားစွာ သက်သေမပြနိုင်စေကာမူ မည်သူ့ကို ထင်မည်နည်း။ မည်သူ့အပေါ်တွင် ယုံမှားသံသယ ရှိလိမ့်မည်နည်း”

“သင်၏ အကြံကား အလွန်လိမ္မာ၍ ပီယိလှပေ၏။ သို့သော် သင်ချစ်ခြင်းတစ်ခု လိုနေ၏။ မိန်းကလေးသည် အဆိပ်ဆေးကို သင့်ထံမှ ရသည်ဟု မပြောနိုင်သလော၊ အနည်းဆုံး သင့်ထံသို့ သူ ရောက်ကြောင်း မပြောနိုင်သလော”

“ဤသို့မဟုတ်၊ ယခုကိစ္စတွင် စကားပြောမည့် သူသည် မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍နေလိမ့်မည်။ ပထမအချက်မှာ သူသည် ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စုန်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံ လာရောက်ကြောင်း ပြောရမည် မဟုတ်ချေ။ ဒုတိယအချက်မှာ နောက်ယူလာသော သစ်သီးများသည် သူ တစ်ပါးထံမှ ခိုးယူလာသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ ထုတ်ဖော်ပြောရမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေရတော့မည်။ တတိယအချက်မှာ သူ သည် ဤဆေးကို ကျွန်ုပ်ထံမှ ရကြောင်းပြောလျှင် သူ့အပြစ်ကို သူဝန်ခံရာ ရောက်ပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုဥပဒေသစ်အရ ဆေးခတ်ခြင်းမှာ အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ သူ့အားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ မေးစေကာမူ သူ ပြောမည် မဟုတ်တော့ပေ။ ထို့ပြင်လည်း သူ ဤအိမ်သို့ဝင်လာကြောင်း မည်သူမျှ မမြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ငြင်းဆိုနိုင်သေး၏။

“အလွန် အကြံကြီးပါပေသည်။ အလွန်လိမ္မာပါပေသည်”

“နော်မာ ... ဤသစ်သီးများကို ခြံတွင်းရှိ ဆိတ်မများအား ကျွေးလိုက်လော့။ ခြင်းတောင်းကိုလည်း အစပျောက်အောင် မီးရှို့ပစ်လိုက်လော့။ ကျွန်ုပ်ကား နန်းတော်သို့ သွား၍ နန်းတော်သူ နန်းတော်သားအချို့အား တောင်ပေါ်၌ ကျွဲနွားများကို ရေတွက်၍ ပြန်လာကြောင်း လှည့်ပတ်၍ ပြောရဦးမည် နော်မာ။ ကျွန်ုပ် မှာကြားသည်အတိုင်း ပြုလော့”

နောက် နှစ်နာရီခန့်မျှကြာသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် နန်းတော်ကြီးရှိ သူ၏ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအား တောင်ပေါ်မှ ပြန်လာကြောင်း ပြောကာ နန်းတော်၏ မြောက်ဘက်တံခါးဝမှ ထွက်၍ သူ့ခြံရံရာသို့ ပြန်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုလမ်းတွင် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးနှင့် အိုင်နေ

သော အိမ်ကလေးရှိရာ ထိုအချိန်၌ အိုင်ဝင်သည် သူ့အိမ်ရှေ့ရှိသော ဝန်တောတွင် ထွက်ကာ ညနေစာ စားသောက်လျက် ရှိလေသည်။ ၎င်းကို ဟော်ကိုဆာ မြင်သောအခါ အိုင်ဝင်သည် မိန်းကလေး လက်ဆောင်ပေးသော သစ်သီးကို စားပြီး မပြီးကို သိလိုသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သူခင်းသော ဇာတ်မသိမ်းမီ သူသည် အိုင်ဝင်အား ရိုသေကောင်းရှိုင်းကြောင်း၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ပင် ကူးပြောင်းဝင်ရောက်လိုဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်းများကို ပြရန်လို၏။ သို့မှသာ နောင်အရေးကြုံခဲ့သော် လူများ၏ မျက်စိတွင် သူ့အပေါ်၌ သံသယများ ကင်းရှင်းပေမည်။ ပထမ၌ ဟော်ကိုဆာသည် သွားရန် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်၍နေသေး၏။

ဟော်ကိုဆာသည် နံနက်ခင်းက နော်ဝင်ဂို ဘုရင်အမိန့်ရှိလိုက်သော စကားများကို အမှတ်ရ၏။ အိုင်ဝင်သည် မိမိအား အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် နောင်တတရားရ၍ ကျေးဇူးသိတတ်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ ခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တိုင်းရင်းသားတို့နှင့် ရောနှောလိုက်လေ၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်ပြီးသူ တိုင်းရင်းသား လူမည်းအချို့မှာ ညနေတိုင်းလိုပင် ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် အိုင်ဝင်အား နီးနှောတိုင်ပင်ရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟော်ကိုဆာ ရပ်နေသော နေရာမှာ အိုင်ဝင် ညနေစာစားနေသော စားပွဲနှင့် ၁၀ လှမ်းခန့်သာ ဝေးသဖြင့် ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ စားပွဲနံဘေး၌ သစ်သီးခြင်းတစ်ခုကိုလည်း ချထားရာ ဟော်ကိုဆာသည် ထိုခြင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလေသည်။ အိုင်ဝင်သည် ညနေစာအတွက် နောက်ဆုံးဟင်းတစ်ခွက်ကို စားပြီးနောက် ခြင်းထဲမှ သစ်သီးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ အိုင်ဝင်သည် ဟော်ကိုဆာကို မြင်လိုက်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ လှမ်း၍ စကားပြောလေသည်။

ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ -

“ဟော်ကိုဆာ ... သင်သည် ကျွန်ုပ်အား စကားပြောလိုပါသလော

ပြောလိုက်တော့ ဤနေရာသို့ လာလှည့်ပါလော့”

“တမန်တော် ... သင်အစားအစာ စားနေသဖြင့် ကျွန်ုပ် မနောင် ယုတ်ပါ”

“ကျွန်ုပ်ကား အစားအသောက်ကို ဂရုမစိုက်ပါ”

ထိုနောက် အိုဝင်သည် လက်ထဲမှ သစ်သီးကို မစားသေးဘဲ ခုံဘေးသို့ ခေတ္တမျှ ချထားလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာ၏ စိတ်တွင် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် အသိဉာဏ်တစ်မျိုး ဝင်၍လာ၏။ သနားခြင်း၊ အားနာခြင်း၊ သံဝေဂရခြင်း တို့သည် တစ်ချိန်တည်း၌ ပေါင်းစပ်ကာ ဟော်ကိုဆာ၏ ဒုစရိုက်တရားတို့ကို ဝင်၍ ဟန့်တားလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဤသူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မသိရှာဘဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဆိပ်ခတ်လိုက်သော သစ်သီးကို စားရှာချေတော့မည်။ သူ့ကား ကြင်နာသနားတတ်၏။ စိတ်သဘောထားကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၌ အပြစ်မရှိ၊ ပကတိရိုးသားစင်ကြယ်လှ၏။ သူ ဟောပြောသည့် တရားများလည်း တရားမျှတလှ၍ ဟောပြောသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ငါသည် ဤလုံ့ကောင်းတစ်ယောက်ကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ရမည်နည်း။ ဟော်ကိုဆာသည် စဉ်းစားရင်း နောင်တတရားရသကဲ့သို့ ဖြစ်မိ၏။

သို့သော် တစ်ဘက်ကလည်း နဂိုဇာတ်ပေါ်လာပြန်၏။ စုန်းများ၏ အားကိုးရာ အကောင်းဆုံးသော လက်နက်မှာအဆိပ်အမျိုးမျိုးကို သိရှိနားလည်ခြင်းဖြစ်၍ စုန်းတို့မည်သည် မိမိတို့လမ်းခရီးတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သူများအား မည်သည့်အခါမျှ ချမ်းသာပေးသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ကြင်နာခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် စီရင်ရ၏။

ဟော်ကိုဆာသည် အစဉ်းစားကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှေ့ရေးများကိုတွေး၍ စဉ်းစားပြန်၏။ “ငါသည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ဤတိုင်းရင်းသားလူမည်းများအပေါ်၌ မင်းမူလာခဲ့သဖြင့် ရခဲ့သော တန်ခိုးအာဏာတို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရပြီဖြစ်ရာ ယခုတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံး စွန့်စားခြင်းဖြင့်

ပြန်၍ ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော့” စသည်ဖြင့် မကောင်းသော ဒုစရိုက်များက ဆွဲဆောင်ပြန်၏။

အမှန်အားဖြင့်သော် ဟော်ကိုဆာသည် ဟာဖီလာအား မုန်းတီး၍ နော်ဝင်ဂိုကို ချစ်ခင်၏။ ဟာဖီလာကား ကြမ်းတမ်း၍ တရားမဲ့လျက် နော်ဝင်ဂိုသည် စိတ်သဘောနူးညံ့ပြီးလျှင် ဖြောင့်မတ်ကြောင်းသိ၏။ တိုင်းပြည်ကို မည်သူပင် အုပ်စိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အကယ်၍ မိမိသည် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အတော်အသင့် ပြည့်စုံပြီဖြစ်၍ စုန်းအတတ်များကို စွန့်ပစ်ကာ ဆင်းရဲသားအနေဖြင့် အေးချမ်းစွာနေထိုင်ရလျှင် အရေးမကြီးတော့ပြီ။ သဘောထားနူးညံ့၍ စိတ်ကောင်းရှိသော သူတစ်ယောက်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ကြီးလေးသောအပြစ် ဖြစ်၏။ ငါကား သူ့ကို မသတ်တော့ပြီ။ သစ်သီးမှာ မမည်သေးကြောင်း၊ သို့မဟုတ် စားလျှင် အစာမကြေတတ်ကြောင်း ပြောကာမျှနှင့်ပင် အိုဝင်သည် စားတော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူ့အသက်ကို ကယ်ယူရန်ကား လွယ်ကူလှ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်း ဟော်ကိုဆာ၏ စိတ်သည် အကောင်းမှ အဆိုးသို့လည်းကောင်း၊ အဆိုးမှအကောင်းသို့လည်းကောင်း အပြန်အလှန် ပြောင်းလဲလျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အကယ်၍ အိုဝင်အား သစ်သီးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် မစားဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သော် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နော်မာအား မိမိသည် မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်နည်းဟူသော ပြဿနာပေါ်လာလေသည်။

သူသည် နော်မာအား စကားလွန်၍ နေခဲ့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်လျှင် သူသည် နော်မာ၏ ပြောင်လောင်သရော်ခြင်းကို မည်သို့ ခံနိုင်ပါအံ့နည်း။ မိန်းမများသည် လောဘရမ္မက်ကြီးလျက် ကြီးမြင့်သော ဂုဏ်သိန်ကို တပ်မက်ကာ အထွတ်အထိပ်သို့ မျှော်မှန်းကြ၏။ သို့နှင့် သူတို့သည် သူတို့၏ အာသာဆန္ဒပြည့်ဝစေရန် လှင်ယောက်ျားများအား ပြောင်လောင်ကြ၏။ သွေးဆောင်ကြ၏။ တိုက်တွန်းကြ၏။

နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာအား မုန်းသလောက် ဟော်ကိုဆာသည်

၁၄၀ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သူ့အား နှစ်သက်စွဲလမ်း၏။ စွဲလမ်းခြင်းကား သာမန် စွဲလမ်းခြင်းထက်ပို၍ လူမဟုတ်သော တိရစ္ဆာန်တို့၏ စွဲမက်ခြင်းဖြင့် စွဲမက်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ လင်သည် မယားအကြောင်းကိုသိသလောက် မယားကလည်း လင်အကြောင်းကို သိ၏။ လင်မယား နှစ်ယောက်တို့မှာ ယောက်ျားသည် မိန်းမအားလည်းကောင်း၊ မိန်းမသည် ယောက်ျားအားလည်းကောင်း မာယာလုပ်ခြင်း ဟန်ဆောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ မရချေ။ တစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်သည် တစ်ယောက်၌ ကြေးမုံပြင်ကဲ့သို့ ပေါ်လွင်လျက်ရှိတော့၏။

ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာအား စုန်းအတတ်ဖြင့် နိုင်နင်းထားသကဲ့သို့ နော်မာကလည်း ဟော်ကိုဆာအပေါ်တွင် သူ၏ ထက်မြက်သော လျှာဖြင့် အနိုင်ယူထား၏။ ဆပ်ကပ် မြင်းသည် သခင်၏ ကျာပွတ်ကို တော်လှန်ခြင်း မပြုဝံ့သကဲ့သို့ ဟော်ကိုဆာသည်လည်း ကျာပွတ်နှင့်တူသော နော်မာ၏ လျှာကို တွန်းလှန်ခြင်းငှာ မဝံ့ချေ။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် “ငါသည် နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ တိုးတော့အံ့။ ဤသို့ဖြင့် အမာဆူကာ တိုင်းပြည်ကြီးသည် ငါ့အကြံဖြင့် သွေးချောင်း စီးတော့အံ့” ဟု ဟော်ကိုဆာသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိုဝင်သည် သစ်သီးသုံးလုံးမျှ စားပြီးပြီဖြစ်ရာ ဟော်ကိုဆာသည် တွေဝေသော စိတ်များဖြင့် အိုဝင်စားသည်ကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ နောက်သစ်သီးတစ်လုံးကို ယူ၍ ကိုက်မိသောအခါ၌ အိုဝင်သည် အရသာ မတွေ့သည့် လက္ခဏာဖြင့် ဝရန်တာနံဘေး၌ ဟင်းကြွင်းဟင်းကျန်ကလေးများကို တောင်းယူရန် မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ကလေးတစ်ယောက်အား ပစ်ပေးလိုက်ရာ ကလေးသည် သစ်သီးကို မြိန်ယှက်စွာ စားလိုက်လေ၏။

အိုဝင်သည် သစ်သီးကို မြိန်ယှက်စွာစားသော ကလေးအား ကြင်နာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာအား သူနှင့်အတူ စကား စမြည်ပြောရန် ခေါ်လိုက်လေသည်။

၁၅

ဟာပိလာထံသို့ နော်မာ ဆိုက်ရောက်ခြင်း

ဟော်ကိုဆာသည် ဝရန်တာရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် အိုဝင်အား ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလေ၏။

“ဟော်ကိုဆာ ... ဤတွင်ထိုင်၍ အမောအပန်းဖြေပါဦးလော့၊ စားသောက်ရန်ကား ၎င်းမှတစ်ပါး သင့်အား ဝဉ်ခံရန် မရှိပါ။”

သို့နှင့် အိုဝင်သည် သစ်သီးခြင်းကို ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ အနည်းငယ် တိုးပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် မစားပါ တမန်တော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဤသစ်သီးများသည် ယခုရာသီနှင့် မသင့်မြတ်လှပါ။ ဝမ်းကိုက်ရောဂါကို ဖြစ်စေတတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားဖူးပါသည်။”

“ကျွန်ုပ် တစ်ခါ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်ဖူး၍ ယခု တစ်ကြိမ်ဖြစ်လျှင် ခံနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ နောင်တွင် ဤသစ်သီးမျိုးကို ကျွန်ုပ် ရှောင်ကြဉ်ပါတော့မည်။ ဟော်ကိုဆာ ... ယခုလာခြင်းကား အဘယ်ကိုစွနည်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍ စကားပြောပါဦးလော့။”

အိုဝင်သည် ဟော်ကိုဆာအား အိမ်တွင်းရှိ ဝဉ်းခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဟော်ကိုဆာသည် နိမ့်ချသော အသံဖြင့် -

“တမန်တော် ... ကျွန်ုပ်သည် အထက်တန်းစား လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မာနကြီးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အားနိုင်သူကိုပင် ကျွန်ုပ် မနှိပ်ချပါ။ သို့သော် ယနေ့နံနက် ဘုရင်၏ ညီလာခံတွင် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်မျှသော အခွင့်အရေးကလေးတစ်ခုကို သူ့ထံမှ တောင်းရာ ဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်အား နှင့်နှင့်သီးသီး ပြောဆိုလိုက်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်သော အပြုအမူများအတွက် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေး၍ အပြစ်မရှိမည်ကို သင်က ဝင်၍ အယူခံသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာပေးလိုက်ကြောင်း မိန့်ကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ သင့်အား ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးမသိတတ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ နှိပ်ချခြင်း မပြုဖူးသော ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရန် ယခုလာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် တမန်တော်”

“ဤအကြောင်းများကို မပြောပါနှင့်တော့ ဟော်ကိုဆာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အပြစ်ကျူးလွန်သူများချည်းသာ ဖြစ်ကြ၍ ကျွန်ုပ်၏ နေရာမကြည့်လျှင် သင်၏ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီး အပြစ်များကို ပုံးအုပ်ရန်၊ အပြစ်လွှတ်ရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထုတ်ဖော်ရန်နှင့် အပြစ်ပေးရန် မဟုတ်ပါ။ သင်သည် ဟာဖီလာမင်းသားနှင့် ပူးပေါင်း၍ အိမ်သူက ဘုရင်ကြီးအား အဆိပ်ဖြင့် လုပ်ကြံခဲ့သည် မှန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ်သင့်သော ဘုရင်ကြီးအား ပြန်၍ ရှင်အောင် ကုစားနိုင်ခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ အပြီး၌ ဟာဖီလာသည် ထွက်ပြေးသွားရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအပြစ်ကို အဘယ်ကြောင့် သင့်အပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ချအံ့နည်း။ သင်သည် စုန်းကဝေအတတ်ကိုပင် လေ့လာလိုက်စားကာ ကျွန်ုပ်၏ ဘာသာအယူဝါဒ ကျွန်ုပ် ဟောပြောသော ဓမ္မတရားများကိုလည်း မုန်းတီးကြောင်း ကျွန်ုပ်သိ၏။ ထို့ပြင်လည်း ဟော်ကိုဆာ ... သင့်စိတ်ထဲ၌ ကောင်းသော စိတ်နှင့် မကောင်းသော စိတ်တို့သည်

သူအနိုင် ငါအနိုင် ယှဉ်ပြိုင်၍ အနိုင်လုကာ သင်သည် တွေဝေလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိမြင်ရ၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် သင်၏ ကောင်းသော စိတ်က အနိုင်ရစေရန် ကျွန်ုပ် ဆုတောင်း၏။ ဟော်ကိုဆာ ... သင်သည် ဆိုးရွားသောနေရာတွင် ထူးချွန်သလောက် တရားမှန်ကိုလည်း ထူးချွန်စွာ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏။ ဟော်ကိုဆာ ... ခေါင်းမမာနှင့်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားကို ကောင်းစွာ နာယူ၍ သင်၏ နှလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာ ချီပါစေလော့။ သင်သည် ယခုအခါ တံခါးဝတွင် ရပ်နေလျက် ကျွန်ုပ်သည် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ မရဘဲ၊ သင့်အား ကောင်းရာလမ်းသို့ ညွှန်ပြနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်နောက်မကျမီ၊ ကျွန်ုပ် အသံဆိတ်၍ မသွားမီ သင်သည် ငြိမ်းချမ်းသာယာအေးမြစွာသော လမ်းသို့ လိုက်ပါလေလော့”

အိုဝင်လည်း ဟော်ကိုဆာအား ခရစ်ယာန်များ ဝတ်ပြုနေသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ခရစ်ယာန်များသည် ဓမ္မကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်လျက်ရှိကြလေသည်။

ထို့နောက် အိုဝင်သည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေသော ဘုရင်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများပါ အေးချမ်းသာယာစွာ ရှိနေရန် အကြောင်း ဆုမွန်များ တောင်းလေ၏။ အိုဝင်၏ တပည့်ကြီး ဂျွန်ကလည်း အိုဝင် ဘာသာပြန်ထားသော ဘုရားစာများကို ရွတ်ဆိုဟောပြောလေသည်။

တရားနာလျက်ရှိသော ခရစ်ယာန်များအနက် ဟော်ကိုဆာနှင့် တစ်ယောက်ခြားလောက်တွင် သူ့အား သစ်သီးပေးခဲ့သောမိန်းမသည် ထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုမိန်းမသည် သူပေးလိုက်သော ဆေးကို သူ့ညီမ အစားအစာထဲသို့ ခတ်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာမျှနှင့် ဟော်ကိုဆာသည် အကဲခတ်မိ၏။ -သာမန်ဆေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဆေးခပ်ခြင်းပင်လျှင် အပြစ်ကျူးလွန်းရာရောက်ရကား ထိုမိန်းမကလေးသည် ဓမ္မတရားများကို ကြားရသောအခါ မျက်နှာများပျက်၍ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပြီးလျှင် တရားသဘင်မှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

ဟော်ကိုဆာ ပြန်ခါနီး၌ အိုင်က သူထံသို့ မကြာမကြာ လာရောက်
ရန်ဒိတ်ကြားရာ ဟော်ကိုဆာက “တမန်တော် ... သင်အခွင့်ပြုက ကျွန်ုပ်
နေ့စဉ် လာရောက်ပါမည်။ သင်ဟောပြောသော တရားများကိုလည်း
နာယူလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် ပညာရပ်မဆို ကောင်းစွာ လေ့လာ
စစ်ဆေးပြီးမှသာ လက်ခံလေ့ရှိသဖြင့် သင်ဟောပြောသော ဓမ္မတရားသစ်
များကိုလည်း အရင်းမှအများတိုင် စုံစမ်းလိုပါသေးသည်” ဟု ပြောပြီးနောက်
အိုင်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ နော်မာသည် ခရီး ထွက်လေ၏။ သူ၏
အပြုအစု မိန်းမဖော်များကလည်း တိုင်းပြည်လေထုံးစံအတိုင်း ‘ကိုယ်လက်
သန့်စင်ရေးတောင်သို့’ နော်မာသည် ကလေးအသေကလေး မီးဖွားသည့်
အတွက် ရှေးမိရိုးဖလာ နတ်များအား ပူဇော်ပသရန်သွားကြောင်းဖြင့် သတင်း
လွှင့်ထား၏။

အမာဆူကာ တိုင်းပြည်ရှိ လူမည်းမများ လေထုံးစံမှာ တစ်စုံတစ်ခု
သော မကောင်းမှုကို ပြုထားသော မိန်းမများမှာ သားလျှောခြင်း၊ အသေဖွေး
ခြင်းများ ဖြစ်တတ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ရှေးမိရိုးဖလာနတ်များ ကျိန်ဆ
သဖြင့်ဖြစ်ရသည်ဟု အယူရှိ၏။ ထိုအတွက် တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်း၊ အစာ
ငတ်ခံခြင်း၊ ရှေးကျင့်စဉ်များကို ဆောက်တည်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် နတ်များအား
ပူဇော်ပသရန်လို၏။ ထိုတောင်ကို မိန်းမများ မီးဖွားပြီးနောက် သွားလေ့ရှိသော
တောင်ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေးတောင်ဟု အမည်ပေးထားလေ
သည်။

နော်မာသည် နောက်ပါ မိန်းမဖော်များနှင့် ထိုတောင်ရှိရာသို့ ခရီး
ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နော်မာသည် မိန်းမဖော်များနှင့်အတူ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရေးတောင်
မှ ဆယ်ရက်ခရီးမျှ သွားရသော ဟာဖီလာမင်းသား ခိုအောင်းရာ တောင်သို့
သွားရောက်လေ၏။ ထိုနေရာသို့ ဝင်သည့်လမ်းမှာ သူလျှိုများ၊ ကင်းထောက်

များ၊ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ ချထားသဖြင့် နော်မာနှင့် မိန်းမဖော်များမှာ
ကျေနပ်လောက်အောင် စစ်ဆေးခြင်းခံပြီးမှသာ ဝင်ခွင့်ရလေသည်။

ခြေမြန်တော်များသည် ဖြို့မှ ရောက်လာသော နော်မာထံတွင်
အရေးကြီးသော သတင်းစကားများ ပါလာကြောင်းဖြင့် မင်းသားထံ သွား
ရောက် လျှောက်ထားရာ ဟာဖီလာသည် နော်မာအား အမြန်ခေါ်ယူလေ
၏။

ဟာဖီလာသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ဟော်ကိုဆာလက်သို့
မလွှဲသာသဖြင့် ပေးအပ်လိုက်ရသော ရုပ်ဆင်းသံဏ္ဌာန် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့်
ပြည့်စုံသော နော်မာ မင်းသမီးအပေါ်တွင် စိတ်မကုန်ခဲ့ချေ။ နော်မာသည်
ဘာသာထုံးစံအတိုင်း သစ်လွင်လှပသော ကိုယ်ရုံလွှာနှင့် အဝတ်တန်ဆာများ
ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဟာဖီလာ မင်းသားရှေ့တွင် ခစားလျက်ရှိလေ၏။

ဟာဖီလာသည် နော်မာအား ရွှန်းရွှန်းစားစား ဂူစားလျက် -

“မိန်းမချော သင်သည် အဘယ်မှလာ၍ အဘယ်သို့သွားအံ့နည်း။
သင်၏ ခင်ပွန်းသည် သင့်အား မုန်းတီး၍ စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလော၊ သို့မဟုတ်
သင်ကပင် မုန်းတီး၍ စွန့်ပစ်ကာ ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သလော
နော်မာ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာသည် သင့်အပေါ်တွင် ယခုတိုင်
ညှိုးမှိန် ခန်းခြောက်ခြင်းမရှိသေးပါသဖြင့် သင့်အားကြိုဆိုလက်ခံပါ၏”

“အို ... မင်းသား၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လင်ယောကျ်ားကို
ပြီးငွေသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် သင့်ထံသို့ ပြေးလာခဲ့ခြင်းကား မဟုတ်ပါ။
သူသည် ကျွန်ုပ်အား လူတို့သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော-နောင်ကြိုးတို့ဖြင့်
ဆွဲငင်ရပ်ပတ်ထားသဖြင့် သူ မသေမချင်း သူနှင့်အတူ နေရပါမည်”

“နော်မာ... ကျွန်ုပ်၏ နေရာသို့ သင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား
အဘယ်သို့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရန် ရှိသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား သိမ်းပိုက်၍
ထားအံ့။ ဟော်ကိုဆာ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းနှင့် မျက်လှည့်အတတ်သည်
တန်ခိုးကြီးမားလှသည် မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် လက်တွင် သိမ်းပိုက်ထားသော
မိန်းမတစ်ယောက်အား လုယူနိုင်ရန် တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ”

“အရှင်မင်းသား... ဤသို့ပြုခဲ့သော အရှင်မင်းသားသည် မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုချစ်သော အချစ်နှင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လောင်းစားခြင်းနှင့် တူ၏”

“သင့်အား သိမ်းပိုက်လျှင် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် မရဘဲရှိအံ့နည်း”

“အကြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်၏။ ဟော်ကိုဆာသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် မပြန်သည်ကို သူ၏သူလျှိုများထဲမှ သိရသောအခါ သူသည် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်အား အလုံးစုံဖွင့်ပြောပြ၍ အကြံဉာဏ်များ ပေးပြီး သော် သူနှင့်ပူးပေါင်းကာ အရှင်မင်းသား၏ အကြံအစည်များကို မချီမျှဘဲ ဆီး ချောတော့မည်။ သူမကြားလိုက်သော သတင်းစကားများကို ကျွန်ုပ် ရွတ်ဆိုပြ ပါအံ့၊ အရှင်မင်းသား နားဆင်တော်မူပါလော့”

ထို့နောက် နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ မှာကြားလိုက်သော စကား များကို တစ်ခွန်းတစ်ပါးမကျန် မှန်ကန်စွာ ရွတ်ဆိုပြလေသည်။ ဤသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မထစ်မငေါ့ ရွတ်ဆိုပြပြီးနောက် ဟာမီလာက အောက်ပါ အတိုင်း ပြန်ပြောကြားလေသည်။

“ဟော်ကိုဆာ၏ စွမ်းရည်သတ္တိ အကြံဉာဏ်ကား အမှန်ပင် ကြီးမား လှပါ၏။ သူသည် ထောင်ချောက်ကို မည်ကဲ့သို့ ဆင်ရန်လည်း သိ၏။ သို့ သော် သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို နာယူလိုက်နာပြီးလျှင် အစာဖြစ်သော ငှက်ကို ဖမ်းလိုက်က သူသည် ပါးနပ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူကိုယ် တိုင် ရာဇပလ္လင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာလိမ့်မည်။ လူတစ်ယောက်အတွက် ထောင်ချောက်ကို ထောင်သော သူသည် နှစ်ယောက်အတွက် ထောင်ကောင်း ထောင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရာဇပလ္လင်အနီးသို့ လာသူသည် သူကိုယ်တိုင် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ချိန်ခွယ်လိမ့်မည်။ ရာဇပလ္လင်သည်ကား နှစ်ယောက် ထိုင်၍ရသော နေရာမဟုတ်ချေ”

“အရှင်မင်းသား... ဤအဖြေကို ဟော်ကိုဆာထံ ကျွန်ုပ် ယူ ဆောင်သွားပါမည်လော။ ထိုစကားသည် သူ့အား အရှင်မင်းသား ကိစ္စ၌

တစ်စုံတစ်ရာ တာဝန်ရှိစေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဤအဖြေမျိုးကို သူ၏နန်းခြံခံ သော ကျွန်ုပ်အား ပြောပုံသည်ကို ကျွန်ုပ် အံ့သြလှပါသည်။”

“ပြောပုံခြင်းကား အခြားမဟုတ်၊ မယားတိုင်း သူတို့၏ လင် ယောက်ျားကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိကြချေ။ ရှေ့လာမည့် အနာဂတ်ကာလ၌ သင်သည် အိုမင်းရွတ်တွ ဇရာပိုင်းကျနေသော စုန်းကြီးကို လင်ဓလုပ်ဘဲ သက်တူရွယ်တူ မင်းပျိုမင်းလွင် ဘုရင်တစ်ဆူအား ရွေးချယ်ကောင်း ရွေး ချယ်လိမ့်မည်။ သို့အတွက် သင်သည် ဟော်ကိုဆာအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေလော့။

“ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စကားများကို ကြား၍ ထိုစကားများမှာ လွန် စွာ သင့်မြတ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ ညွှန်ပြထားသော လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာပါမည်။ ကျွန်ုပ်၏ စကား တစ်ခွန်းတစ်ပါး လွဲမှား ချွတ်ချော်ခဲ့ပါက ဘေးရန်အပေါင်း သင့်ပါစေဟု သင့်မျက်မှောက်၌ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ စွန့်စားမှု၌ အောင်မြင်ခဲ့သော် သူ တောင်းဆိုသည့် အဖိုးကို ကျွန်ုပ်ကား ပေးပါမည်။ ကျွန်ုပ် ဘုရင်ဖြစ်လျှင် သူသည် ဘုရင်အောက် အကြီးဆုံးရာထူးကိုရမည်ဖြစ်၍ အားလုံးသော စစ်တပ်များ၏ သေနာပတိ လွှတ်တော်အဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဆေးဆရာများအထဲ တွင် ဘုရင်လက်စွဲ သမားတော်ကြီးဖြစ်လျက် နော်ဝင်ဂိုပိုင် ကျွဲနွားအားလုံးကို ဆည်း သူ့အား ပေးအပ်ပါမည်။ ခရစ်ယာန်ခေါ် ဘာသာအယူဝါသစ်ကို ဆုံးကွယ်နေသူအပေါင်းတို့အားလည်း အကယ်၍ သူအလိုရှိက သူ့ဘုရားအား သနပ်ပူဇော်ရန် သူ့လက်တွင်းသို့ ပေးအပ်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစကား များကို သင့်ဇနီး နော်မာရှေ့တွင် ကျမ်းသစ္စာပြုပါမည်။ နော်မာသည် ကျွန်ုပ်၏ သက်သေအဖြစ်ဖြင့် တည်ပါစေသော။ အကယ်၍ ဟော်ကိုဆာသည် ဇနီးအာဏာတိုး၍ ကြီးမြင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက်မှ သေဆုံးခဲ့သော် သူ၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော အသင့်အား...”

စကားမဆုံးမီ -

“အရှင်... အလိုရှိသလို ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည် အရှင်မင်းသား”

၁၄၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေဈေး

“ကျွန်ုပ် အလိုရှိသည်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလော့”

“ထိုအချိန်မတိုင်မီ မဟုတ်ဘဲ ထိုအချိန်သို့တိုင်ရောက်မှသာ ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောကြပါကုန်စို့”

နော်မာသည် မိမိအား ယုယဗွေဖက်ရန် လာသော ဟာဖီလာ၏ လက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက် -

“အရှင်မင်းသား... ယခုအခါ သည်းခံပါလော့၊ ဟော်ကိုဆာသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် တန်ခိုးအာဏာအစွမ်းကုန်လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ဤတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့အား ပြောပြရပါလိမ့်မည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်၍ ရမည်မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ယခုမူ ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်ပေးထားသော တည်းခိုရန်နေရာသို့ သွားခွင့်ပြုပါလော့။ ထို့နောက်မှ ဟော်ကိုဆာအား ပြောကြားရန် စကားအပြည့်အစုံကို ပြောကြားပါလေလော့”

နောက်တစ်နေ့၌ ဟာဖီလာသည် သူ၏ လူယုတော်ကြီးများကို ခေါ်၍ စည်းဝေးတိုင်ပင်ပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာ မှာကြားလိုက်သည့် စကားအရ အစီအစဉ်များအတိုင်း နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ထံ လျှောက်ကြားရန် ဖြို့သို့ သံများစေလွှတ်လေ၏။

နောက်ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါ သံများပြန်ရောက်လာ၍ ဟာဖီလာ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အခွင့်ပြုရန် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် ဝမ်းမြောက်စွာရှိကြောင်းနှင့် အဖြေကိုရခဲ့လေ၏။ ထိုအဖြေနှင့်အတူ အခြားသတင်းတစ်ခုလည်း ပါလာရာ ထိုသတင်းမှာ တမန်တော်လူဖြူသည် အတော်ပင် မကျန်းမမာနေကြောင်း၊ အသက်ကိုပင် စိုးရိမ်ရန်ရှိကြောင်း ဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် မကြာမီ ဟာဖီလာ၏ လူများထဲမှ လူမမာများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များ၊ အိုမင်းမစွမ်းများသည် သူတို့အား ပေးကမ်းသည့် နယ်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ခရီးထွက်လာကြလေရာ ၎င်းတို့နှင့်အတူ နော်မာလည်း လိုက်ပါလာလေ၏။

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၄၉

ဤသို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ခရီးသွားလူစုသည် အမာဆူကာတိုင်းပြည်ကြီး၏ မြို့တော်သို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာကြကုန်ရာ နောက်မကြာမီ ဟာဖီလာ၏ လူမည်းစစ်တပ်များသည်လည်း စစ်တပ်အစီအစဉ်မဟုတ်ဘဲ ခရီးသွားများ အသွင်ဟန်ဆောင်ကာ ဒိုင်းများကို အဝတ်များဖြင့်ထုပ်လျက်လည်းကောင်း၊ ဓားနှင့်လှံများကို ဖျာများဖြင့် ရစ်ပတ်လျက်လည်းကောင်း၊ ရွှေမုသွားနှင့်ပြီးသော် လူအုပ်ကြီး၏နောက်မှ ဟာဖီလာနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြကုန်၏။

*

ဟော်ကိုဆာ နောင်တရခြင်း

ဟော်ကိုဆာသည် ကတိတည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိုင်၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာရောက်ကာ ခရစ်ယာန်မူတရားများကို နာယူ၏။ ရက်အနည်းငယ်ကြာလတ်သော် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာများကို အတော် လေ့လာမိလျက် အကောင်းနှင့်အဆိုး ကောင်းစွာ ခွဲခြမ်းဝေဖန်နိုင်သည့် အခြေသို့ရောက်ကာ နှုတ်ကပတ် ဖွင့်လှစ်ဝန်ခံခြင်း မဖြုသော်လည်း စိတ်ထဲ ကမူ ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေပြီ။

သူသည် မီး နတ်များ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာအယူဝါဒကို စွန့်ပစ် လို၏။ တရားကိုသိလေလေ ယခင်က ဆိုးရွားယုတ်မာမှုများ၊ ညစ်ပတ်မှုများ ကို နောင်တ တရားရလေလေ ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ထိုအကုသိုလ်ကံတို့မှာ မိမိကိုယ်တိုင် မသိနားမလည်သော အမှောင်ထဲတွင်ရှိစဉ်က ပြစ်မှားကျူးလွန် မိသော အမှုများဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်မည်ဆိုက လွှတ်နိုင်ကြပေမည်။ အဆိုးရွားဆုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံး ပြစ်မှုကြီးကား ရှိနေသေး၏။

ထိုပြစ်မှုကြီးကား အခြားမဟုတ်။ မိမိအပေါ်တွင် အလွန်ကောင်း၍ ကြင်နာသနားလေ့ရှိသော တမန်တော်အား တဖြည်းဖြည်း သေစေတတ်သည့် အဆိပ်ကို ပေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းမှာ လူ ကို သတ်ရုံမျှမက ကောင်းသော တရားကို ပြန့်ပွားခြင်းမှ တားဆီးပိတ်ပင် လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းထက် ဆိုးရွားယုတ်မာသော ပြစ်မှုသည် မရှိတော့ချေ။ အဆိပ်မှာလည်း ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများကို တစ်မုံစီမုံ ထိခိုက်ကာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ သေကြေပျက်စီးရမည်ဖြစ်၍ မည်သည့်ဆေးဝါး၊ မည်သူ၏ ဘုန်းတန်ခိုးနှင့်မျှ ကု၍ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

အဆိပ်ခတ်သော သစ်သီးကို စားပြီးနောက် တစ်ပတ်အတွင်း၌ အိုင်သည် တငွေ့ငွေ့ ဖျား၍လာပြီးလျှင် ထိုအဖျားနှင့်အတူ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ပါလာတော့၏။ ထိုရောဂါမှာ ချက်ချင်းပင် သေ၍မသွားစေသော်လည်း အသက်ကို တဖြည်းဖြည်း ချူ၍ယူနေသော ရောဂါဖြစ်၍ အချိန်ကြာမြင့်လေ အားအင်များ ယုတ်လျော့လေဖြစ်၍လာ၏။ နော်ဝင်ဂို ဘုရင်နှင့်တကွ အိုင် ၏ တပည့်လက်သားများ၊ အိုင်ကို ချစ်ခင်သူများသည်လည်း အိုင်ကို မကယ်နိုင်ကြတော့ချေ။

တစ်နေ့၌ ဟော်ကိုဆာသည် အိုင်ထံ ရောက်လာ၍ မိမိစိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းတော့မည့်အကြောင်း ထုတ် ဖော်ပြောဆိုတော့မည်ပြုစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် သေလုဆဲဆဲ ကလေး တစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီကာ အိုင်၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ကလေး၏ မိခင်သည် ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီးနောက် - "တမန်တော် ... ဤကလေးကို အသက်မှ ချမ်းသာရာရရန် စာယ်ပါလော့။ သူသည် ကျွန်တော်မ၏ တစ်ယောက်တည်းသော သားငယ် ဖြစ်ပါသည်။"

အိုင်သည် ကလေးကိုကြည့်ကာ လက်ဖြင့် ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပြီး နောက် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလေ၏။

“အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရသနည်း မိန်းကလေး”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ တမန်တော်၊ ကလေးသည် အရင်တမန်တော် ပေးကမ်းစွန့်ပစ်လိုက်သော သစ်သီးကို စားမိသည့်နေ့မှစ၍ ဖျားလာပြီးလျှင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဝင်လျက် လာပါသည်”

“မိန်းကလေး... ဤအဖြစ်ကား အလွန်ထူးဆန်းလှ၏။ ကလေးအား ကျွန်ုပ် သစ်သီးတစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်သည်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုသစ်သီးများ စားသည့်နေ့မှစ၍ နေမကောင်းဖြစ်ကာ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ခံရလျက်ရှိ၏။ ဟော်ကိုဆာကပင် ကျွန်ုပ်အား သတိပေးပါသေးသည် မိန်းကလေး”

အိုဝင်သည် ကလေးအား ဆုမွန်တောင်းလျက်ရှိရာ ကလေးသည် မိခင်လက်ထဲ၌ပင် သေဆုံးသွားရှာလေသည်။ အိုဝင်သည် ဟော်ကိုဆာ ထိုင်နေသော နေရာသို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဟော်ကိုဆာကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ဤသို့ မိမိမျက်စိအောက်တွင် ပက်ပင်းပါ မြင်ရသဖြင့် ဟော်ကိုဆာသည် အိမ်သို့အမြန် ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နောက် ၈ ရက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ဟော်ကိုဆာသည် အိုဝင်ထံသို့ ရောက်လာပြန်လေသည်။

“တမန်တော်... ကျွန်ုပ်အား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြု၍ ဘာသာပြောင်းမည်ဆိုက ကျွန်ုပ်၏ပြုခဲ့မိသမျှ အပြစ်များကို ဝန်ခံရမည် မဟုတ်ပါလော့။ ဤသို့ ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါမျှ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် လူများအား ဖွင့်၍ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားယုတ်မာသော အကုသိုလ်ပြစ်မှုများ ရှိနေပါသည်”

“ဟော်ကိုဆာ... နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ခံယူရန် သင်သည် သင်ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ အပြစ်များကို နောင်တကြီးစွာရ၍ ၎င်းတို့ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံဖို့ လိုအပ်၏။ ကျွန်ုပ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် မလိုပါ။ ခရစ်တော်သို့သာ ဝန်ခံရပါမည်”

စိတ်သက်သာရာ ရဟန်ဖြင့် -

“ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ပြုနိုင်ပါသည်”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် အိုဝင်ထံသို့ ဘုရင်ထံမှ ခြေမြန်တော်များ ရောက်လာပြီးလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်၌ လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲထားသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍လာရောက်နိုင်က အမြန်လာရောက်ပါမည် အကြောင်းနှင့် ပြောကြားလာ၏။

ထိုအခါ၌ အိုဝင်မှာ လမ်းကိုမျှ ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်၍ ဟော်ကိုဆာ၏ပခုံးကိုမှီကာ သူ့အား ခေါ်ဆောင်ရန် ယူလာသည် ဝေါဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း သွားရလေ၏။ ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာလည်း ဘုရင်တရားစီရင်သည့် လွှတ်တော်ရှိရာသို့ အိုဝင်စီးသောဝေါနောက်မှ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းရန် လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဘုရင်သည် စစ်ဗိုလ်သုံးဦးနှင့်အတူ တရားစီရင်ရန် ထိုင်လျက်ရှိရာ ဟော်ကိုဆာသည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ကြည့်နေသော ပရိသတ်များနှင့်အတူ ရောနှောကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ အိုဝင်ရောက်လာ၍ တရားသူကြီးများနှင့် အတူရှိနေသောအခါ အစောင့်များသည် တရားခံ မိန်းကလေးအား ယူဆောင်၍လာကြရာ မိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်။ မိမိထံသို့ သစ်သီးခြင်းဖြင့် ရှေးဦးစွာ ဝင်လာခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ဟော်ကိုဆာ မှတ်မိ၏။

ပထမ - ဟော်ကိုဆာသည် မိမိအပေါ်သို့ အမှုပတ်မည်စိုးသဖြင့် ရှောင်ရှားသွားရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော် ဤသို့ ရှောင်ရှားသွားခြင်းမှာ သာ၍ပင် အပြစ်ကို ဝန်ခံရာရောက်နေမည်အကြောင်း တွေးမိပြန်သဖြင့် ဣန္ဒြေရစွာနှင့်ပင် ဆက်လက်နားထောင်လျက် ရှိပြန်လေသည်။

စွပ်စွဲခြင်းခံရသည့် မိန်းမနောက်မှ စွပ်စွဲသူ တရားလိုလည်းပါလာရာ ထိုသူမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင် လက္ခဏာမရှိချေ။

၁၅၄ ❖ ဒုဇနိဓမ္မဗျာ

ဘုရင်နှင့် တရားသူကြီးများရှေ့၌ ထိုသူသည် မိမိ၏ စွပ်စွဲချက်ကို အောက်ပါအတိုင်းထုတ်ဖော်လျှောက်ထားလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ဤတရားခံသည် ယခင်က ကျွန်ုပ် ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ သူသည် သားသမီးမမွေး အမြဲမ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည် ရှေးဥပဒေအရ သူ့အား ကွာရှင်းလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ညီမဝမ်းကွဲနှင့် ကျွန်ုပ် လက်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အပေါ်တွင် ဝန်တိုမိစွာဖြစ်ကာ သူ၏ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲအား အစဉ်အပြတ် ဖော်ကားနှောင့်ယှက်လျက်ရှိသောကြောင့် သူ့အား နောက်ဆုံး၌ အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။ နောက်မကြာမီ သူသည် အိမ်သို့ ပြန်လာ၍ ကျွန်ုပ်ပျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မပြင်သော်လည်း ကျွန်ုပ် အစားအသောက် ချက်ပြုတ်သည့် အိုးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြူးထည့်သည်ကို ကျွန်ုပ်၏ အစေခံနှစ်ယောက်က မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် သူ၏ညီမဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် ပျား၍ ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြစ်လာပါသည်။ အို... ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တရားသူကြီးများ... ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤရောဂါစွဲကပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကံကောင်းထောက်မ သဖြင့်သာ ဤဖြစ်အပျက်များကို အရှင်မင်းကြီးထံ လျှောက်ထားရန် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါသေးသည်။ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် သေမင်းနောက်သို့ လိုက်ပါရမည် မသိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးမှာ ယမန်နေ့ကပင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ယနေ့နံနက် ဖြုတ်နံ့သြဇာလိုက်ရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤမိန်းမအား ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးကို သတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးအား စွန်းအတတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခတ်ဆေးဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဆေးအောင်ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြောသောစကားများ အမှန်ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်သည် တရားခံဘက်သို့ လှည့်၍ -

“အသင် ဘာပြောရန်ရှိသနည်း။ ဤသူ စွပ်စွဲချက်အတိုင်း ဟုတ်မှန်သလော၊ သို့မဟုတ် ထိုသူပင် မသားပြော၍ နေသလော”

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၁၅၅

ထိုအခါ တရားခံမသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသံဖြင့် ပြောကြားလေသည်။

“အို... အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မ၌ အပြစ်ရှိပါသည်”

ထို့နောက် တရားခံသည် ဟော်ကိုဆာအား ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏အဖြစ်အပျက်ကိုဖြန့်၍ လျှောက်ထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“အရှင်မင်းမြတ်... ကျွန်တော်မ၌ အပြစ်ရှိသည် မှန်ပါ၏။ လူဖြူတမန်တော် သင်ကြားသည့်အတိုင်း ကောင်းကင်ဘုံမှ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်မအား အပြစ်လွှတ်ပါစေလော့။ သေသူ ညီမဝမ်းကွဲ၏ သွေးသည် ကျွန်တော်မ၏ လက်တွင်စွန်းပေလျက် ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်း ဟောင်းသည်လည်း ထိုနည်းအတူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မသည် အရှင်ထံမှ အသနားမခံလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်မသည် သေထိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မအတွက် အသက်ရှင်၍ နေခြင်းထက် သေခြင်းကပင် ပို၍ကောင်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မ ခုခံပြောဆိုလိုသော အချက်အစစ်ချက်မှာ ကျွန်တော်မသည် ညီမအား သေစေလိုသော စိတ်အလျဉ်းမရှိပါ။ သူ့ခင်ပွန်းသည်က သူ့အား မုန်းတီးရုံမျှသာ ဖြစ်စေလိုသော ခုညံ့ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤဆေးခတ်မိပါသည်”

တရားခံမသည် အထက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားပြောဆိုပြီးနောက် နားထောင်နေသော ပရိသတ်များဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ရှုလေရာ ဟော်ကိုဆာနှင့် မျက်စိချင်းဆုံမိသေး၏။

တရားသူကြီးတစ်ယောက်က -

“သင့်ကို မည်သူက ဤသို့စွဲပြောသနည်း”

“ကျွန်တော်မအား ဆေးပေးလိုက်သော စုန်းဆရာကြီးတစ်ဦးက ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မသည် ထိုဆေးကို ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာမစံမီကပင် ထို ဆရာကြီးထံမှ ရရှိခဲ့ပါသည်”

ထိုအခါမှ ဟော်ကိုဆာလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသည့်လက္ခဏာ ဖြင့် တံတွေးကို မျိုချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်းမထုတ်တော့ဘဲ တရားသူကြီးများ သည် အခင်းခင်း တိုင်ပင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ နောက် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်က မိန့်ကြားလေသည်။

“တရားခံမ ... သင့်အား အသက်ဆုံးရှုံးရန် အမိန့်ချမှတ်၏။ သင့်အား သေမင်းပင် ရှိရာသို့ယူဆောင်၍ ကြိုးပေးသတ်အံ့။ ဤတရားခွင် တွင် ရှိနေသူများအနက် ဤတမန်တော် လူဖြူနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်တို့က သင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် ဆန္ဒပေးသော်လည်း အများ၏ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းစီဖြစ်နေ၏။ နောက်ပညတ်သော တရား ဥပဒေမှာ ကဝေအတတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆေးအတတ်ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ လူကို သေစေခဲ့သော် ၎င်းမှာ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရာရောက် သဖြင့် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က အသင့်အားလွှတ်ခဲ့သော် လူအများသည် ထိုဥပဒေကို လောင်မြောင်ကြီး ရှုတ်ချကြပါလိမ့်မည်။ တရားခံမ ငြိမ်သက်စွာ သွားလေ၊ နက်ဖြန် သင်သေရမည်”

“ကျွန်တော်မ တစ်စုံတစ်ရာ မတောင်းဆိုပါ။ သေခြင်းသည် ကျွန် တော်မအဖို့ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်”

ထို့နောက် အစောင့်များသည် တရားခံမိန်းမအား အပြင်သို့ ထုတ် သွားလေ၏။ ဟော်ကိုဆာ၏ ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ တရားခံမသည် ဟော်ကို ဆာ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်၍ ကြည့်လေရာ ဟော်ကိုဆာသည် မိန်းမ၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်အလား မျက်နှာကို အောက်သို့ ငုံ့သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ အာဏာသားများသည် တရားခံမအား သေမင်း သစ်ပင်၌ ကြိုးပေး၍ သတ်လိုက်ကြလေ၏။ တရားခံမ ပြောသော နောက်ဆုံး စကားများမှာ -

“ကျွန်တော်မ ဤကဲ့သို့ အသေဆုံးသေရခြင်းကို ကျွန်တော်မအား ခတ်ဆေးပေးသူ၏ နားသို့ ပေါက်ရောက်၍ သူသည် ကျွန်တော်မသွားရာ လမ်းသို့မလိုက်မီ နောင်တတရား ရပါလေသား” ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

ထိုသတင်းစကားများကို ကြားရသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် ကောင်းစွာ နေမကောင်းဟု ပြောဆိုအကြောင်းပြကာ အိမ်တွင်းမှ ၃ ရက်မျှ မထွက်ဘဲ နေခဲ့၏။ သူ၏ ကြိုးလေးသော အပြစ်များကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခြင်း လည်း မပြုလို၍ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာခံယူရန် အိုဝင်ထံသို့လည်း မသွားတော့ချေ။ သူ၏ အပြစ်များကား သာမန်လူတို့ ထမ်းဆောင်ရန် ကြိုးလေးလှသော အပြစ်ကြီးများဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟော်ကိုဆာသည် နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်၍ နေဘိ၏။ သူသည် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။ “ငါသည် အသက် ရှင်၍ မနေနိုင်တော့ပြီ။ ငါသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သေအံ့၊ ငါ့လက်နှင့်ပင် ငါ့အသက်ကို စီရင်တော့အံ့။ ငါ့လက်ချက်ဖြင့် သေရမည်၊ လူသည် ငါ့မျက် နှုတ်မှန်၌ မသေမီ ငါ့ကိုယ်တိုင် သေရသော် ကောင်းလေစွ” ဟု တစ်ကိုယ် တည်း ရေရွတ်ပိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သူသည် နော်မာအား သတိရလျက် ရှိသေး၏။ နော်မာသည် သူ့အား မုန်းတီးလျက် သူသေမည့် သတင်းကိုပင် ဝမ်းမြောက် စွာ ကြားလိုမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နော်မာအပေါ်တွင် သူ၏ မေတ္တာစိတ်ကား မကုန်ခန်းသေးချေ။

ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ အဖြစ်အပျက်များကို အပြန်ပြန် အလှန် လှန် စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် လူတစ်ယောက်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ‘အိုဝင်’ က ခေတ္တတွေ့ဆုံလိုကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။ ပထမ၌ ဟော်ကိုဆာ သည် မိမိစိတ်ကိုမလုံသဖြင့် မသွားရန်စိတ်ကူးသော်လည်း အကယ်၍ မိမိ ကိုယ်ကို မိမိသတ်၍သေစေကာမူ အပြစ်များကို ဝန်ခံပြီးမှ သန့်ရှင်းစွာ သေခြင်းသည် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိပြန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤ လူဖြူ သေ၍မသွားမီ ငါသည် သူ့အပေါ်၌ ပြစ်မှားမိသည်ကို မည်မျှလောက် နောင်တ တရားရကြောင်း လူဖြူ သိ၍သွားပါက ငါ့အပေါ်တွင် ဝန်ပေါ်ချေ တော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဟော်ကိုဆာသည် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန် အရက်ခွက်ကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးနောက် အိုဝင်အိမ်သို့ ထွက်သွားခဲ့လေ ၏။

အိုင်ဝင်၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်၌ သစ်ခေါက်တစ်ခုကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်နေသော အိုင်ဝင်အား တွေ့ရလေသည်။ အိုင်ဝင်မှာ အသားအရေများ လျော့ပါးပြီးလျှင် အရိုးပေါ်တွင် အရေတင် မျှသော ရုပ်ရည်ဖြစ်နေလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာနှင့် ပါးများမှာ ကြုံလှိမ့်ဖျော့တော့ လျက် ရှိသော်လည်း မျက်လုံးကြီးများမှာမူ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေသည့်ဟန်ဖြင့် အရောင်ထွက်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ သူ၏ လက်ကလေးများကား အရိုးစု သာသာမျှသာ ကျန်ရှိတော့၏။

“မိတ်ဆွေ ... အဘယ်ကြောင့် သင် မပေါ်လာသနည်း။ နာဖျား မကျန်းပင် ဖြစ်၍နေပါသလော”

“မဟုတ်ပါ တမန်တော် ... ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကား နေထိုင်၍ ကောင်းပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ထိခိုက်နာကျင်လျက်ရှိနေပါသော ကြောင့် မလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

“ဟော်ကိုဆာ ... သင်၌ ယခုတိုင် ယုံမှားသံသယရှိနေသေး သလော။ သင်သည် ကျွန်ုပ် ဟောပြောသော တရားများကိုလည်း ကောင်းစွာ နာယူရပါလျက် ယခုတိုင် စိတ်မသက်သာရှိသေးသလော။ သင်၏ ဒုက္ခကို ကျွန်ုပ်အားပြောကြားပါလော့။ ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကား ပြောနိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သင်လည်း ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ဝတ္တရားမှာ ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ သက် တမ်းမှာလည်း ရက်များကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေပါသည်။”

“ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ တမန်တော်၊ ကျွန်ုပ်၏ ရက်များမှာလည်း ဤသို့ပင် လက်ချိုးရေတွက်နေပါသည်။”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟော်ကိုဆာ။ သင့်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းစွာ ရှိနေပါလျက် အဘယ်ရန်သူသည် သင်၏ အသက်ကို လုပ်ကြံ၍နေပါသနည်း။”

“အို ... တမန်တော် ကျွန်ုပ်၏ရန်သူကား အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် ပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့် ဤလူ့ပြည်၌နေရန် မသင့်လျော်သော ကျွန်ုပ်သည်

ယနေ့ပင် ကျွန်ုပ်၏လက်ချက်ဖြင့် သေတော့အံ့။ ကျွန်ုပ်မှာ မခံရပ်နိုင်တော့ပါ။ ဝန်လေးလှပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် မသွားမီ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို တစ်ခု တစ်ရာ ကွယ်ဝှက်ခြင်းမပြုဘဲ သင့်အား ဖွင့်ပြောပါအံ့။ အသင်သည် သေရအံ့ ဆဲဆဲ မဟုတ်ပါလော။ တမန်တော် နားထောင်ပါလော့။ သင်ပျက်စီးအောင် ကြံစည်သူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သင် မကြာမီက စားမိသည်ဆိုသော သစ်သီးကား အဆိပ်ခတ်ထား၏။ အဆိပ်ခတ်သူကား ဤအတတ်မျိုးတွင် ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်နားလည်သော ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်၏။ သင်သည် ဘုရင်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများကိုပါ သင်၏ ဘုရားကို ကိုးကွယ်ရန် ဆွဲယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ တန်ခိုးအာဏာကိုယူကာ ကျွန်ုပ်၏ နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအတွက် သင့်အား ကျွန်ုပ်သည် အစကနဦးကပင် မုန်းတီးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏နေရာမှ လျှောကျသောအခါ သင့်အား သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။ မကြာမီက သူ၏ ညီမဝမ်းကွဲကို အဆိပ်ခတ်၍ သတ်မှုအတွက် သေမင်းသစ်ပင်တွင် ကြိုးပေးခံရသော မိန်းမတစ်ဆင့် သင့်အား သူလက်ဆောင်ပေးသော သစ်သီးတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်း သော အဆိပ်တစ်မျိုးကို ထိုးနှံသွတ်သွင်း၍ ပေးလိုက်၏။ ဤမိန်းမကား အပြစ်မရှိ၊ ကျွန်ုပ်သာလျှင် အပြစ်ရှိ၏။”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် သစ်သီးလက်ဆောင်ပေးသော မိန်းမ နှင့် မည်ကဲ့သို့ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်၍ အဆိပ်ခတ်လိုက်သည့်အကြောင်း သာမက နောင်တိုဘုရင်နှင့်တကွ ခံရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူများကိုပါ သေကြေပျက်စီးစေရန်နှင့် ဟာဗီလာအား ထိုးနှန်းကို အပ်ရန် မည်သို့မည်ပုံ ကြံစည်ထားကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ -

“သစ်သီးလက်ဆောင်ပေးသော မိန်းမလေးကား အပြစ်ကင်း၍ ကျွန်ုပ်သာ အပြစ်ရှိပါသည်။ မည်မျှလောက် ကြီးမားသော အပြစ် ဖြစ်သည်ကို ကား သင့်နှင့်ကျွန်ုပ်သာ သိ၏။ တမန်တော် ... ကျွန်ုပ်ကား နောင်တကြီးစွာ ရပါပြီ။ သင် ဟောပြောသည့် တရားများကို သတင်းပေါက်လျက် ခံစား

၁၆၀ ❖ ဒုန့်ရွှေမျှား

ယခင်က မုန်းတီးခဲ့သလောက် ယခုမှ ချစ်ခင်လျက်ရှိနေပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လူတို့တွင် စိတ်အဆင်းရဲဆုံးလူ၊ အညစ်ပတ်ဆုံးလူ၊ လူအဖြစ်နှင့် မတန်ဆုံးလူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူ၏ သေခြင်းဖြင့် မသေ၊ ခွေး၏ သေခြင်းဖြင့် သေပါတော့အံ့။ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းထဲတွင်ရှိသမျှ အသင်တမန်တော်အား ဖွင့်ဟ ခြံပြောခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားပါပြီ။ ကျွန်ုပ် အား သွားခွင့်ပြုပါလော့။ ကျွန်ုပ်အား အခွင့်လွှတ်ပါလော့။”

၁၇

နောင်ကြိုးကို ပြတ်ခြင်း

သူ့အား အဆိပ်ခတ်သူမှာ ဟော်ကိုဆာဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသော အခါ အိုင်ဝင်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားမိ၏။

နောက်မှ ဦးခေါင်းကို မော့ပြီးလျှင် -

“အို... ခရစ်တော်... ကျွန်ုပ်၏ နံချာသော အသက်တစ်ချောင်းကို စွန့်လွှတ်ရသည့်တန်ဖိုးအတွက် ဤသူယုတ်မာတစ်ယောက်အား နောင်တတရားရစေရန် ဖန်ဆင်းပေးခြင်းကိုပင် ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ” ဟု ခရစ်တော်ထံ ဆုမွန်တောင်းပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေသည်။

“အို... သနားစရာ ကောင်းလှသော အသင်လူသား... သင်၏ ကိုယ်တွင်း၌ အကုသိုလ်ဒုစရိုက် ဤမျှလောက် ပြည့်ဝနေပါလျက်နှင့် ဤမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်း မရှိသေးဘဲ သင်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သတ်သေနိုင် ထပ်၍ မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ဦးမည်လော”

“တမန်တော်ကြီး... ကျွန်ုပ်ကား ယနေ့ပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ထုတ်ယူမိ ကောင်းပါသည်။ နက်ဖြန်ကျက သင် ကလေးစားချေသောအခါ လူအများသည် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်း၍ ပြောင်လောင်းကြမည်ကို မခံလိုပါ။”

“မည်သူက သင့်အားလက်စားချေအံ့နည်း။ လက်စားချေမည်ဆိုသောစကားကို ကျွန်ုပ် ပြောပါသလော ဟော့ကိုဆာ။” ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား အနူးအညွတ် အခွင့်လွှတ်ပါ၏။ ရက်များ မကြာမီအတွင်း၌လည်း ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ပေးလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သင် ကျူးလွန်ပြစ်မှားမိသော အပြစ်များအတွက် ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား အပေါ်ယံ နှုတ်ဖြင့်သာ မဟုတ်။ အူလိုက်သည့်လိုက် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အခွင့်လွှတ်ပါ၏။”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် မိုးကြိုးထိမှန်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် အိုဝင်ရှေ့၌ ဒူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ငုံ့၍သွားလေရာ နောက်ဆုံး သူ၏နဖူးသည် အိုဝင်၏ခြေခံကို ထိလေသည်။ ထိုအခါ၌ ဟော်ကိုဆာသည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချိုးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလေတော့၏။

“ဟော်ကိုဆာ ထလော့၊ ကျွန်ုပ် ယုယကြင်္ဂဒ်ခြင်းကို ပြသဖြင့် သင်သည် ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်လေနှင့်။ သင် ကျူးလွန်မိသော အပြစ်အတွက် ကိုသာ ဖြစ်ပါစေလော့။ ဘုရားသခင်သည် သင့်အား ကယ်ဆယ်၍ သင်သည် ဤသို့ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်ပါစေလော့။ ဟော်ကိုဆာ... သင်သည် သင်ချစ်သောအရာကို ဆုံးရှုံးခဲ့၍ ၎င်း၏နောက်သို့ သင် မလိုက်လိုဘဲနှင့် လိုက်အံ့။ သင်သည် အမှားအယွင်းမှ အမှန်ကိုရ၍ အလွန်မည်းမှောင်သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များအတွင်းမှ ကုသိုလ်တရားကို တွေ့အံ့။ ဟော်ကိုဆာ ဗင် အလွန်မုန်းတီးခဲ့သော လက်ဝါးကပ်တိုင်ပင်လျှင် သင့်အား အမြင့်သို့တင်၍ သင့်ကို ကယ်ဆယ်အံ့။”

ဟော်ကိုဆာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍ သွားပြန်လေသည်။

“တမန်တော်... ဤစကားများကို မည်သူက ပြောပေးပါသနည်း။”

“ကျွန်ုပ် မသိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကောင်းမှုသာပြုရန် ညွှန်ကြားသော ခရစ်တော်သည် ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ကြားပေ၏။”

“ဤအတိုင်း မှန်ပေလိမ့်မည် တမန်တော်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေသူ၏ဝိညာဉ်ကို ကျွန်ုပ် ခေါ်၍မေးစဉ်က ဤစကားများကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူး၏။ ထိုစကားများကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံကြားရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ် စိတ်ပြောင်း၍ သွားလိမ့်မည်ဟု ဝိညာဉ်က ဟောပြောသွား၏။

“ဟော်ကိုဆာ... ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောပါဦးလော့။”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ စုန်းအတတ်ဖြင့် သေးသူ၏ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်၍ မေးပုံများကို အစစအဆုံး ပြောပြရာ အိုဝင်ပင် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“စုန်းတို့၏ ဘုရင် ကဝေတို့၏အဓိပတိ အသင်ဟော်ကိုဆာ၊ သင်၏ ကဝေအတတ်ကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ နားထောင်လော့၊ နားထောင်လော့၊ သင်၏ စိတ်ကို ပြောင်းလွှဲလော့။ ဝိညာဉ်ပြောသကဲ့သို့ သင်သည် အမျိုးသားများနှင့် ဘုရင်အထက်ကျသော နေရာသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဆိုသော ဟောချက်ကား ကျွန်ုပ် မဟောပြောနိုင်သော်လည်း သင်သည် မမျှော်လင့်သော တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် ရောက်ကောင်းရောက်ပေအံ့။ နောက်ဆုံးတွင် သင့်အပေါ်၌ ချမှတ်မည့်စီရင်ချက်နှင့် ကျေအေးပြေငြိမ်းမှုတို့သည် အတူတကွ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဝိညာဉ်ပြောသော နောက်ဆုံးစကားကား မှန်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်သည် ခရစ်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံယူရန် အသင့်ပြင်ထားလေလော့။ ယခုမှ သင်သွားနိုင်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရင်ထံ အမြန်သွား၍ ဟာဖီလာ တိုက်ခိုက်မည့် အစီအစဉ်များကို သတိပေးဦးမည်။”

“တမန်တော်... ဤသို့ဆိုလျှင် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ် အသက်ဆုံးရှုံးမည့် အထိမ်းအမှတ် မဟုတ်ပါလော့။ သူ့အသက်ကို ကြံစည်သူအား ဘုရင်သည် မည်သည့်နည်းနှင့် အသက်ကို ချမ်းသာပေးအံ့နည်း။”

“ဟော်ကိုဆာ... မကြောက်လင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အသည်း နှလုံးကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းအောင် ပြုလုပ်အံ့၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သာ သွား၍ သင်သည် ဆုတောင်းပတ္တနာပြု၍ နေချေလော့။ သို့သော် သင်မသွားမီ သင်၏ အသက်ကို သင် မလုပ်ကြံပါဟူသော ဝန်ခံချက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေး၍သွားတော့”

“မလုပ်ကြံပါ တမန်တော်။ ကျွန်ုပ် ကျမ်းသစ္စာ ပြုပါ၏။ ကျွန်ုပ် သည် အစိုက်အတန့်မျှဖြစ်စေ၊ အသက်ရှင်၍ နေလိုပါသေးသည်”

ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားလေရာ တစ်နာရီခန့် မျှ ကြာလတ်သော် ဘုရင့်ထံမှ အမြန်လာရောက်ရန် အမိန့်ရောက်လာ၍ လိုက်ပါသွားရလေရာ အိုင်ဝင်သည် ဘုရင်နှင့်အတူ ထိုင်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုရင်သည် ဟော်ကိုဆာအား ကြည့်လျက် အောက်ပါအတိုင်း မြွက်ဆိုလေသည်။

“အသင် ဟော်ကိုဆာ... နောင်တော် ဟာမီလာ မင်းသားသည် ထီးနန်းကို လုယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ အသက်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများ အသက်ကိုလည်း လုပ်ကြံမည့် အကြံအစည်ကို သင်သိကြောင်းနှင့် တမန်တော်က ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။ သင် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကြံစည်သည်၊ အကြံ အစည်၌ မည်မျှအထိ ပါဝင်သည်ကို ဤတမန်တော်အား ကျွန်ုပ်က ကတိ ပေးပြီးဖြစ်၍ သင့်အား မမေးလိုတော့ပါ။ သို့သော် တစ်ခု သတိပေးလိုပါ၏။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြားရန် ကြံစည်ခဲ့သော် သင်သည် ချက်ချင်း အသက်ဆုံးရှုံးရမည်ကို ကောင်းစွာ သိပါလော့”

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်၏ စကားများကို သောတ ဆင်ပါ လော့။ ကျွန်ုပ် ပြောမည့်စကားများကို အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ ကျိန်ဆို ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဤအကြံကို ကြံစည်သူဖြစ်ပါ၍ အစမှ အဆုံးတိုင် အလုံးစုံ ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ သို့သော် ဟာမီလာကား ကျွန်ုပ်အကြံပေးသည် အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည် မဆောင်ရွက်မည်ကို ယခုတိုင် သူ့ထံမှ အကြောင်း

မပြန်သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ် မသိရပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဟာမီလာထံသို့ နော်မာလက်တွင် ပေးအပ်လိုက်သည့် အကြံဉာဏ်များကို မကွယ်မဝက် ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုလေ၏။

နော်ဝင်ကိုသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက် -

“သင်ကား သင်ပြုမိခဲ့သမျှ အပြစ်များကို နောင်တ တရားရ၍ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အသက်ကို ချမ်းသာပေးရန် တမန်တော်အား ကျွန်ုပ် ကတိပေးပြီး ဖြစ်သည်မှာ သင့်အတွက် ကံကောင်းလှ ၏။ ဟာမီလာသည် သင်၏ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ သူပြောသည့် အတိုင်း သူ့လူများနှင့် စစ်တပ်များပါ ရွှေ့ပြောင်းရန် ကျွန်ုပ်တို့က ခွင့်ပြု လိုက်သောကြောင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော မိန်းမများနှင့် ကလေးများပင် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားကြလေကုန်ပြီ။ သို့သော် ယခုအချိန်မှစ၍ နောက်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ် မြေပေါ်သို့ နင်းခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤနေရာမှနေ၍ ကျွန်ုပ် သစ္စာပြုလိုက်၏။ သွားပေလော့ ဟော်ကိုဆာ၊ ယခုအချိန်မှစ၍ သင့်အား ကျွန်ုပ်၏ လူများသည် အမြဲကြည့် ၍နေလိမ့်မည်ကို သင် သတိပြုလေလော့။ အကယ်၍ သင်သည် ကျွန်ုပ် နန်းတော်၏ တံခါးဝတစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့အံ့၊ ထိုအချိန်၌ပင် သင်မုချသေရ အံ့”

“မစိုးရိမ်ပါလင့် အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ရင်တွင်း၌ နှိမ့်သမျှကို အရှင်ရှေ့တော်တွင် အနံ့၍ ပြလိုက်ပါပြီ။ အတိတ်ကာလသည် အတိတ်ကာလသာ ဖြစ်၍ ပြန်၍ မပြင်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် နောင်အနာဂတ် ကာလတွင် ကျွန်ုပ် ဟော်ကိုဆာသည် အရှင် ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို အစောင့် ဆီးဆုံးသော ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“စမ်းချောင်းတစ်ခုမှ ရေကို ကရားဖြင့် ခပ်ပစ်၍ ကုန်နိုင်ပါသည် သော ဟော်ကိုဆာ။ ယခုနေ့ သင်၏ ဝမ်းတွင်း၌ အပြစ်ကင်းစင်သော်လည်း အကြံပြန်၍ သင်၏ နှလုံးသား အတွင်းတွင်ယုတ်မာသော အမွေညစ်မှုများဖြင့်

၁၆၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ပြည်နက်၍နေအံ့။ သင်ကား ဒုစရိုက်မှုတို့၏ ဘုရင်၊ ယုတ်မာညစ်ညမ်းမှုတို့၏ ဆရာကြီး ဖြစ်တော့၏။ လပေါင်းများစွာက တမန်တော်၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် သင့်အား အပြစ်မှ လွတ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း သူ့ကြောင့်ပင် သင့်အသက် ချမ်းသာရာ ရပြန်လေပြီ။ သို့သော်ငြားလည်း ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းပင် ကျွန်ုပ်၏ အမှားဖြစ်တော့၏။

ထိုအခါ အိုင်ဝင်က ကြားဖြတ်၍ -

“သူ့အား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ နေစေ၍ အစောင့်အရှောက်ကို ကျွန်ုပ် အိမ်အပြင်၌သာ ချထားပါလော့” ဟု ပြောလေ၏။ ဘုရင်က -

“ဤသို့ဆိုလျှင် သင်၏ အသက်ကို မလုပ်ကြံဟု မည်သူ အာမခံမည်နည်း။ တမန်တော် ... ဤသူကား မြွေနှင့်တူ၍ မြွေကို မည်သည့်အခါမှ စိတ်မချရချေ”

အိုင်ဝင်က ပြုံးလျက် -

“သူသည် ကျွန်ုပ်အား သတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သေရမည့်ဆဲဆဲ လှူတစ်ယောက်အား ထပ်၍ သတ်ရန်မလိုတော့ပါ”

“စကားကို အလျင်စလို မပြောလေနှင့် တမန်တော်။ သို့သော် သင့် အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်စေလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ဘေးအန္တရာယ်ကြီးမှာ နှစ်ကပ်လာပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား စစ်ဗိုလ်၊ စစ်မှူးများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရပေမည်”

သို့နှင့် ဟော်ကိုဆာသည် အိုင်ဝင်၏ အိမ်၌ပင် နေထိုင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ မြို့နှင့်တကွ နန်းတော်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စစ်ပြင်ဆင်မှု ကိစ္စအတွက် ရုတ်ရုတ်သံသံ ရှိနေကြကုန်၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း၌ပင် လှံကိုင်စစ်သား ၁၄၀၀၀ မပါဝင်သော လူမည်းစစ်တပ်ကြီးသည် ဟာဖီလာခေါင်းဆောင်သော သူ၏စစ်တပ်ကြီးအား အကာအကွယ်နေ၍ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် တောထူထပ်ရာ တောင်ကြားလမ်းတွင် စုဆောင်းလေ၏။ ဤမျှလောက်သော စစ်သည်အင်အားကား မီးလူမျိုးများအတွက် မများလှသေးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်ဆူကာ ဘုရင်ကြီးလက်ထက်

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၆၇

တွင် တိုင်းပြည်စည်ကား၍ စစ်သည်အင်အား မကွဲပြားစဉ်က သောင်းပေါင်းများစွာပင် ရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဟာဖီလာမင်းသားသည် တောင်ပေါ်စခန်းသို့ ထွက်သွားတိမ်းရှောင်နေသည့်အခါ လိုက်ပါကုန်ကြပြီဖြစ်၍ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်လက်အောက်တွင် အားကိုးရန် လူပေါင်း ၂၂၀၀၀ ထက် မများတော့ချေ။

၎င်းအနက် နန်းတော်ကြီးကို ကာကွယ်ရန် သုံးပုံတစ်ပုံမရှိတစ်မျှ လိုရမည်ရ ချန်ထားခဲ့သေး၏။ နန်းတော်အတွက် ဤမျှလောက်သာ ထားခြင်းသည် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်၏ စစ်ဗိုလ်များ စိတ်ကူးလွဲခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း နောင်သိရှိရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို ဟော်ကိုဆာအား အိုင်ဝင်က ပြောပြသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ ညည်းညူလိုက်လေ၏။

“ဘုရင်ကြီးကား သူ၏ စစ်တပ်များကို နန်းတော်၌ ပို၍ထားသင့်လှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိကောင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားပြီး အရပ်၌ တိုက်ခိုက်ရခြင်းသည် မိမိဘက်မှ တစ်ပန်းသာ၍ ဟာဖီလာအား ဤနေရာတွင် အနိုင်တိုက်ရန် သင့်၏။ ယခု တိုက်ခိုက်ရန် လွှတ်လိုက်သော နေရာများမှာ တောတောင်အတက်အဆင်း၊ အခုံးအကွယ် ထူထပ်လှသဖြင့် အကယ်၍ ဟာဖီလာသည် လူလေးသောင်းကို ခေါင်းဆောင်လျက် နန်းတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ တိုက်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်သည် ဤလက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော လူကလေးဖြင့် ခုခံနိုင်မည်လော။ သို့သော် မည်သူမျှ ကျွန်ုပ်အား လာရောက်တိုင်ပင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မည်သို့ အကြံပေးရပါအံ့နည်း”

“ခရစ်တော်၏ အလိုတော်အတိုင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟော်ကိုဆာ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မျက်စိမှိတ်၍ မထားမိ ဤသွေးထွက်သံယိုမှုများကို မြင်ကောင်းမှ မြင်ရပေမည်”

ထိုနေ့ညနေ၌ပင် အိုင်ဝင်သည် ဟော်ကိုဆာအား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ခံယူစေပြီးလျှင် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပေး၏။ အိုင်ဝင်မှာ ထိုအခါ၌

၁၆၈ ❖ ခုန့်ရွှေမျှား

အိပ်ရာပေါ်မှပင် မထနိုင်လောက်အောင်ရှိသဖြင့် ဤကိစ္စကို ဘုရားရှိခိုး ကောင်း၍ မလုပ်ရဘဲ အိုဝင်၏ အိမ်အခန်းတစ်ခု၌ အခြားသက်သေများရှေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ရလေသည်။

နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာအပြီးတွင် အခြားသူများ ထွက်သွားသည့်ခဏ၌ ရပ်ချောသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လာပြီး လျှင် အခမ်းအနားကို လှောင်ပြောင်သည့် သဘောဖြင့် ရယ်မောလျက် ရှိလေရာ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် မီးဖွားပြီးနောက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖို၍လှပချောမွေ့လာသော နော်မာပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်မ၏ ငယ်ချစ်လင် ဟော်ကိုဆာ ... ဤကိစ္စကား ပြီးစီးလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကို ပြောလိုပါ၍ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောကြပါစို့”

“ပြောသာ ပြောလော့ နော်မာ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသာ ရှိ၍ ဤတမန်တော်အား လျှို့ဝှက်ထားရန် အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာ မရှိပါ”

“အမှန်လော ဟော်ကိုဆာ၊ သင် မှည့်အောင် ပြုလုပ်သော သစ်သီး အကြောင်းကို သင်ပြောပြီးဖြစ်သလော”

“တမန်တော်အား လျှို့ဝှက်ထားရန် အကြောင်းမရှိ ဟု သင့်အား ပြောပြီး မဟုတ်ပါလော့ နော်မာ”

“ဤသို့ဆိုလျှင် တမန်တော် မကျန်းမာခြင်းကား အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပေ။ ဟော်ကိုဆာ ... သင်သည် အမှန်စင်စစ် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းပြီလော”

“ကျွန်ုပ်ကား အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပါသည်”

သိုဝှက်စွာပြုံးလျက် -

“သူယုတ်မာ ဘဝမှ ရသေ့ရဟန်းသူတော်စင် ဘဝသို့ ရောက်သွားပေပြီ။ ဤသို့ဆိုလျှင် စုန်း၏မိန်းမကား အသိနည်း”

“နော်မာ ... သင်ကား ကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန်မဖြစ်မီကပင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တမန်တော်အခွင့်ပြုကာ ကျွန်ုပ်ဇနီးအဖြစ်ဖြင့်ပင် နေနိုင်ပါ၏”

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၁၆၉

“ကျွန်ုပ်အား မယားအဖြစ်ဖြင့် ထားခွင့် မထားခွင့်ကို တမန်တော်က ခွင့်ပြုရဦးမည်လော။ အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောရန်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏နှုတ်မှသာ ကြားလို၏။ ဟော်ကိုဆာ ... သင်သည် ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်စုံမက်ပါသေးသလော”

ညည်းညူသံဖြင့် -

“အသို့ပြောသနည်း နော်မာ။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ယခုလည်း ချစ်၊ နောင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ချစ်ခင်စုံမက်ပါ၏။ သင့်ကို ချစ်သည့်အတွက် ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် များစွာသော မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့မိ၏။ သို့မဟုတ်က ကျူးလွန်ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပါ”

“ဤအရာများကို တွေး၍ မနေနှင့်တော့ ဟော်ကိုဆာ။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား စုန်း၊ ကဝေအတတ်ပြု၍ ဖမ်းစားထားသောကြောင့် အရာရာတွင် သင့်စကားကို နားထောင်နေရသော်လည်း သင် ချစ်သလောက် ကျွန်ုပ် မုန်းတီး၏။ ယခုမှ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ချည်နှောင်ထားသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကို ဤနေရာတွင် ဖြတ်ပါလော့။ သင့်တွင် မယားတစ်ယောက်ရှိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဆက်လက်နေရန် သင်သည် ဖျော်မူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ”

ဟော်ကိုဆာသည် တမန်တော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

“ယခင်ကမူ ဤပြဿနာကို ကျွန်ုပ် ဖြေရှင်းနိုင်၏။ ယခုကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ချေပြီ။ အို ... ကောင်းကင်ဘုံမှ တမန်တော်။ ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါအံ့နည်း”

“သူ့အပေါ်၌ ချည်ထားသော သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်၍ သူ အလိုရှိရာသို့သာ သွားပါစေလော့ ဟော်ကိုဆာ။ သင်၏ အချစ်ကား ကဝေအတတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြုလုပ်ထားရသော အချစ်မျှသာဖြစ်၍ အနစ်သာမရှိပါ။ သင့်ကို မချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သင့်အပေါ်၌ မည်သည့် အခါမှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင် သင်သည်

၁၇၀ ❖ အရန်ရွှေဗျား

ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူသည်လည်း ဒုတိယမယားဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ အလိုရှိက သူ့သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်အား သူကောင်းကျိုး မပေးနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိပါသည် ထမန်တော်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ပိုက်ကွန်အတွင်းတွင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်အား မကောင်းမကြံစည်နိုင်ပါ။ ပိုက်တွင်းမှ လွတ်ထွက် သွားသော ငါးသည် သူကူးလိုရာ ကူးနိုင်ပါသည်။ မလွတ်လျှင် မကူးနိုင်ပါ။”

“ဟော်ကိုဆာ လွတ်လိုက်ပါလော့။ ကျန်သော သင်၏ အဝခရီးကို ခရစ်တော်က ကြည့်ရှုမိမိလိမ့်မည်။ ယနေ့ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ နက်ဖြန်အတွက်မူ ခရစ်တော်ကိုသာ ယုံကြည်ထားပါလော့။”

ဟော်ကိုဆာသည် မူးယစ်နေသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထိုမှ ဤမျှ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ ပထမ ဦးခေါင်းကိုငုံလျက် ရှိရာမှ အပေါ် သို့ မော့ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ကွဲအက်သော အသံကြီးဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ရေရွတ်လေသည်။

“အသင် မိန်းမ ... နောင်ကြိုးထုံးကို ကျွန်ုပ် ဖြတ်လိုက်ပြီ။ သင့်အား ကျွန်ုပ် ကွာရှင်းပြီးနောက် လွတ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ သင် အလိုရှိရာ သွားလေလော့။ သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ကဝေအတတ်တွင် နှစ်ကိုယုံတစ်စိတ် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သင်၏ အသားကား ကျွန်ုပ်၏ အသား၊ သင်၏သွေးကား ကျွန်ုပ်၏သွေးဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်သည် ကျွန်ုပ် အလို ရှိ၍ ခိုင်းစေက သင်နားထောင်ရမည်ကို သိရှိလော့ နော်မာ၊ သင့်ကို လွတ် လိုက်ပြီ။ သွားလော့။”

ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ကို သံကြိုးမှ ဖြုတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ နော် မာသည် ခုန်၍ ထလိုက်လေ၏။

“လွတ်ပြီ လွတ်ပြီ၊ သင်၏ အနောင်အဖွဲ့မှ ကျွန်ုပ် လွတ်ပြီ ဟော်ကိုဆာ။ သင်ကား အသားမည်းနက်သလောက် ယုတ်မာလှ၏။ လွတ် လပ်ခြင်းကား ကျွန်ုပ်၏ အခွင့်အရေးနှင့် ကလွဲစားချေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သင်လွတ်၍ ကျွန်ုပ် လွတ်သော်လည်း သင့်ကို ကျွန်ုပ် မလွှတ်၊ သင်သတ်သော ချစ်မြူ၏ စကားကို နားထောင်၍ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို လွတ်သော်လည်း

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၇၁

ကျွန်ုပ် သင့်ကို မလွှတ်နိုင်။ နားထောင်လော့ ... ဟော်ကိုဆာ၊ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ချစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား ကွာရှင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုပင် အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ထံသို့ သွားအံ့။ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စုံမက်လှ၏ မဟုတ်ပါလော့ ဟော်ကိုဆာ။ ကျွန်ုပ်အား နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုလိုက် ပါလော့။”

ထို့နောက် နော်မာသည် သူ၏ ရင်လွမ်းအဝတ်ခြုံထည်ကို ပခုံး သို့မဟုတ်ချလိုက်ရာ ခါးမှ အထက်ပိုင်းရင်သားများသည် အဝတ်မရှိ ပကတိ သဘာဝအတိုင်းပေါ်လွင်ကာ နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာအား ကြာမှ လှသော မျက်နှာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ခဏခြင်း၌ပင် နော်မာသည် ခြုံထည်ကို ပြန်ခြုံလိုက်ပြီးနောက် “ဟော်ကိုဆာ ... ချစ်ခင်သော သူနှစ်ဦးကို ခွဲခွာခိုး၍ ပြောသော စကားများ သည် အစိုးထိုက်တန်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်၏ ပျက်စီးခြင်းသည် သစ္စာဖောက် တို့ ပျက်စီးသည့်အတိုင်း သစ္စာဖောက်တို့ သွားရလမ်းသို့ သင်လိုက်ရအံ့။ ကျွန်ုပ်အတွက် သင်၏ ကျေးဇူးရှင် အပ်ဆုကာဘုရင်ကြီးအား သင်သည် လိမ်လည်ခဲ့၏။ သင်၏ကိုယ်ကျိုးအတွက် နော်မာကိုအား လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း ခဲ့၏။ -သို့သော် သူကမူ သင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်၏။ ယခုကား သင်၏ ဘဝကူးကိစ္စအတွက် ဟာဖီလာကို နော်မာကိုသို့ ဖြားယောင်းလှည့်ပတ် ၍ ပေးလိုက်ပြန်လေပြီ။ မလိမ်ပါနှင့်တော့ ဟော်ကိုဆာ။ ကျွန်ုပ် အလုံးစုံသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ မည်ကဲ့သို့ အဆုံးသတ်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ကြဦးစို့။ အသင်သည် မြွေနှင့်တူ၍ ကျွန်ုပ်သည် ငှက်နှင့်တူ၏။ အသင် မြွေကြီး သင်ကိုက်သော သူ၏လက်ကို သင့်လျှာဖြင့် လျက်၍ နေရန်ခဲပေလော့။ ကျွန်ုပ်မူ ငှက်ဖြစ်၍ သင်လွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်၏ အသည်း နှလုံးကို ကိုက်ချီကာ အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားတော့အံ့။”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် နော်မာသည် အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

မန္တတာခိုဝင်

အိုဝင်၏အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် နော်မာသည် ဆိုင်းငံ့၍ မနောဘဲ ဟော်ကိုဆာ၏ ခြံသို့သွားလေရာ ဟာဖီလာမင်းသားအား ဟော်ကိုဆာက တစ်ပတ်ရှိက်ပုံများ၊ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒသို့ မည်သို့မည်ပုံ ကူးပြောင်းသွားပုံ များ၊ ဟာဖီလာမင်းသား၏ စစ်တပ်ကို ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ရန် နော်ဝင်ဂို က စစ်တပ်များ စေလွှတ်လိုက်သည့်အကြောင်းများကို သူ၏ မယားကြီး ဇင်တီထံမှ အလုံးစုံကြားသိရလေ၏။ သို့နှင့် နော်မာသည် လုံတိုတစ်ချောင်း ကို သားရေတစ်ချပ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် အသားခြောက်များကိုလည်း နိုင် သလောက် သယ်ယူခဲ့၍ မည်သူမျှ မမြင်မီ ခြံအတွင်းမှ ထွက်သွားလေ ၏။

နန်းတော်ရှိရာ မြို့ကြီး၏မြို့တံခါးများတွင် အစောင့်များ ချထား သဖြင့် ထွက်ရန်ခဲယဉ်းလှ၏။ သို့သော် နော်မာသည် တောင်ပေါ်ဒေသများသို့ မသွားမီကပင် မြို့ရိုးတစ်နေရာ၌ ညဉ့်အချိန် ခွေးများ ယက်သဖြင့် အပေါက် ငယ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို သတိရလျက် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ရာ အခန့် သင့်ပင် အပေါက်ငယ်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအပေါက်ငယ်မှာ အပေါ်ယံမှ

ချွန်နယ်များ ပေါက်ရောက်ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရကား အစောင့်များသည် ကံအား လျော်စွာ ထိုအပေါက်ငယ်ကို မတွေ့ချေ။ သို့နှင့် နော်မာသည် ထိုအပေါက် ငယ်ကို သူ့တစ်ကိုယ် ဝင်သာအောင် လုံဖြင့် ချဲ့ပြီးလျှင် အမှိုက်မှောင်ဆုံးသော အချိန်ကိုရွေး၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လေ၏။

ဤသို့ထွက်စဉ် ကင်းလှည့်၍လာသော အစောင့်၏ ခြေသံကို ကြား ရသဖြင့် နော်မာသည် ချဲ့တစ်ခုထဲတွင် တစ်ခဏမျှ ပုန်းအောင်း၍ နေရသေး ၏။ ထို့နောက် အစောင့်များ လွန်၍သွားသောအခါ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့ပြီး လျှင် ကျောက်တံတိုင်း အနိမ့် ၂ ခုကို ကျော်တက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မှောင်မိုက်သော ညဉ့်အချိန်တွင် ဤသို့ ပြုလုပ်ရခြင်း သည် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ထိုထက် အရေးကြီးသော စိတ်၏ဆွဲဆောင်မှုများသည် နော်မာ၏ ကြောက်စိတ်များကို အနိုင်ရစေသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ စွန့်စားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ၌ကား နော်မာသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့ ချေ။

“ဟာဖီလာအား အချိန်မီ သတိပေးရန် ငါ အင်အားရှိသလောက် သွားရောက်အံ့ ဟော်ကိုဆာ။ သင်သည် ယခုအခါ ရူးသွပ်ခြင်း ဝေဒနာတစ်မျိုး စွဲကပ်နေပြီဖြစ်၍ ယခင်က ထက်မြက်ခဲ့သမျှသော သင်၏ဉာဏ်များသည် ယခုအခါ တုံး၍နေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား လုံးဝလွတ်လပ်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်လပ်ခြင်းကို မည်ကဲ့သို့ အသုံးပြုမည်ကို သင်ကြည့်လော့။ အို ... မြေခွေးကြီး ဟော်ကိုဆာ၊ သင့်ထံ၌ ကျွန်ုပ်တပ်သည်ခံနေခြင်းမှာ အချည်းနှီး မဟုတ် မကြာမီ သင်သိအံ့”

ဤသို့ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် နော်မာသည် ခပ်မြန်မြန် လျှောက် လျက်ရှိရာမှ ပြေး၍သွားလေ၏။

နံနက်မိုးမသောက်မီ မိုင် ၃၀ မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အရုဏ်တက်တွင် မိုင် ၁၀၀ မျှပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ဒုတိယနေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ နော်မာသည် တောင်များဆီသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအခါဥကား လက်ယာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ရှုမျှော်၍ မဆုံးသော တောင်ကြားကြီးရှိ၍ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာ ထူထပ်ပြီးလျှင် ဘုရင်စစ်တပ်များသည် ထိုအကာအကွယ်များအတွင်းမှ ဟာဖီလာ၏ စစ်သည်များအား ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြမည် ဖြစ်၏။ မိမိသည် အရောက်နောက်ကျ၍နေပြီလော။ သို့မဟုတ် ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်များသည် .ရှေ့တောင်ကြားလမ်းသို့ ဆက်လက်သွားကြပြီဖြစ်၍ သေကျေပျက်စီး၍ပင် ကုန်ကြပြီလော စသည်ဖြင့် နော်မာသည် တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးမိ၏။

ထို့နောက် နော်မာသည် တောင်ကြားဝဲသို့သွားရာ လမ်းကြောင်း ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားပြီးလျှင် ခြေရာကောက်၍ မြေကို ကြည့်ရှုလေရာ မကြာမီက နင်း၍သွားဟန်ရှိသော လူခြေရာများနှင့် တိရစ္ဆာန်ခြေရာများကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ ဟာဖီလာ၏ လူမည်းစစ်တပ်မှာ မရောက်သေးလျှင်သော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ် ဤလမ်းမှ မလာဘဲ အခြားလမ်းတစ်ဘက်မှသော်လည်း သွားရမည်။ သူ၏ လာခြင်းကား အချိန်မနောင်းသေးချေ။

သို့နှင့် နော်မာသည် ခရီးမှ တစ်ပိုင်သာသာခန့်မျှ နောက်သို့ပြန်ကာ ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားရာ ဝက်ကုန်းသဏ္ဌာန်ရှိ တောင်ထွတ်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုနေရာမှ နောက်သို့ ပြန်၍ကြည့်လျှင် လွင်ပြင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်ဖြစ်ရကား နော်မာသည် တောင်ထွတ်၏ အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ တက်၍ကြည့်သောအခါ စစ်စခန်းများတွင် ဖိုထားလေ့ရှိသော မီးပုံများကို မြင်ရလေ၏။ ၎င်းတို့သည်ကား ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ဤသို့နှင့် နော်မာသည် ခရီးကြမ်းခြင်းနှင့် မောပန်းခြင်းတို့ကို ပဓာနမထားဘဲ ရောက်ချင်သည်စေဖြင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ၊ ဆူးချုံများကို ခုန်လွှားကျော် ဖြတ်ကာ မီးပုံမြင်ရာ အရပ်သို့ တရမန်းကြမ်း ပြေးသွားလေ၏။

၂ နာရီခန့် ကြာပြီးနောက် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်လျက် ဆံပင်များလည်း ဆူးခက်များငြိသဖြင့် ပြတ်ထွက်ကာ ခြေများကိုမျှ မသယ်နိုင်လောက်အောင် မောပန်းလှသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် စစ်တပ်မကင်းများနှင့် တွေ့သဖြင့် မင်းသားရှေ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြလေ၏။

ဟာဖီလာမင်းသားသည် မထင်ရှားသော မီးရောင်၌ ဤမျှလောက် အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်လျက် မြူအလိမ်းလိမ်၊ သွေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်ကာရှိနေသော မိန်းမတစ်ယောက်အား ရုတ်တရက် မမှတ်မိချေ။

“မိန်းကလေး... တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိအောင် ပွန်းပဲ့စူးရှလျက် စုတ်ပြတ်ပေရသော အဝတ်များကို ဝတ်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း တောကြီးထဲမှ ဆိုက်ရောက်လာသူကား အသူနည်း”

“အသင် ဟာဖီလာမင်း... ကျွန်ုပ်ကား ဟော်ကိုဆာ၏ မယား နော်မာပင်ဖြစ်တော့၏။ ဟော်ကိုဆာသည် သစ္စာဖောက်လျက် အခြားဘက်နှင့် ပူးပေါင်းကာ သင်မင်းသားအား ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ကြံနေသည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်မိန်းမမျှ မသွားဖူးသော ဤမျှလောက် ခဝေးလံကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးကို နေ့ရော၊ ညပါ မအိပ်မနားဘဲ သင်မင်းသားအား ကယ်ဆယ်ရန် အပြေးအလွှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဘယ်ကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်၍ ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကဲ့သို့ ကြံစည်သနည်း နော်မာ”

“ဤအဖြေကို ကျွမ်းသစ္စာဆို၍ ကျွန်ုပ် မပြောမီ ထိုသတင်းစကားများအတွက် တန်ဖိုးကို ရှေးဦးစွာ ပြောကြားပါဦးမည်”

“တန်ဖိုးကို ဆိုပါလော့ နော်မာ”

“ပထမ ကျွန်ုပ်တို့ ကွာရှင်းလိုက်သော ဟော်ကိုဆာအား ဖမ်းဆီးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ပါလော့”

“ဒုတိယ ရှိသေးသလော နော်မာ”

“ရှိပါသည် အရှင်မင်းသား”

“ဒုတိယအချက်မှာ အရှင်မင်းသားသည် ယနေ့မှ ၇ ရက်လည်
သောနေ့၌ မီးလူမျိုးများအပေါ်တွင် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရမည့် ဘုရင်အဖြစ်သို့
ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဖြစ်၍ မင်းအဖြစ်သို့
ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား မိဖုရားခေါင်ကြီးနေရာ၌ ထားရန် တောင်းဆိုပါ
သည်”

“နော်မာ သင်သည်အား လောဘာရမ္မက်ကြီးလှသော မိန်းကလေး
ဖြစ်၍ စကားအရောင်းအဝယ်နှင့် စကား၏ တန်ဖိုးကို ကောင်းစွာ နားလည်သူ
ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကပင် သင့်အား အမြတ်တနိုး ချစ်ခင်စုံမက်သူ
ဖြစ်၍ သင်တောင်းက ကျွန်ုပ်ပေးနိုင်သည့် အရာမှန်သမျှကို အဘယ်ကြောင့်
မပေးဘဲ နေအံ့နည်း။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ ကူညီချက်ဖြင့် မီး
လူမျိုးများ၏ ဘုရင်ဖြစ်လတ်သော် သင်သည်လည်း သူတို့၏ ဘုရင်မတစ်ဆူ
ဖြစ်ရမည် မလွဲတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် မှန်သော စကားကို ဆိုပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏
သွားလေသူ ဖခင် ဘေး ဘိုး ဘီ ဘင် တို့၏ ဝိညာဉ်များကို တိုင်တည်ပါ၏။
ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ဖြင့်လည်း
ကောင်း ကျွန်ုပ်ဆိုပါ၏။ သင်ပြောမည့် သတင်းစကားများကိုသာ မကွယ်
မထောင့် ပြောကြားပါလော့”

“ဤသည်တို့ကား သတင်းစကားများ ဖြစ်ပါ၏ အရှင်မင်းသား။
ဟော်ကိုဆာသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ကူးဝင်ပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင်
အရှင်မင်းသားအား သူပေးသော အကြံအစည်များကို နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သို့
အလုံးစုံ ဖွင့်လှစ်ပြောလိုက်ပါပြီ။ ဤနေရာမှ ၂ နာရီကျော်ခရီးတွင်ရှိသော
တောင်ကြားကြီးတွင် ရန်သူစစ်တပ်များသည် ချောင်းမြောင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်
ရှိကြ၏။ ဤမျှလောက်ခရီးကို ကျွန်ုပ်သာ မအိပ်မနေ၊ မမောမပန်း တရမန်း
ကြမ်းပြေး၍မလာပါက အရှင်မင်းသား၏ စစ်တပ်နှင့် ကလေး မိန်းမတစ်စုကို
အဆက်ပြတ်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရတော့အံ့။ ထိုနောက် နော်ဝင်ဂို အမိန့်ပေး
ထားသည့်အတိုင်း သူ၏ စစ်သားများသည် မိန်းမနှင့် ကလေးများနောက်သို့
လိုက်ပြီးလျှင် သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ကြအံ့”

“အသင်၏ စကားများကား အရေးကြီးသော စစ်သတင်းများ
ဖြစ်ပါပေသည်။ တောင်ကြားကြီးတွင် သူ၏ စစ်တပ် ဘယ်နှစ်တပ် နှိမ်
သနည်း”

“ရှစ်တပ်ရှိပါသည် အရှင်မင်းသား”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်၌ တစ်ဆယ့်လေးတပ်ရှိ၏။ ကြိုတင်သတိပေး
ထားသဖြင့်လည်း စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့ပေ။ ဤကြွက်များကို သူတို့၏တွင်းထဲ
၌ပင် သူတို့အား ဖမ်းဆီးအံ့”

“ကျွန်ုပ်၏ အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ်ရှိသဖြင့် ပြောခွင့်ပြုပါ အရှင်
မင်းသား”

“ကျွန်ုပ်ခွင့်ပြု၏ နော်မာ၊ သင့်အကြံအစည်ကို ပြောပါလော့”

“ဤသို့ဖြစ်ပါသည်” အရှင်မင်းသား ... နားဆင်ပါလော့။ အရှင်
မင်းသား၏ စစ်တပ် ၆ တပ်ကို ဤနေရာမှ မြင်ရသော တောင်ကုန်းထိပ်၌
ထားခဲ့၍ နော်ဝင်ဂို၏ စစ်ဗိုလ်များက အရှင်မင်းသား၏ စစ်တပ်များ၊ တောင်
ကြားအတွင်းသို့ ဝင်သည်ကို မမြင်သောအခါ သူတို့၏ချောင်းမြောင်း
တိုက်ခိုက်မည့် အကြံအစည်ကို ချီမိပြီဟု မှတ်ယူကာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်
အကြာ၌ အပြင်သို့ထွက်၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်။ ထိုတောင်ကုန်းရှိ စစ်တပ်
သည်လည်း အရှင်မင်းသား၏ အင်အားအားလုံးပင် ဖြစ်သည်ဟု သူတို့
ဘက်က မှတ်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ အရှင်၏ စစ်သားများကိုလည်း သူ၏
စစ်တပ်လိုက်လာသောအခါ အနည်းငယ်သာ ခုခံတိုက်စေပြီးနောက် ပြန်
၍ ပြေးဟန်ပြုရမည်။ ထိုအချိန်၌ ထိုညပင် အရှင်မင်းသား၏ ကျန်ရှိ
သမျှသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းကို စုဆောင်းပြီးနောက် နန်းတော်
ကြီးသို့ တစ်ခါတည်း ချီတက်ရမည်။ နန်းတော်ကြီးမှာ မြို့ရိုးတံတိုင်း၊ မျှော်
စင်တို့ဖြင့် တောင်တင်းခိုင်လုံလှသည့် မှန်သော်လည်း စစ်သား ငါးထောင်
မျှသာရှိသဖြင့် မြို့ရိုးတံတိုင်းတို့ကို အင်အားနှင့် ချိုးဖောက်ကာ သူတို့
အား ကောင်းစွာ နှိပ်နင်းနိုင်လိမ့်မည်။ နန်းတော်ကြီးကို ဦးမိသောအခါ
နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ကို သတ်၍ အရှင်မင်းသားကိုယ်တိုင် ဘုရင်အဖြစ် ကြေညာပြီး

သော် ယခင်က တောင်ကုန်းတွင် ထားခဲ့သော စစ်တပ်ကလည်း အရှင်မင်းသားရှိရာသို့ အကူအညီ လိုက်လာမည်ဖြစ်၍ တောင်ကြားကြီးမှ ထွက်လာမည် နော်ဝင်ဂို စစ်တပ်များကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက် အောင်မြင်နိုင်အံ့။

အံ့ဩလျက် -

“အို ... နော်မာ ... သင်၏ အကြံကား အလွန်ကြီးကျယ်၍ ချီးမွမ်းထိုက်လှပေ၏။ သို့သော် ဤကိစ္စအားလုံးသည် အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် တပ်အပ်မသိနိုင်။ ထို့ပြင်လည်း သင်သည် ကျွန်ုပ်အား ထောင်ချောက်ဖြင့် ထောင်၍ဖမ်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါလော့”

“သင်၏ ကင်းထောက်များကို တောင်ကြားလမ်းအဝသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်က ကျွန်ုပ်စကား မှန်မမှန်ကို သိရှိပါလိမ့်မည် အရှင်မင်းသား။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းသားလက်တွင်း၌ နှိမ့်နေ၍ အကယ်တော် ကျွန်ုပ် လိမ္မော်ပြောအံ့၊ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို တန်ဖိုးအဖြစ်ဖြင့် အသင်မင်းသား ယူပါလော့”

“ကျွန်ုပ် ချီတက်လျှင် သန်းခေါင်ယံ၌ လျှို့ဝှက်စွာ ချီတက်ရမည် ဖြစ်၍ ဤမျှလောက် ခရီးပန်းနေသော သင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်နည်း နော်မာ”

“ကျွန်ုပ် အားပြည့်မလာမီ အချိန်ကလေး၌ ကျွန်ုပ်အား ထမ်းစင်ဖြင့် ယူဆောင်ခဲ့ပါစေလော့။ ယခုမှ အင်အား ကုန်ခန်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား အစားအသောက် အနည်းငယ်ပေးပြီးလျှင် အပန်းဖြေခွင့် ပြုပါလော့”

နောက်ငါးနာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ လူမည်းစစ်သားနှစ်သောင်းခန့်ရှိသော ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်ကြီးသည် နန်းတော်ကြီးရှိရာ မြို့ဆီသို့ လမ်း ဖြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ သွယ်ဝိုက် ကွေ့ကောက်လျက်ရှိသော လမ်းများမှ အပြင်း ချီတက်လျက် ရှိလေ၏။

တောင်ကြားလမ်းကိုမျက်နှာမူလျက်ရှိသော တောင်ကုန်း၏ထိပ်၌ ကား စစ်တပ် ၆ တပ်မှ စစ်သားများသည် နော်ဝင်ဂို ဘုရင်၏ စစ်သားများကို သွေးဆောင်မြို့ခေါ်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ဘုရင်စစ်တပ်သည် တောင်ကုန်းဆီသို့ ညဉ့်အချိန် ချီတက်လာ၍ နံနက်လင်းအားကြီးတွင် ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေရာ တောင်ထိပ်၌ ရှိနေသော ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် အမိန့်အတိုင်း အဝေးဆုံးနေရာသို့ ချောက်အောင် ဆုတ်ခွာပြေးသွားသော်လည်း လူထက်ဝက်ခန့်မျှ ကျဆုံးသွားပြီးလျှင် ကျန်စစ်သားများမှာ ကစဉ့်ကရဲ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်များသည် မိမိတို့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသောစစ်တပ်မှာ စစ်တပ်ကြီး၏ တောင်ပံတစ်ဘက်မျှသာဖြစ်၍ ဟာဖီလာ၏ တပ်မကြီးမှာ မြို့တော်သို့ တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြလေသည်။ သို့နှင့် ဘုရင်စစ်တပ်သည် ထိုအခါမှ အပြင်းပြန်၍ဆုတ်ကာ မြို့တော်ဘက်သို့ ရှေးရှုချီတက်လေ၏။

တောင်စခန်းသို့ နော်မာ ထွက်သွားသော ညဉ့်မိုးသောက်ချိန်မှစ၍ အိုဝင်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ ဗုန်းဗုန်းလဲရှာတော့၏။ သွေးသားအင်အားတို့မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ ဆုတ်ယုတ်လာပြီဖြစ်၍ ရက်အနည်းငယ်မျှသာ ခံတော့မည်အကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ အိုဝင်သည် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းရေးသားခြင်း၊ နောက်လာမည့် သာသနာပြုဆရာများအတွက် အလုပ်လွယ်ကူစေရန် ညွှန်ကြားချက်မှာတမ်းများ ရေးသားခြင်း၊ အင်္ဂလန်ရှိ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများထံသို့ စာရေးသားခြင်းတို့နှင့်အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ ဤသို့ ရှိနေစဉ်အတွင်း အိုဝင်သည် ဘုရင်နှင့်တကွ ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော မှတ်ကြီးများကို အခွင့်သင့်တိုင်း သူ့အိပ်ရာအနီးသို့ ခေါ်ယူကာ ဆုံးမညွှန်ကြား

၁၈၀ ❖ ဒုန့်ရွှေမျှား

သူကများပေးလျက် သူသေပြီးသည့်နောက် ခရစ်ယာန်ဘာသာ အယူဝါဒကို လည်း မစွန့်ပစ်ရန် မှာကြားနေလေသည်။

ဟော်ကိုဆာအား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပြုပြီးနောက် လေးရက်မြောက် သောနေ့ ညနေတွင် အိုဝင်သည် သတိလစ်၍ သွားပြီးလျှင် နေအတော်စောင်း မှ ပြန်၍သတိရလာ၏။ သူ၏ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ကား ဂျွန်နှင့် ဟော် ကိုဆာတို့သည် ယုယစွာပြုစုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိလေသည်။ သတိရလာသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျွန်အား ဘုရင့်ထံ စေလွှတ်ပြီးလျှင် သူ၏ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ် ၌ လူများအား စုရုံးပေးရန် လျှောက်ထားတောင်းဆိုလိုက်၏။

“ဂျွန် ... ဖခင်ကား သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်၍ ဖခင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းမသွားမီ မီးလူမျိုးများအား နောက်ဆုံး နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြား အံ့။ ဘုရင်အား လျှောက်ထားချေလော့”

ဂျွန်သည် ငိုယိုလျက် ဘုရင့်ထံသွားရာ ဟော်ကိုဆာတစ်ယောက် တည်းသာ အိုဝင်၏ နံဘေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဟော်ကိုဆာသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်သည့်အမှုအရာဖြင့် -

“ဖခင် ... ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ ပြုရပါအံ့နည်း။ ဤမကောင်းမှု အားလုံးကို စတင်ဖန်တီးခဲ့သူမှာ အခြားသူမဟုတ် ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်”

“ဤအတွက် စိတ်မညစ်ညူးပါနှင့် ဟော်ကိုဆာ။ ၎င်းနှင့်အခြား အကုသိုလ် မကောင်းမှုများကို အသင်သည် မျက်ကန်းသဖွယ် ရှိနေစဉ်ဘဝက ပြုလုပ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းမသွားမီ အသင်၏ အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်ရန် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်၍ ဆုတောင်းပါလော့။ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ပါပေ၏။ ဟော်ကိုဆာ ... သင်ကား ကျွန်ုပ်ဘဝကျူးပြီး နောက် မကြာမီ ယခုည ကျွန်ုပ်သွားမည့်လမ်းစဉ်အတိုင်း သင်လိုက်ရအံ့”

“ဤအတိုင်း မှန်ပါသလော ဖခင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ကို ခင်တွယ်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဝမ်းမြောက်လှပါသည်”

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၈၁

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် အိုဝင်၏ ရှေ့၌ ဒူးထောက်လျက် ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ခံယူကာ ဆုမွန်တောင်းလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျွန်သည် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်နှင့်အတူ ဆိုက်ချောက်၍ လူများသည် အိမ်ရှေ့ဥပစာရှိ ကွက်လပ်တွင် စုရုံးမိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြော ကြားလေသည်။

ထိုအခါ အိုဝင်လည်း မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် သာသနာ့ အဝတ်အစား များကို ဝတ်ဆင်ပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။

သို့နှင့် အိုဝင်အား ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ ဝတ်သော အပေါ်ထပ် ဝတ်ရုံအင်္ကျီရည်အဖြူကြီးနှင့် ဦးခေါင်းစွပ်ကို ဝတ်၍ ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ဂျွန်သည် ဆင်စွယ်လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့မှသွား၍ နော်ဝင်ဂိုနှင့် ဟော်ကိုဆာတို့သည် အရိုးသာသာမျှသာ ကျန်သော အိုဝင်အား တွဲ၍ခေါ်လာ ကြကုန်၏။

ခြံဝင်းအပြင် အိမ်ဥပစာရှိ ကွက်လပ်၌ကား ရာပေါင်းများစွာသော အမာဆူကာ တိုင်းသူ ပြည်သား မီးလူမျိုးများသည် စုရုံးလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ လမ်းမသည် ထွက်လာစပြုပြီးဖြစ်၍ ကြည်လင်အေးမြသော လရောင်သည် ပရိသတ်များ အပေါ်သို့ ဖြန့်ကျက်ကျရောက်လျက် ရှိလေ၏။ လူဖြူသည် မီးလူမျိုးများအား “နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားမည်” ဟူသောသတင်းသည် တစ်ဖြူရုံး ပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် ပရိသတ်များလည်း တဖြည်း ဖြည်း တိုးလာ၏။ သို့သော် တရားဟောသူမှာ မကြာမီ သေဆုံးသွားတော့မည့် အကြောင်းကိုကား မသိရကြချေ။

သို့နှင့် အိုဝင်သည် ပရိသတ်များ၏ မျက်နှာကို အားနည်းသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် တိုင်းရင်းသား ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ကြားလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများ ... ယခု ပြောမည့်စကားများမှာ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တာတွင် နောက်ဆုံးစကားများ ဖြစ်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဤနယ်မှ ခရီးမိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ယခုကဲ့သို့

လသာသော ညဉ့်တစ်ညတွင် ခရစ်တော်၏ အသံတော်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ ချဉ်းကပ်၍ သင်တို့အားလုံးအား မသိနားမလည်ခြင်းတည်းဟူသော အမှောင်တွင်းမှ အလင်းသို့ရောက်အောင် ကယ်တင်ရန် ပြောကြားလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြောကျယ်လှစွာသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကာ သင်တို့ နေရာဌာနသို့လာခဲ့၏။ သို့နှင့် သင်တို့၏ နိုင်ငံအစွန်းအဖျား၌ ခေတ္တ ခေခန်းချ နားနေလျက်ရှိစဉ် ရှေ့တွင် ဖြစ်ပျက်မည့်အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲ၌ ပျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်ရသကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာ တော့၏။

“ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ထံ ရဲဝံ့စွာ လာရောက်ကာ သင် တို့၏ ဘုရင်ကြီး အဆိပ်သင့်ကြောင်း သိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်အတိုင်း သူ့အား သေမင်းလက်တွင်းမှ လက်မတင်ကလေးမျှသော အချိန်ကလေးတွင် လူယူ ကယ်ဆယ်လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ သင်တို့က ကျွန်ုပ်အား စုန်းဟူ၍ စွပ်စွဲကြ၏။ ထို့နောက် မီးလွင်ပြင်တွင် သင်တို့နိုင်ငံမှ ပြုစားတတ်သူများအား လက်ဝါး ကပ်တိုင်ခြေရင်းတွင် အနိုင်ယူကာ အောင်မြင်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ယခုရပ်၍ နေသူသည်ကား သင်တို့ အားထားရာ စုန်းကဝေတို့၏ ဘုရင် မဟုတ်ပါလော။ သူကား ယခု ကျွန်ုပ်၏ဘာသာသို့ ကူးပြောင်းခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ရင်းချာ ဖြစ်၍နေချေပြီ။

“ထို့နောက် တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာလျက် သင်တို့၏ ဘုရင်ကြီးသည်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အဖြစ်ဖြင့် နတ်ရွာ စံခဲ့လေပြီ။ သူသည် မတရားမှုများကိုပယ်၍ ဖြောင့်မန်သော အယူကို ယူခဲ့ပြီ။ ယခုမူကား ကျွန်ုပ်သည် မျိုးစေ့များကိုချ၍ အသီးသီးပြီးနောက် မှည့်ချိန် ရောက်လတ်သော် ၎င်းတို့ကို ဆွတ်ခူးစားသောက်ရုံမျှ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အခွင့်မပြုတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မှာ အပြီးသတ်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အားစိုက်မှုကား အဆုံးသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် တမန်တော်သည် ပထမစေလွှတ် သူထံ အစီရင်ခံရန် ပြန်ရချေတော့မည်။

“မကြာမီ ကျွန်ုပ် အသံကား ဆိတ်ငြိမ်သွားတော့မည်ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှ သည်းခံပြီး ဆက်လက် နားထောင်ကြဦးလော့၊ ကျွန်ုပ်၏လာရောက် ခြင်းကား ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို မရ၊ ဆူပူသောင်းကျန်းခြင်းကို ရ၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့ အမိန့်ရှိ၏။ သူ၏ တပည့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤသို့ ဆို၏။ သင်တို့ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ရန်ကား မလွယ်ကူလှပေ။ လူတို့၏ သွေးများ၊ လူတို့၏ မျက်ရည်ပေါက်များဖြင့်သာ ကယ်တင်နိုင်အံ့။ အို ... ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးများ ... အယူလွဲသော ဒိဋ္ဌိများသည် သင်၏ ဗြိုဟ်ခါးသို့ ဝင်ရောက်နေလောက်ပြီဖြစ်၍ သင်တို့အနက် များစွာကုန်သော လူတို့သည် ဤစစ်ပွဲကြီး၌ သေကျေပျက်စီးကြကုန်အံ့။ သို့သော် ထိုသူသည် အနိုင်ရမည် မဟုတ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဖက်ကာ သစ္စာရှိစွာဖြင့် တရားကိုသာ ယုံကြည် အားထုတ်ကြကုန်လော့။ ခရစ်တော်သည် သင်တို့နှင့်တကွ သင်တို့သား သမီးများကိုပါ ကယ်တင်နိုင်အံ့။ သူသည် သင်တို့၏ အရှင်သခင်၊ သူသည် သင်တို့စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်ပါစေလော့။ ထို့ပြင် သင်တို့၏ ဘုရင်နော်ဝင်ဂိုသည် စိတ်ထားကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း သူ့ကိုသာ မခွဲမခွာ တွယ် ကပ်၍ နေကြပါလော့။ သူ၏အတိုင်ပင်ခံ ဟော်ကိုသာသည်လည်း ယခင်က ဒုစရိုက်ဘုရင်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား၊ ယခုမူ နောင်တ တရားရ၍ လူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လာသဖြင့် သူ၏ အကြံဉာဏ်ကိုလည်း လိုက်နာကြပါလော့။ မီးလူမျိုးများ ... အသင်တို့ အားလုံးအား နောက်ဆုံးရှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်တို့အပေါ်၌ မေတ္တာတရား ရှေ့ထား သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်ကို မမေ့ကြကုန်လင့်။ ကျွန်ုပ်၏ ဟောပြောချက်များကို မပျောက်ပျက်ကြစေကုန်လင့်။ ဘုရားသခင်သည် ယနေ့ည ကျွန်ုပ်အား စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ သင်တို့အပေါ်၌လည်း စောင့်ဆိုင်းနေပါစေသတည်း။ မိတ်ဆွေတို့ ... ကျွန်ုပ်အား ဘဝတစ်ပါးသို့ ဖြောင့်တန်းစွာသွားရန် ခွင့်ပြု ကြပါကုန်လော့။”

အထက်ပါစကားလုံးများသည် ပရိသတ်များ၏ စိတ်ကို အသည်း နှလုံးသို့တိုင်အောင် ထိခိုက်၍သွားစေသဖြင့် ယောက်ျား၊ ဗိန်းမ နာမည် ငို

၁၈၄ ❖ ဒုတိယမြောက်

ကြေးကြကုန်၏။ နောင်တိုဘုရင်နှင့်တကွ ဟော်ကိုဆာပါ ယူကျုံးမရ မျက်ရည်
များသည်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထို့နောက် မစ္စတာအိုဝင်သည် ဟော်ကိုဆာကို မိုလျက်ရှိရာမှ သူ၏
ရင်ခွင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လဲကျသွားပြီးလျှင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေ
တော့၏။

ဟော်ကိုဆာသည် မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် အရိုးပျာသာ ရှိ
တော့သော အိုဝင်၏ အလောင်းကို ပွေ့ချီလျက် အသုဘကိစ္စ ပြင်ဆင်ရန်
ယူဆောင်သွားလေတော့သတည်း။

*

၁၉

မြို့တော်ကြီး ကျဆုံးခြင်း

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် မစ္စတာ သောမတ်(စ်)အိုဝင်၏
အလောင်းကို သူ တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေး ဝင်းခြံ
အတွင်း၌ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လေရာ အသုဘ ကိစ္စအခမ်းအနားမှာ အလွန်စည်
ကားလျက် နောင်တိုဘုရင်နှင့် ဟော်ကိုဆာတို့ကိုယ်တိုင် တွင်းထဲသို့
အလောင်းကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာစွာ လျှော့ချပေးလေသည်။ သူ၏ တပည့်
ကြီး ဂျွန်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အသုဘကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်သည့် ဓမ္မကျမ်းစာများကို ရွတ်ဖတ်၍ တိုင်းရင်းဘာသာဖြင့်
အဓိပ္ပာယ်ကို ပြန်ပြောသောအခါ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များသာမဟုတ် ဘာ
သာတွင်းသို့ မဝင်သေးသူများပင် ဤမျှလောက် စိတ်သဘောထားကြီး၍
မိမိတို့ရပ်ရွာတွင် အေးချမ်းသာယာစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ယူကျုံးမရတသ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

နောက်ဆုံး ရွတ်ဖတ်ခြင်း အခမ်းအနားမှ မပြီးမီ လိုက်လံစစ်သား
တစ်ယောက်သည် လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝင်လာပြီးနောက် ဘုရင့်ခေတ်ခေတ်ကာ

၁၈၆ ❖ ခုန့်ရွှေမျှား

အရိအသေပြုပြီးသော် ဘုရင်၏ နားနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုး ပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုသည် မျက်နှာတစ်မျိုး ပြောင်း၍သွားပြီး နောက် သူ၏မိတ်ဆွေချစ် အိုဝင်အလောင်းကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုး ဖြင့် နှုတ်ဆက်အရိအသေပေးပြီးသော် စစ်ဗိုလ်ကြီးများနှင့်အတူ နန်းတော်သို့ အမြန်ပြန်သွားလေ၏။

နန်းတော်သို့ မပြန်မီ ဟော်ကိုဆာအားလည်း အမြန်လိုက်ခဲ့ရန်မှာ ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဟော်ကိုဆာသည် အသုဘကိစ္စပြီးဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လိုက်သွားရာ အစည်းအဝေးခန်းမဆောင်၌ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် အရေးတကြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသော နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ၏ အနီး၌ကား စစ်သားများ၊ ခြေမြန်တော်များသည် ရှုပ်ယှက်ခပ်သွားလာလျက် ရှိကြလေ၏။ ဟော်ကိုဆာ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဘုရင်လည်း ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ လှည့်၍ မိန့်ကြားလေသည်။

“ဟော်ကိုဆာ ... သင်ကား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ယခင်က သစ္စာဖောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခု သင်၏ စိတ်ဓာတ်သည် မြင့်မြတ်ကြည်လင်လာပြီးဖြစ်၍ အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်တို့၏သွားလေသူ ဆရာကြီး မှာထားခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား ယုံကြည်၏။ နားထောင်လော့ ဟော်ကိုဆာ။ ကင်းတပ်များသည် နန်းတော်ကြီးဆီသို့ ရှေးရှု၍တက်လာသော စစ်သားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပါဝင်သည့် စစ်တပ်ကြီးများကို မြင်ရကြောင်းနှင့် သတင်းပို့လာ၏။ ၎င်းတို့ကား နောင်တော်ကို အောင်မြင်စွာ ခိုမိနင်း၍ ပြန်လာသော ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ်လော၊ ရန်သူပေလော၊ မပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် အခြားစဉ်းစားရန် အချက်တစ်ချက်မှာ ဟာဖီလာကို တောင်ကြားလမ်းအတွင်း တောအုပ်မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များကလည်း ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်များသည် တောင်ကြားလမ်းကြားကြီး အဝင်ရိုးတန်းကလေးပေါ်တွင် စခန်းချနေသည်ကို မြင်ရကြောင်းနှင့် သတင်းပို့လာပြန်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် ဟာဖီလာအား စစ်တိုက်ဖြစ်မည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်ဗိုလ်ချုပ်များထံမှ ရောက်လာသော ခြေမြန်တော်မှာ

နန်းလူညီနောင် ❖ ၁၈၇

နောက်မကျချေ။ နေရာရာ ညပါ ခရီး ပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုသို့ တပြေးကား ဟာဖီလာသည် ရိုးတန်းပေါ်တွင် စခန်းချနေသည်ဆိုပါလျက် ဤမှ မြင်ရသော စစ်တပ်မှာ မည်သူ့စစ်တပ်များ ဖြစ်ပေမည်နည်း။

“ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဟာဖီလာသည် သူ့အား ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်မည်ကို ကြိုတင်သိသဖြင့် တောင်ကုန်းထိပ် စခန်းချနေရာမှ ထွက်လာကောင်း လာမည်မဟုတ်ပါလော။”

“ဤသို့ မဖြစ်နိုင်၊ ခြေမြန်တော် ထွက်လာစက ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်မှ ဖိုထားသော မီးဖိုများနှင့် ၎င်းအနီးတွင် စစ်သားများကိုလည်း ကောင်းစွာ မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောကြား၏။”

“ဤသို့ဆိုလျှင် ဟာဖီလာ၏ စစ်ဗိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ တောင်ကြားလမ်းတွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် စစ်တပ်များကို လှည့်ဖြားရန် အကြံဖြင့် စစ်တပ်ကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရိုးတန်းပေါ်၌ ကိုယ်ယောင်ပြ အဖြစ်ဖြင့် ထားခဲ့၍ သူ၏အင်အားစုအလုံးအရင်းဖြင့် ဤမြို့တော်သို့ ချီတက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။”

“သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ မကြာမီ သိရတော့အံ့။ ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြားယောင်းခြင်းခံရ၍ ဤမျှလောက်သော အင်အားစုကလေးနှင့် သူတို့၏ အလုံးအရင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ ခုခံနိုင်အံ့နည်း ဟော်ကိုဆာ။”

ဤနေရာတွင် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နန်းတော်မှနေ၍ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အကြံပေး၏။

ဘုရင် ။ “ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော ခိုလ်မျှ။ သူတို့ အင်အားကား အဆမတန် များပြားလှ၍ တံတိုင်းခြံစည်းရိုးများကို အတင်းထိုဖောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာတွင် ချက်ချင်းရောက်လာအံ့။”

ထိုအခါ အခြားဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်က -

“ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်ကို မတိုက်ဘဲ တိမ်းရှောင်ပြီးလျှင် ညဉ့်မှောင်မိုက်သောအချိန်တွင် တောင်ကြားလမ်းသို့ မိမိတို့ထံမှ စေလွှတ်သွားသော

တပ်မကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အကြံပေး၏။ ထိုအခါ ဘုရင်က -
 “မည်သို့ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း ဗိုလ်မှူး။ ဤသို့ဆိုလျှင် အိုမင်းမစွမ်း
 ရှိသူများ၊ ကလေးများနှင့် မိန်းမများကို သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ သေကျေပျက်စီးရန်
 ပစ်ထားခဲ့သည်နှင့်မတူပါလော။ ဤအကြံအစည်များကို ကျွန်ုပ် မလိုက်နာ
 နိုင်”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာက လျှောက်တင်လေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ထိုသို့ တပြီးကား ကျွန်ုပ်၏ အကြံကို နာယူတော်
 မူပါလော့။ မြို့ထဲတွင် ရှိသမျှ အိုမင်းမစွမ်းရှိသူ ယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံးနှင့်
 ကလေးများပါ၊ ကျွဲ နွားများနှင့် သယ်ပိုးနိုင်သမျှ စားရေရိက္ခာများကို ယူပြီး
 လျှင် သေမင်းတောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်၍ ယခုပင်ထွက်သွားစေလျက် သေ
 မင်းသစ်ပင်၏ အခြားဘက် ဖြေကွက်လပ်၌ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း စု
 ရုံး၍နေပါစေလော့။ ထိုနေရာတွင် စမ်းချောင်းကလေးရှိ၍ မိုးရေအတွက်လည်း
 စိုးရိမ်ရန် မရှိပါ။ ထိုမှတစ်ပါး တောင်ကြားသည် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသည့်ပြင်
 နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်များမှာလည်း အလွန်ဖတ်စောက်လှ၍
 ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်သို့ လွှတ်ထားသော တပ်မကြီး ပြန်၍ မဆိုက်ရောက်မီ
 ခရစ်တော်၏ တန်ခိုးတော်ကို အားကိုးလျက် တတ်နိုင်သမျှ ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်
 လိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်မကြီးရှိရာသို့ ခြေမြန်တော်
 များကို အမြန်စေလွှတ်၍ အကြောင်းကြားရမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မသင့်လျော်
 ပါလော ဘုရင်မင်းမြတ်”

“သင်၏ အကြံသည် ကောင်းလှပေ၏။ သို့သော် မြို့တော်ကြီးကို
 ကား ကျွန်ုပ်တို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရမည်ဖြစ်၍ ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်”

“မြို့တော်ကြီးကိုကား ပြန်၍ တည်ဆောက်နိုင်ပါသည်။ လူတို့၏
 အသက်ကိုသာ ပြန်၍ မရနိုင်သဖြင့် လူတို့၏ အသက်က ပို၍ အရေးကြီးပါ
 သည် အရှင်”

ထိုခဏ၌ ခြေမြန်တော်တစ်ဦးသည် မောကြီးပန်းကြီး ဆိုက်ရောက်
 လာပြီးလျှင် “နန်းတော်မြို့ကြီးသို့ ရှေးရှုလာနေသာ စစ်တပ်ကြီးမှာ ဟာဖီလာ

၏ စစ်တပ်ကြီးဖြစ်၍ ဟာဖီလာမင်းသားကိုယ်တိုင် ရှေ့မှ ဦးစီးခေါင်းဆောင်
 လျက် ရှိကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ရှေးဘုရင်ဟောင်းများ၊ သင်္ချိုင်းရာ အနီး
 မီးလွှင့်ပြင်သို့ပင် ချဉ်းကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း” နှင့် တင်လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် စစ်မတိုက်နိုင်သည့် လူအိုလူမင်း
 များ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များကို မိမိတို့ သယ်ပိုးနိုင်သမျှ ကျွဲနွားများနှင့်
 စားရေရိက္ခာများကို သယ်ပိုးယူဆောင်ပြီးလျှင် သေမင်းတောင်ကြားလမ်းသို့
 အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ဆောဟလျင် ထုတ်ပြန်
 ကြေညာလေ၏။ ဤအချိန်တွင် နန်းတော်၌ စောင့်နေသည့် စစ်သားငါး
 ထောင်ပါဝင်သည့် စစ်တပ်သည်လည်း ဘုရင်အိမ်တော်ရှေ့တည်တည့် ကွက်
 လပ်သို့ထွက်ကာ ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်ကို တွေ့ဆုံရန် လရောင်အောက်၌
 မလှုပ်မယှက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုနှင့်
 သူ၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် စစ်တပ်ရှေ့သို့ သွားရောက်ကြလေရာ ငါး
 ထောင်သော စစ်သားများသည် လုံ့များကို တစ်ပြိုင်တည်း မြှောက်လှွက်
 ‘ဘုရင်မင်းမြတ်’ ဟု ရေရွတ်ကာ အရိုအသေပြုကြလေ၏။ လုံ့များကို မြေ
 ပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်၍ဆောင်ချလိုက်သော အသံများသည် မြေကြီးကို
 ဟိန်း၍သွားစေပြီးလျှင် လုံ့သွားများမှ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ပွင့်၍သွားသေ
 အရောင်များသည် ကြည်လင်သော လရောင်တွင် လျှပ်စစ်ပန်းများ ပျံသန်း၍
 သွားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဘုရင်က အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်းမြှောက်ကြားလေသည်။

“ကျွန်ုပ်၏ စစ်သားများ... ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား တစ်ဘက်မှလှည့်
 ဖြားခြင်းကို ခံခဲ့ရလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မကြီးမှာ ခရီးအတန်ဝေးသော
 နေရာသို့ ရောက်ရှိနေ၍ ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်မှာမူ မြို့တော် တံခါးဝသို့ပင်
 ရောက် ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခုခံရန် စိတ်ကူးထားသော သေမင်းတောင်ကြား
 ခေါ် တောင်ကြားလမ်းမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်း၍ ခုခံရန် အကောင်းဆုံးသော
 နေရာဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူအင်အားပင် နည်းပါးသော်လည်း
 ရန်သူများအား ကောင်းစွာ ခုခံနိုင်အံ့၊ ဤအကြောင်းကို ပြောကြားရန်

၁၉၀ ❖ ဒုဂ်နိဒ္ဒေယျာ

တပ်မကြီးရှိရာသို့လည်း ခြေပြန်တော်များ လွှတ်လိုက်ပေပြီ။ ပထမ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မြို့ရွာမှ ဖဲခွာသွားသော အသက်ကြီးသူများ၊ လူမမာများ၊ ကလေး သူငယ် လူမမည်များနှင့် ကျွဲနွားများအား ခရီးအတော်ဝေး ရောက်စေရန် အချိန်ပေးရပေမည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ထိုနည်း လမ်းမှာ ဟာဖီလာ၏ စစ်သားအားလုံး အုတ်ရိုးမုခ်ပေါက်ကြီးကို ကျော်မိသည် အထိ တတ်နိုင်သမျှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ချစ်လှစွာသော စစ်သည်တော်သားများ ကျွန်ုပ်တို့အား သင်ကြားထားသည့် ခရစ်တော် အမည်ဖြင့် သင်တို့သည် ဤစစ်ပွဲကြီးကို သင်တို့၏ အသက်များအတွက်၊ သင်တို့၏ သားမယားဆွေမျိုး ဉာတိတို့အတွက်၊ သင်တို့၏ အမျိုးဂုဏ်အတွက်၊ သင်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသမျှအရာ အားလုံးအတွက် မကြောက်မရွံ့ မတွန့်မဆုတ် ဘဲ ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ပါမည်ဟု သင်တို့ဘုရင် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မျက်မှောက်တွင် ကျိန်ဆိုကြပါလော့ စစ်သားများ။

တစ်ပြိုင်တည်း -

“ဤအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကျိန်ဆိုပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဤသို့ဆိုလျှင် အရေးတော်ပုံသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မုချ အောင် မြင်ရမည်။ လာကြလော့ ... ကျွန်ုပ်၏ စစ်သားများ။”

သို့နှင့် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် သူကိုယ်တိုင် လုံကြီးကို ကိုင်လျက် ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်များ ဝင်ရောက်မည့် စည်းရုံးတံတိုင်းဘက်သို့ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်သွားလေရာ စစ်တပ်ကြီးကလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ချီတက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် မြို့တွင်း၌ကား မြို့ဝန်နှင့် ရွာသူကြီးများသည် ထောင် ပေါင်းများစွာသော တဲငယ်များမှ လူအိုလူမင်းများ၊ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို စုဆောင်းလျက်ရှိကြရာ၊ မိန်းမများသည် ထိုမှ ဤမှ ပြေးလွှားကာ ငိုယိုကြ ကုန်လျက် ကလေးများသည်လည်း မိခင်များ၊ အဘိုးအဘွားများ လက်တွင် တွယ်ကပ်ကာ ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြကုန်လျက်၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ အို မင်း မစွမ်းရှိသူတို့ကိုလည်း မိန်းမများက တွဲယူကုန်လျက်၊ မစွမ်းမသန်နှင့်

နန်းလည်နောင် ❖ ၁၉၁

ဒုက္ခိတတို့ကိုလည်း လူကောင်းတို့က ပွေ့ချီသယ်ယူကုန်လျက်၊ ကွဲ နွဲ ဆိတ်တို့သည်လည်း အလန်တကြား ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကြကုန်လျက် ကန္တာ မျက်ဘိသကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ရှိလေ၏။ ညဉ့်အချိန်တွင် ဤမျှလောက် များပြား သော လူစုကြီးကို အဆောတလျှင် စုဆောင်းသယ်ယူရသည် တာဝန်သည် ကား မနည်းလှပေ။

တစ်နာရီခန့်မျှ စုဆောင်းကွပ်ကဲရပြီးနောက် လူအုပ်ကြီးသည် ရွာ ကြီးကို စွန့်ခွဲ၍ သေမင်းတောင်ကြားလမ်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခဲ့ရာ တောင် ကြားလမ်းမှာလည်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် တစ်ကြိမ်တည်းတွင် လူ အနည်းငယ်မျှသာ ဝင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ရှိနေစဉ် ဟာဖီလာ၏ တပ်သည် မြားဦးသဏ္ဌာန်ကဲ့သို့ စစ်ဆင် ကာ စစ်ကြွေးကြော်သံကြီးကို တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်လျက် ရှေ့ဆုံးမှ ခြံစည်း ရိုးကို အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေရာ ဘုရင်ဘက်မှ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ အချိန်မင့်နှံရုံမျှ ပြောက်ကျားတိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မကြာမီ စည်းရုံးငြိမ်း ချိန် သွားလေ၏။

ဒုတိယစည်းရုံးကား နော်ဝင်ဂို၏ စစ်သားများသည် အတော်အတန် ခုခံလျက်ရှိရာ အချိန်အတန်ကြာလတ်သော် ဆုတ်စစ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရင် ၏ စစ်သားများသည် နောက်သို့ ဆုတ်၍ မြို့ရိုးမကြီးကို ခုခံမည့် စစ်သားများ နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံး မြို့ရိုးကြီး၌ကား နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ကွပ် ကဲကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအခါမှ စစ်ပွဲကြီးစသည်ဟု ဆိုနိုင် ၏။ မြားဦးသဏ္ဌာန် ချီတက်လာသော ဟာဖီလာ၏ စစ်သည်တော်များအား ဘုရင်၏ လုံကိုင်မြို့စောင့်တပ်သားများသည် ရွတ်ရွတ်ခွဲခွဲ ခုခံတိုက်ခိုက်လေ တော့၏။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပြေးစင်လာသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများကို ဘုရင်လုံတပ်ကြီးသည် အတင်းဒိဋ္ဌိ တွန်းလှန် လိုက်လေရာ ဒီရေများပြန်၍ ကျသွားဘိသကဲ့သို့ သုံးကြိမ်မျှ ပြန်၍ ဆုတ်သွား ရလေ၏။ နှစ်ဖက်မှ အကျအဆုံးလည်း မနည်းလှချေ။ ထိုးလိုက်၊ ခုတ်လိုက်၊

၁၉၂ ❖ ခုန့်ရွှေမျှား

စစ်လိုက်၊ ဆတ်လိုက်သော လုံသွား၊ ဓားသွားတို့၏ အရောင်များသည် ပိုးစုန်းကြိုးများ ထောင်ပေါင်းများစွာ ပျံ့နှံ့နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေ၏။ ဟာဖီလာဘက်မှ စစ်သားများမှာ အတက်၌လည်းကောင်း၊ အဆုတ်၌လည်းကောင်း သစ်ကိုင်းမှ သစ်ရွက်များကို လက်ဖြင့် ခြွေသပ်ချလိုက်သကဲ့သို့ အတုံးအရုံးလဲကျသေဆုံး ကုန်၏။

ဤသို့ တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ အကျိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိစဉ် ခြေမြန်တော်များ ရောက်လာ၍ ရွာမှ ထွက်သွားရသည့် လူအုပ်ကြီးသည် မှတ်ဝမှ တောင်ကြားလမ်းဘက်ဆီသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ နောက်ဆုံးကျသော လူများပင် အရှေ့ဘက် မြို့တံခါးကို လွန်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလာ၏။

“ကျွန်ုပ် စစ်သည်တော်သားများ... ယခုကား ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ဆုတ်ရန် အချိန်တော်ပေပြီ။ ရန်သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွင်း ရောနှောဝင်ရောက်လာက ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးကို ဖင်နွဲ့ကြန့်ကြာစေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အခြေမပျက် ဆုတ်ခွာရန် အချိန်ရစေခြင်းအလို့ငှာ သတ္တမမြောက် ‘ကျွဲပေါက်တပ်’ သည် ဤနေရာမှ အတန်ကြာ ခုခံနေရစ်ရမည်။ ယခုပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ကြကုန်အံ့။ ကျွန်ုပ် နောက်သို့ လိုက်ကြကုန်လော့”

ထိုအခါ ဘုရင်အမိန့်ပေးလိုက်သော ကျွဲပေါက်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်က -

“ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ကို အုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်ကြီးမှာ ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား အုပ်ချုပ်မည်သူ မရှိပါ”

စစ်ဗိုလ်ကြီးများကို ကြည့်လျက် -

“ဤသို့ဖြစ်လျှင် မည်သူ အုပ်ချုပ်မည်နည်း”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် သူ၏ လုံကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ ရှေ့သို့ ထွက်လာလေ၏။

“ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်ပါမည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ကား သေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ မထူးတော့ပါ”

နန်းလည်နောင် ❖ ၁၉၃

“လူကြားကြီး... လူကြားကြီး” ဟု စစ်သားတစ်ယောက်က အော်လိုက်ရာ ဟော်ကိုဆာလည်း ထိုသူရှိသောဘက်သို့ လှည့်၍ “သင်တို့ နက်ဖြန် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို သိမည်” ဟု ပြန်၍အော်လိုက်သေး၏။ ဘုရင်လည်း ဟော်ကိုဆာကို ကြည့်လျက် “ဤအတိုင်းရှိစေလော့၊ ဟော်ကိုဆာ သင် ကြည့်၍ ရန်သူများ ခုခံရစ်ပေလော့” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် စစ်တပ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ပြန်၍ခေါက်သွားလေရာ ဟော်ကိုဆာလည်း လူ ၁၀၀ ရှိသော ထိုတပ်ခွဲကလေးကို အုပ်ချုပ်ခေါင်းဆောင်ကာ မြို့ရိုးနောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မကြာမီ ဒီရေများ ပြန်၍တက်လာသကဲ့သို့ ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်သည် မြို့ရိုးကြီးကို ထိုးဖောက်ရန် စတုတ္ထအကြိမ် တက်လာပြန်လေ၏။ ထိုအကြိမ်၌ကား စစ်တပ်၏ထိပ်တွင် ဟာဖီလာ မင်းသားကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိလေသည်။ ရန်သူများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် မြို့ရိုးအုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ရာ သူ၏ ကိုယ်ကြီးကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်လေသည်။ ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကြီးဖြင့် “ရပ်ကြလော့” ဟု အော်လိုက်ရာသူ၏အသံမှာ ဘုန်းတန်ခိုး အာဏာစက်နှင့် ပြည့်စုံစွာသကဲ့သို့ ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် ရုတ်တရက် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဤမှ မြင်ရသူကားအသွနည်း၊ ဟာဖီလာပင် မဟုတ်လော့”

“အေး... ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သစ္စာဖောက် ကဝေဘုရင်ကြီး၊ သင် ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ပြုလုပ်လိုသနည်း”

“မပြုလုပ်လိုပါ။ သင်ဘာကို အလိုရှိသနည်း ဟူ၍သာ မေးလိုပါသည် ဟာဖီလာ”

“ကျွန်ုပ်ကား သင် ကတိပေးထားသော ဖခင်၏ သရဖူနှင့် အခြား အရာအချို့ကို အလိုရှိ၏”

“ဤသို့ဆိုလျှင် နောက်သို့ဆုတ်လော့ ဟာဖီလာ။ သင့်အား မည်သည့်အခါက ကျွန်ုပ် လိမ်လည်၍ ပြောဖူးလေသလော့။ ယခုလည်း အမှန်ကို

ပြောဟောခြင်း ဖြစ်၏။ သင်သည် မည်သည့်အခါမျှ ဤစစ်ပွဲကို မနိုင်၊ ဤနေရာတွင် သင်ချိုင်းမလုပ်လိုက်က သင်နှင့်တကွ သင်၏ ဝံပုလွေများပါ ယခုပင် နောက်သို့ ဆုတ်ကြလော့”

“ကျွန်ုပ်အား မကောင်းသော နိမိတ် ဖတ်ဝံသလော စုန်းမိုက်ကြီး။ သင်၏ မယားကား ကျွန်ုပ်လက်သို့ ရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ မယားဖြစ်လေပြီ။ သင်၏ အသက်ကိုလည်း ယခုပင် ကျွန်ုပ် ယူအံ့”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဟာမီလာသည် သူ၏လုံကို ဟော်ကို ဆာသို့ ချိန်၍ပစ်လိုက်ရာ လုံသည် လေထဲတွင် ဝီခေါ်၍သွားပြီးလျှင် သူ၏ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ပွတ်၍သွားလေ၏။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာကား အနည်းငယ်မျှ မတွန့်ဘဲ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရပ်တည်မြဲ ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

“အသင်မင်းသား ... အသင်၏ အလုပ်ကား ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်သည် သင် မမြင်ရသော ဝိညာဉ်များ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မယားကို သင်ပိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း သူသည်ပင် သင့်အား ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ဖြစ်စေအံ့။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုကား သင် သတ်ယူနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မသေမီ သင်ကိုယ်တိုင်သေ၍ သင်၏စစ် တပ်ကြီးသည်လည်း ကျွန်ုပ် မျက်စိအောက်၌ပင် ဖရိဖရဲ ဖြစ်၍သွားမည်ကို မြင်ရချေသေး၏။ လူဖြူတမန်တော်သည် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ သူ၏ ဝိညာဉ် သည် ကျွန်ုပ်အား အစဉ်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ တန်ခိုးအာဏာရပြီးလျှင် သင့်အား အမှန်ကို ပြောလျက်ရှိ၏”

ဟော်ကိုဆာ၏ စကားများကို တိုင်းရင်းသားများသည် ရှေးအထက် ထက်ကပင် ယုံကြည်ရင်းစွဲရှိသည့်အတိုင်း အထက်ပါ စကားများကို ကြားရ သောအခါ ဟာမီလာ၏ စစ်တပ်များသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် ဟန်ဖြင့် တစ်ခဏမျှ ငေးမော တွေ့ဝေလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဟင်းချလိုက်သော ညည်းညူသံများကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် “သူ့ကို သတ်ကြလော့” “စုန်းကြီး ကို သတ်ကြလော့” ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုခဏ၌ လုံများသည် ဟော်ကိုဆာ ရှိရာသို့ ပုစဉ်းအုပ်ကြီး ပုံလာ သကဲ့သို့ ဝီခေါ်၍ လာကြကုန်၏။ အချို့ သူ၏အပေါ်မှလည်းကောင်း၊ အချို့ နံဘေးမှလည်းကောင်း၊ အချို့ အောက်မှလည်းကောင်း ဖြတ်သန်းသွားကြကုန် ၏။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာကိုကား တစ်စင်းမှ မထိချေ။

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သင်တို့ မမြင်နိုင်သည့် ဝိညာဉ်များ စောင့်နေ ကြောင်း ကျွန်ုပ် မပြောလော အသင်မင်းသား”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဣန္ဒြေရစွာနှင့် မြို့ရိုး ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းခဲ့ရာ သူ၏စစ်သားများက ကောင်းချီးဩဘာပေးကြ လေသည်။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏စစ်သားများအား အောက်ပါ အတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ တိုက်ခိုက်ရန် လူနည်းသောအခါ လျှာကို ခပ်များ များ အသုံးပြုရ၏။ ယခုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်သည် အရှေ့မြို့တံခါး ကို လွန်လောက်ပြီ ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူအား စကားမပြောဘဲ တိုက်ခိုက်က တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူနည်းသဖြင့် မည်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြက်နှင့် ပြုလုပ်သော ကြိုးဖြင့် နိုင်နင်းအောင် ကိုင်နိုင်မည်နည်း။ တမန်တော် သူတော်ကောင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်တွင် ကွယ်လွန်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အများလည်း အနားနှင့်အမြန် သူသွားရာလမ်းသို့ လိုက်ကြရပေမည်။ အဆွေတို့ ... အချိန်နီးပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လာ၍ခတ်တော့မည်ဖြစ်ရကား သူ၏ ဦးချို့များကို ကျွန်ုပ်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ရှားရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြကုန်အံ့။ သေပင်သေသော်ငြားလည်း သစ္စာရှိစွာ၊ ဣန္ဒြေရစွာနှင့် ဂုဏ်ရှိစွာ သေကြကုန်အံ့”

ဤသို့ စကားပြောလျက် ရှိစဉ်၌ပင် ဟာမီလာ၏ စစ်တပ် ပထမ အတန်းသည် အုတ်မြို့ရိုးဆီသို့ အပြင်းချီတက်လာပြီးလျှင် ဆူးချုံများကို လက်များဖြင့် ဖယ်ရှားသုတ်သင်ကာ မြို့ရိုးကို လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ထိုး ဖောက်ကာ ရှိကြလေပြီ။ အချို့လည်း မြို့ရိုးပေါ်သို့တက်၍ အတွင်းသို့ ခုန်ချ

၁၉၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လေရာ ဟော်ကိုသာနှင့် သူ၏စစ်သားများသည် အောက်မှ လုံများဖြင့် ခံ၍ ထားသဖြင့် များစွာသော စစ်သားတို့မှာ လုံများတွင် အသက်ပါ၍ သွားသည်က များချေ၏။

သို့သော် နောက်မှ အတန်းများသည်ကား လှိုင်းလုံးများသည် ကျောက်ဆောင်ကို လွှမ်းခြုံမိနိုင်၍ တိုက်ခတ်သည့်အလား လူအင်အားဖြင့် အတင်းမိနိုင်၍ တိုက်ခတ်လေရာ ဟော်ကိုသာဘက်မှ အင်အားနည်းပါးလှ သည်ဖြစ်၍ မခံနိုင်တော့ချေ။

သို့နှင့် ဟော်ကိုသာသည် သူ၏ လူများအား နောက်သို့ ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ဝတ္တရားကား ပြီးဆုံးချေပြီ။ နောက်သို့ ဆုတ်၍ အရှေ့ဘက်မြို့တံခါးသို့ အမြန်ပြန်ကြလော့”

ထိုနောက် ဟော်ကိုသာသည် ကြွင်းကျန်ရစ်သမျှသော သူ၏စစ် သားများကို စုဆောင်းပြီးလျှင် အရှေ့ဘက်မြို့တံခါးသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ထိုအချိန်၌ကား မြို့ရိုးကြီးမှာ ပေါက်သွားပြီဖြစ်၍ ရန်သူများသည် မြို့တွင်းမှ ပစ္စည်းကိုယူခြင်း၊ တဲအိမ်များကို မီးရှို့ခြင်း စသည်ဖြင့် အစွမ်းကုန် ဖျက်ဆီး လျက်ရှိနေကြလေပြီ။

ရာပေါင်းများစွာသော တဲများမှာ မီးများလောင်လျက် ရန်သူစစ်သား များ၏ ဟစ်အော်သံများ၊ မသေမရှင် ဒဏ်ရာရသူများ၏ ညည်းညူသံများ မီးလောင်၍ ပေါက်ကွဲသော အသံများသည် အမာဆူကာ မြို့နှင့်အဝှမ်း ကြောက်ဖွယ်လိလိ ဆူညံစွာ ရှိနေကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား ဟော်ကိုသာ၏ နောက်ပါစစ်သားများမှာ လူလေးဆယ်ကျော်ကျော်မျှသာ ကျန်ရှိတော့၍ ရှေ့မှ ဆုတ်သွား သော ဘုရင်စစ်တပ်၏ နောက်ဖျားကို မိခဲ့လေပြီ။

မြို့မှ တဲအိမ်များကို လောင်လျက်ရှိသော မီးရောင်မှာ ထိုနေရာသို့ ပင် ရောက်ခဲ့၍ ရှေ့ဆုံးမှ ပထမဦးစွာ ထွက်သွားနှင့်သော တိုင်းသူပြည်သား ကလေး၊ မိန်းမ၊ အိုမင်းမစွမ်းများပါသည် လူအုပ်ကြီးမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံမျှ တောင်ကြားလမ်းအတွင်း ဝင်ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်ကြောင်းမီးရောင်၌ မြင်ရ၏။

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၁၉၇

ထို့ပြင်လည်း နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် သူ၏ စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများနှင့်အတူ တောင်ကြားလမ်းအဝသို့ ဝင်ရောက်၍မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးယံ ပေါ်မှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဟော်ကိုသာသည် ဘုရင်ရှေ့သို့ ချက်ချင်း သွားရောက်ကာ တိုက် ခိုက်ခံပုံများကို အကျဉ်းချုပ်မျှ အစီရင်ခံလေ၏။

“ဤတိုက်ပွဲကလေး၌ သင်၏အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့သည်မှာ ကံ ကောင်းလှပေ၏ ဟော်ကိုသာ”

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ်ကား အချိန်နာရီ စေ့ရောက်မှသာ သေရပါမည်။ အချိန်မတိုင်မီ မသေနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတိုက်ပွဲကလေး တွင် အနိုင်ရခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရန်သူတို့သည် ပက်ကီကိုသို့ တဖြည်းဖြည်း တွားလျက်လာနေကြပြီဖြစ်၍ သတိထားတော်မူပါလော့”

ဤသို့ပြောနေစဉ်ပင် ရန်သူများသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ကျွတ် ရှိသော မြို့ကြီးမှ အရှေ့ဘက်တံတိုင်းများကို ဖောက်ထွက်လာခဲ့ကြရာ ချက် ချင်းပင် တိုက်ပွဲစပြန်လေ၏။ ရန်သူတို့မှာ အလုံးအရင်းအားဖြင့် များပြားသည် မှန်သော်လည်း နော်ဝင်ဂိုနှင့် ဟော်ကိုသာတို့ ခုခံရသော နေရာမှာ တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် မြင့်မားမတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံကြီးများ ရှိသဖြင့်တစ် ကြောင်း၊ ဘုရင်စစ်သည်တော်များမှာလည်း ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများကဲ့သို့ ခရီးပန်း လူပန်း၍ မလာဘဲ နားနေခွင့်ရရှိပြီးဖြစ်၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ရှိနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း အတန်ကြာအောင်ပင် အချိန်ဆွဲ၍ ခုခံနိုင်လေ၏။

ဤသို့ရှိစဉ် ကြွက်တွင်းထဲသို့ ကြွက်တန်းကြီးဝင်၍သွားဘိသကဲ့သို့ လူအုပ်ကြီးမှ နောက်ဆုံးလူများသည် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြား ထဲသို့ အားလုံးပင် ဝင်၍သွားပြီဖြစ်ရာ နော်ဝင်ဂို၏ စစ်တပ်မှာလည်း ရန်သူ တို့၏ ဖိနှိပ်အားကို မခံနိုင်တော့ပြီဖြစ်၍ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်လက်မှ တစ်လက်မ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်ရတော့၏။

သို့နှင့် ပုရွတ်ဆိက်ကြောင်းကြီးသဖွယ် သွယ်တန်းလျက် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာလာသော စစ်ကြောင်းကြီးသည် တောင်ကြားတွင်းသို့

၁၉၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဝင်၍ ဝင်၍သွားသဖြင့် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေရာ နောက်ဆုံး စစ်သားများသည် တောင်ကြားစရှိ ကျောက်တုံးများအား တံခါးပေါက်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟော်ကိုဆာ နှင့် သူ၏ စစ်သားများသည် နံဘေးမှ အသင့်ထားရှိသော ကျောက်တုံးများကို သယ်ယူချီဝိုးကာ တစ်တုံးပေါ်တွင် တစ်တုံးထပ်ဆင့်လျက်လည်းကောင်း၊ အချို့ကိုလည်း နံဘေးမှဖြုတ်ချ၍လည်းကောင်း တောင်ကြားလမ်းအဝင်ဝကို တစ်ခါတည်း ပိတ်ဆို့လိုက်လေ၏။

*

၂၀

နော်မာ၏ ထောင်ချောက်

ထိုနေ့အဖို့ တိုက်ပွဲကား ဤတွင် ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ရန်သူများသည် လည်း ဆက်လက်မတိုက်တော့ဘဲ စခန်းချလျက်ရှိကြကုန်၏။

နော်ဝင်ဂို၏ မြို့စောင့်တပ်ကြီးမှာ စစ်သား ငါးထောင်ရှိသည့်အနက် တစ်ထောင်တစ်ရာမျှ ကျဆုံးဒဏ်ရာရရှိခဲ့၏။ ရန်သူတို့ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ အသံမကြားရဘဲ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်စွာ စခန်းချ၍ နေဟန်ရှိသော်လည်း နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ဘက်မှမူ အေးချမ်းစွာ မနေနိုင်သေးဘဲ စစ်သားတို့သည် မိန်းမများ အကူအညီဖြင့် တောင်ကြား၏ အကျဉ်းမြောင်းဆုံးသောနေရာတွင် ကျောက်တုံးများကို သယ်ယူကာ တစ်လုံးစီထပ်၍ မြေကတုတ်ခံတပ်များကို ညတွင်းချင်း ပြုလုပ်လျက် ရှိကြရ၏။

တောင်ကြားမှာ အလယ်၌ ကျယ်ပြန့်လျှင် အဝန်စပ်ဖက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းလျက်ရှိရကား အပေါက်နှစ်ဖက်ရှိသော ပုလင်းနှင့် ညူဏာန်တူလေသည်။ အခြားဘက်အထွက်ဝဌ်ကား စမ်းချောင်းကလေးရှိ၍ လူအုပ်ကြီးကို ညိုနေရာအထိ ပို့၍ စခန်းချစေ၏။ ထိုနေရာကို အထူးသဖြင့် ဟော်ကိုဆာ

ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းကား အလွန်အရေးကြီးသော ရေအတွက် စမ်းချောင်းကို အားကိုးရပြီးလျှင် စစ်ခံရန်အတွက်လည်း အလွန်မတ်စောက်သော သေမင်း ပင်ရှိရာ တောင်ပူစာကို အားကိုးအားထားပြုရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နနက် မိုးသောက်ပြီးနောက် မကြာမီ ဘုရင်စစ်သားများသည် အချို့အိပ်လျက်၊ အချို့လည်း စားရေရိက္ခာများကို စားသောက်ကာ အမော အပန်း ဖြေလျက်ရှိစဉ် ဟာဖီလာသည် စ၍တိုက်ခိုက်တော့၏။ ရှေးဦးစွာ ရန်သူများသည် ကျောက်တုံးတံခါးကို ကျော်နင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖြိုဖျက် ၍သော်လည်းကောင်း ဝင်ရမည်ဖြစ်၏။ ကျောက်တုံးများမှာ အထပ်ထပ် ပိတ်ဆိုထားသည့်ပြင် အပြင်မှ ဆူးခက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထိပ်တွင်လှံသွား များဖြင့်လည်းကောင်း တပ်ဆင်စီမံထားရုံမျှမက စစ်မှုရေးရာတွင် အကျွမ်း ကျင့်၊ အလိမ္မာဆုံးသော စစ်ဗိုလ်များ၊ စစ်သားများကလည်း အတွင်းမှ ချစ်ခင်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသဖြင့် ရန်သူများမှာ ထင်သလောက် ခရီး မပေါက်ချေ။ ကျောက်တုံးများကို ကျော်လွှားတက်လာသူမှန်သမျှတို့မှာ ဘုရင် တပ်သားများ၏ လှံစာ၊ ဓားစာသာ ဖြစ်ကြရကုန်၏။

ဤသို့ စစ်သားများ တိုက်ခိုက်နေစဉ် မနီးမဝေးရှိ တဲစခန်း၌ ဟာဖီလာဘုရင်သည် အကြံထုတ်လျက်ရှိ၏။ နော်မာကား သူ့အနီးတွင် ထိုင်ကာ စစ်ပွဲကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။

“အချိန်နှင့်လူကို အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြုန်း၍နေရသနည်း အရှင် မင်းသား”

“မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း နော်မာ၊ သူတို့ကား နန်းတော်ရှေ့မှ မခုခံဘဲ ဤအပေါက်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းရန် ဉာဏ်ရခြင်းမှာ အလွန်လိမ္မာ သော အကြံဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ချီးမွမ်းမိ၏”

“သူတို့ဘက်၌ ဟော်ကိုဆာ ရှိနေသည်ကို အရှင်မင်းသား မေ့ပြီ လော။ ဤနေရာတွင် ပုန်းအောင်းရန် အကြံကား ဟော်ကိုဆာ၏ အကြံဖြစ် ကြောင်းကို သေလုဆဲဆဲ ရန်သူစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးထံမှ ကျွန်ုပ် ကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တိုက်ခိုက်ရန် နည်းလမ်းနှစ်ခုသာ ကျန်တော့

၏။ ပထမနည်းလမ်းမှာ ဤနေရာမှ တစ်ရက်ခွဲခန့် သွားရမည်ခရီး တောင် ကြား၏ အခြားဘက်အထွက်ဝသို့ တောင်ထိပ်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် စစ်တပ်တစ်တပ်ကို စေလွှတ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေပါက ဤခွေးအများသည် သူတို့ ထောင်ချောက်ထဲ၌ပင် အစာရေစာ ပြတ်လပ်၍ သေကြလိမ့်မည်”

“သင်သွားစေလိုသော စစ်တပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၆ နာရီခန့်ကပင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ တောင်များမှာ အလွန်မတ်စောက်သော်လည်း လရောင် အင်အားကောင်းသဖြင့် ထိုစစ်တပ်သည် အခြားဘက် တောင်ကြားလမ်း ချောင်းဝသို့ နက်ဖြန်မနက် မိုးမသောက်မီ ရောက်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် နော်မာ သင်၏ ပထမအကြံကား အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် တောအုပ်သို့ လွှတ်ထားသော နော်ဝင်ဂို၏ တပ်မကြီးသည် တောင်များဆီမှ သူတို့ အစာရေစာ မပြတ်မီ ဆိုက်ရောက်ကောင်း ဆိုက်ရောက် လာမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သာ ကြားညှပ်၍ ပိတ်မိနေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး သည်။ ထိုတပ်မကြီးအား မည်သို့တိုက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ် အကြံထုတ်နေသည် နော်မာ”

“အနေးနှင့်မြန် တိုက်ရပါလိမ့်မည် အရှင်မင်းသား”

“သို့သော် တိုက်ရမှလည်း တိုက်ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏စစ်တပ် ပြန်လာသောအခါ အကယ်၍ နော်ဝင်ဂို သေဆုံးကြောင်းတွေ့ ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်မှာ အမ်ဆူကာ ထီးနန်းရိပ်ရာကို ဆက်ခံစိုးစံထိုက်သူ ဘုရင်ကြီး ၏ သားတော်အကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လက်နက်ချ၍ အညံ့ခံကာ ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်မြှောက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် သည်။ သို့နှင့် သင်၏ ဒုတိယအကြံကား မည်သို့နည်း နော်မာ”

ထိုအမေးကို ဖြေရန် နော်မာသည် တောင်ကြားဝ၏ လက်ယာဘက် မှ အလွန်မတ်စောက်သော တောင်ထိပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုတောင်ခါးပန်းတွင် ပေတစ်ရာအမြင့်လောက်၌ ကျောက်တောင်သည် အပြင်သို့ ငေါထွက်ကာ အဆင်ကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေသော နေရာကိုလည်းကောင်း လက်ညှိုး ညွှန်ပြ လေ၏။

၂၀၂ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အရှင်မင်းသား... ထိုတောင်ထိပ်သို့ တက်ပြီးနောက် တောင်ခါးပန်းတွင် အဆင့်မြစ်နေသော ထိုကျောက်ဖျာချပ်သို့သာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သားများ ရောက်နိုင်ခဲ့ပါမူ ထိုနေရာတွင် ကမ်းပါးယံ၌ ကျောက်တုံးများလည်း ပေါများသည့်အတိုင်း တောင်ကြားတံခါးဝသို့ ပိတ်ဆို့ခံနေသည့် နော်ဝင်ဂို၏ စစ်သားများကို အပေါ်မှ ကျောက်တုံးများနှင့် ပစ်ချခြင်းဖြင့် အလွယ်တကူ အောင်မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလော”

“မည်သူမျှ မတက်ဖူးဘဲ လင်းတငှက်တို့သာ နားနေနိုင်သည့် ထို ကျောက်ဖျာထက်သို့ မည်သို့ ရောက်နိုင်ပါအံ့နည်း နော်မာ”

ထိုအခါ နော်မာသည် တောင်ထိပ်မှ ကျောက်ဖျာတည်ရှိသောနေရာသို့ မျက်စိအမြင်ဖြင့် ခန့်မှန်းကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“အလုံး ခြောက်ဆယ်ထက်ပို၍ မဝေးပါ အရှင်မင်းသား။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် နွားမြောက်မြားစွာ ရှိ၍ ထိုနွားများကို သတ်ပြီးလျှင် နွားသားရေကို ကြိုးများ ကျစ်နိုင်ပါသည်။ သားရေကြိုးများ ရသောအခါ ကြိုးလှေကားများ ပြုလုပ်ကာ တောင်ထိပ်မှ စစ်သားများကို အစွန်းထွက်နေသည့် ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ရောက်အောင် တစ်ကြိမ်လျှင် ဆယ်ငါးယောက်၊ ဆယ်ယောက်၊ အနည်းဆုံး ငါးယောက် ထိုကြိုးလှေကားဖြင့် ချပေးနိုင်ပါသည် အရှင်မင်းသား”

“အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အကြံဖြစ်ပေ၏ နော်မာ။ ယမန်နေ့ညက တမန်တော်၏ ဉာဏ်ပညာများသည် သူ၏ကိုယ်ထံသို့ ဝင်ရောက်နေသည်ဟု ဟော်ကိုဆာ ပြောသကဲ့သို့ ဟော်ကိုဆာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်များသည်လည်း သင့်ကိုယ်ထံသို့ ဝင်၍နေလေပြီလော”

နော်မာကပြုံးလျက် -

“ကျွန်ုပ် ကိုယ်ထံသို့ ဝင်သင့်သလောက် ဝင်၍ သူ့ထံ၌လည်း ကျန်သင့်သလောက် ကျန်ပါလိမ့်ဦးမည် အရှင်မင်းသား”

ထို့နောက် ဟာဖီလာမင်းသားသည် နော်မာ အကြံပေးသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ပေးလေရာ၊ စစ်သားများသည် နွားများကို သတ်ကြ၍ အချို့သည် အရေကိုခွာလျက်၊ အချို့သည် ရှည်နိုင်သမျှရှည်သော

သားရေစများ ရရန် လိုးဖြတ်လျက်၊ အချို့လည်း သားရေကို ခြောက်စေလျက်၊ အချို့လည်း လိမ်ကျစ်ကြလျက် ရှိကြကုန်ရာ နှစ်နာရီမျှကြာသောအခါ ကြိုးလှေကားကြီးသည် အပြီးသတ်ခဲ့လေ၏။ လှေကားထစ်များကိုမူ လုံကျိုးများမှ လှံရိုးများဖြင့် တပ်ဆင်ပြုလုပ်ထားလေသည်။

ပေ ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှည်လျားသော ကြိုးလှေကား ရရှိပြီးသော် ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် တောင်ထိပ်သို့ အခြားဘက်မှ တက်ကြ၍ တောင်ထိပ်စွန်းတွင် လှေကားကို ချည်နှောင်ကာ အောက်သို့ချပေးရာ ကြိုးလှေကား အဆုံးသည် ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ စစ်သားများသည် ထိုလှေကားဖြင့် ဆင်းတက်ကြရာ တောင်ကမ်းပါးတွင် အဆင့်မြစ်နေသော ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ နောက်ဆုံးချောမောစွာ ရောက်ရှိကြလေသည်။

ထို့နောက် စစ်သားများသည် ကျောက်ဖျာအစွန်းသို့ နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ဟော်ကိုဆာ အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော စစ်တပ်ပေါ်သို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို လှံမံချကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာများကို ဟော်ကိုဆာ မြင်လေသော် သူ၏ စစ်သားများအား -

“ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတ်ခွာသွားကြကုန်အံ့။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံများသည် အမြင့်မှ လှံမံချသော ကျောက်တုံးများ ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ သူတို့သည် ငှက်များဖြစ်နေ၍ ထိုငှက်များကို လေးမြားဖြင့်သာ ပစ်ခွင်း၍ ချနိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် လေးနှင့်မြားကို နိုင်ငံလက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုရန် အတိုင်ပင်ခံ ဝန်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်နေစဉ်က အကြံပေးခဲ့ဖူးရာ ဘုရင်နှင့် အခြားမျိုးမတ်များက ဤလက်နက်မျိုးမှာ အဝေးမှပစ်ရသဖြင့် မိန့်မများသာ ဆောင်ထိုက်သော လက်နက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်စွပ်စွဲခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ အကယ်၍ လေးမြားသာ ကျွန်ုပ်တို့လက်၌ အသုံးရှိနေခဲ့မူ ဤငှက်မျိုးကို တစ်ကောင်မကျန် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပစ်ခွင်းချနိုင်မည်ဖြစ်၏။ စစ်သားများ ဆုတ်ကြလော့”

ဤသို့ပြောစဉ်ပင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးသည် ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားထဲသို့ အရှိန်ပြင်းဖြင့် ကျလာပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာနှင့် မနီးမဝေးမှ စစ်သားတစ်ယောက်အား ကြေမ္မသွားစေ၏။

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ယမန်ညဉ့်က မိန်းမများ အကူအညီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပထမကျောက်တုံး မြေကတုတ်ရှိရာသို့ သူ၏ စစ်တပ်ကို ရွှေ့ပြောင်းလေရာ ထိုနေရာသို့ အပေါ်မှလိုဏ်ချသော ကျောက်တုံးများသည် မရောက်နိုင်တော့ချေ။

မကြာမီ ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် ပထမကျောက်တံခါးကို ကျော်လွှား ထွင်းဖောက်နိုင်ကြပြီဖြစ်၍ ဟော်ကိုဆာတို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသော မြေကတုတ်ကို တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ရန်သူတို့သည် ပိတ်ဆို့ထားသော ကျောက်တုံးမြေကတုတ်ကို တစ်ရှိန်တည်း ထိုးဖောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကြသော်လည်း ထင်သည့်အတိုင်း မလွယ်ကူလှချေ။ တစ်နာရီခန့်မျှ အပြင်းအထန် တိုက်၍ မိမိတို့ဘက်မှ လူအမြောက်အမြား ကျဆုံးပြီးမှသာ ထိုးဖောက်နိုင်ကြလေသည်။

နော်ဝင်ဂီဘက်မှ စစ်ဗိုလ်များသည် ဤအခြင်းအရာများကို ရှေးမဆွကပင် ကြိုတင်သိနှင့်ကြပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ညလုံး အအားမနေဘဲ လူလဲ၍ မြေကတုတ်များကို ကျောက်တုံးများဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပြုလုပ်ထား၏။ သို့ဖြင့်လည်း ဟော်ကိုဆာသည် ထိုမြေကတုတ် ပေါက်သွားသောအခါ မိုင်ဝက်ခန့် ဝေးသည့်နေရာတွင် ပြုလုပ်ထားသည့် ဒုတိယမြေကတုတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ခုခံနိုင်လေသည်။

ကျောက်တုံး မြေကတုတ်များကို ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ရာ၌ ဟာဖီလာ မင်းသားကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရကား သူ၏ စစ်သားများသည် ဓားကိုလည်းကောင်း၊ လှံကိုလည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ရန် ဝန်မလေးဘဲ ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားရန်မျှသာ ပုစာနုထား၍ တိုက်ခိုက်ကြရာ ကြောက်ဖွယ်လိလိ ကျဆုံးကြရလေ၏။

ခုခံသည့်ဘက်မှလည်း ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် စစ်သားများကို နှစ်ကြိမ်မျှ လူလဲ၍ ပေးရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန်ပူလောင်လှသော ဤတောင်ကြားထဲတွင် ဤမျှလောက်များပြားသော စစ်သားများထဲသို့ နေရာသယ်ယူ၍လည်း မပေးနိုင်ရကား။ စစ်သားများမှာလည်း ရေမသောက်ရဘဲ ဝံ့တံရှည်စွာ မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြချေ။ ဟော်ကိုဆာတစ်ယောက်သာလျှင် သူနေရာတွင် သူအပြု ရပ်တည်ကာ သူ၏ဘူးထဲမှရေကို သောက်ရ၏။ ထို့ပြင် ဟော်ကိုဆာမှာ ထိုက်ပွဲ အပြင်းအထန်ဆုံးနေရာ၌ အမြဲပင် ရှိနေလျက် လုံများသည် တစ်ဘက် နှင့်တစ်ဘက် မိုးရွာသကဲ့သို့ ပျံသန်းနေသော်လည်း တစ်စင်းတလေမျှ သူ့အား မထိချေ။

သို့နှင့် တစ်နာရီမှ တစ်နာရီ ကူးခဲ့ပြီးနောက် မှောင်စပြု၍လာရာ ထိုအချိန်၌ကား နော်ဝင်ဂီ၏စစ်သားများမှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဖုတ်ခံခံ၍ လာခဲ့ရသဖြင့် ယခင်က ရှိနေသော တောင်ကြားလမ်း အနောက်ပိုင်းကို စွန့်ခွာခဲ့ရပြီးလျှင် သေမင်းပင်ရှိရာ စောင်ကုန်းအနီးသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာ၌ အထောက်အပံ့ ခုခံတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် တောင်ကြား၏ အခြားဘက် အစင်ဝခြံသော လမ်းကျဉ်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာ၌ကား ကျောက်ကမ်းပါးရံကြီးသည် တောင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို ဆက်လုမတတ် ရှိနေ၍ ခုခံသူတို့အတွက် ကွယ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အကောင်းဆုံးသော နေရာဖြစ်လေရာ ထိုကျောက်ကမ်းပါး၏ အခြားဘက်၌ကား သူ့အိုလူမင်းများ၊ စစ်ရာဇသူများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးများ ရှိ၏။

ထိုကျောက်ကမ်းပါးကြီး၏ တစ်ဖက်အကွယ်သို့ ဟော်ကိုဆာ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် နော်မာကို ရှေးဦးစွာ မြင်လေသည်။ စစ်တပ်၏ထိပ်၌ကား ဟာဖီလာ မင်းသားကိုယ်တိုင် သူ၏စစ်သားများကို အမိန့်ပေးလျက် ရှိလေရာ နော်မာသည် လက်တစ်ဖက်တွင် ဒိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘက်တစ်ဖက်တွင် လှံတိုတစ်ချောင်းကိုလည်းကောင်း ကိုင်စွဲကာ မင်းသား၏ နံဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ နော်မာကလည်း ထိုအခါမှ ဟော်ကိုဆာကို မြင်သဖြင့် လှမ်း၍အော်လိုက်လေသည်။

“အသို့နည်း မှော်ဆရာကြီး၊ သင် တိုက်ခိုက်ပုံကား သပ်ရပ်လှပါပေ၏။ သို့သော် နက်ပြန်သည် သင်၏ဘဝတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်၍ သင်၏မျက်လှည့်အတတ်၊ ကဝေအတတ်များသည် တစ်စုံတစ်ရာ တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်”

“အေး... နော်မာ၊ သင်လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်အံ့”

ထိုခဏ၌ နော်ဝင်ဂို ဘုရင်ဘက်မှ စစ်သည်တော်သား တစ်စုသည် အကွယ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ကာ ဟာဖီလာ၏ စစ်တပ်ကို တိုက်ခိုက်လေရာ ဟာဖီလာ၏စစ်တပ်မှာ အကျအဆုံးများစွာနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာရပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ကား နေလုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သံကွဲစွာ မမြင်ရတော့သဖြင့် ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာအား မျက်ခြည်ပြတ်၍ သွားလေ၏။ သူ့အနီးရှိ စစ်သားတစ်ယောက်ကမူ နော်မာသည် လုံချောင်းစူးလျက် မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်းဖြင့် ပြောသေး၏။

ဒုတိယနေ့ စစ်ပွဲကား ဤနေရာတွင် ပြီးဆုံးလေသည်။

ထို့နောက် ကျောက်နံရံအပေါ်၌ ကင်းစောင့်စစ်တပ်များ ချထားကာ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် သူ၏ အမတ်များ၊ စစ်ဗိုလ်များနှင့် အရေးတကြီး နီးနောတိုင်ပင်လျက် ရှိလေ၏။

“နားထောင်ကြလော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်တွင် ပထမစစ်သားငါးထောင် ရှိသည့်အနက် တစ်ထောင်မှာ ကျဆုံးခဲ့၍ အခြားတစ်ထောင်မှာ ဒဏ်ရာရကာ စစ်မတိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ချေပြီ။ သူတို့၏ အသံများကိုသာ နားထောင်ပါလော့”

ထိုခဏ၌ မနီးမဝေးတွင် အတုံးအရုံး ဒဏ်ရာရလျက်ရှိသူများ၏ ညည်းညူသံများသည် နီးနောတိုင်ပင်နေသည့် နေရာမှပင် ကောင်းစွာ ကြားရလျက် နားမခံသာလောက်အောင် အသည်းနုလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် ဆက်လက်၍ မိန့်ကြားပြန်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မိန်းမများ၊ အဘိုးအို အမယ်အိုများ၊ ကလေးများ၊ လူမမာများမှာ အစုစု တစ်သောင်း နှစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိ၏။ ဤသူများနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ကိုပါ သတ်ဖြတ်မည် ရန်သူများကား ဤတောင်စောင်း

မှ ကျောက်နံရံကြီးတစ်ခုသာ ခြားလျက်ရှိ၏။ ထိုထက် ဆိုးဝါးသော အချက်မှာ စမ်းချောင်းကလေးမှ ရေသည် ဤမျှလောက် မြှားမြှောင်လှစွာသော လူထုကို လုံလောက်အောင် ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မကြာမီ ကုန်ခန်းတော့အံ့။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြကုန်အံ့နည်း။ ဟာဖီလာအား အကယ်၍ လက်နက်ချ အညံ့ခံအံ့။ သူသည် မိန်းမများနှင့်ကလေးများကို ချမ်းသာပေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမူ မည်မျှပင်ကွတ်ပေးသော်လည်း အားလုံးလိုလိုကို ပင် မချသတ်ဖြတ်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်လျက် အရေးနိမ့်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး၏ ရှေးထုံးစံအတိုင်း မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်ချေ။ တောင်ကြားမှ တက်၍ ဖြစ်ဝှမ်းသို့ အရောက်ချီတက်ပြီးလျှင် မြစ်ကိုကူးပြေးရန် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးမှာလည်း ယခုအခါ ဖြစ်ရလျှံတက်နေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မင်းသား၏စစ်တပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအားလုံး မြစ်ကမ်းသို့ မရောက်မီ အလယ်မှဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နောက်ပိုင်းကို မချတိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဤစိတ်ကူးကိုလည်း ကျွန်ုပ် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် မည်သူသည် အကြံဉာဏ် ပေးပါအံ့နည်း”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် မတ်ဘတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်ုပ် အကြံဉာဏ်ပေးလိုပါသည် အခွင့်ပြုပါလော့။ တမန်တော် လူဖြူ မသေမိက ခြံသွားသော စကားများ ရှိပါသည်။ ထိုစကားများကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် ကြားယောင်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုစကားမှာ အယူမှားသော ဒိဋ္ဌိသည် ယခုအခါ သင်တို့၏ ဗြူတဲခါးပေါက်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သူ၏လုံချက်ဖြင့် သင်တို့ အမြောက်အမြား သေကြေပျက်စီးအံ့။ သို့သော် သူသည် မည်သည့်အခါမျှ နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောပါ၏။ ဤစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးရှင် တမန်တော် မပြောကြားပါသလော့။ သင်တို့ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာကိုသာ ဆည်းကပ်၍ ခရစ်တော်သည်သာ သင်တို့၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ်၊ သင်တို့၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ပါစေလော့” စသည်ဖြင့် ခြံသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏စကားကိုလည်း နာယူရန် မပြောခဲ့ပါသလော့။

ထို့နောက်ပြီးကား ကျွန်ုပ်တို့အခြေအနေမှာ ဆိုးရွား၍ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်လင့်ကစား မကြောက်ပါလင့် ဘုရင်မင်းမြတ်။ ရှေးဦးစွာ ယေရှုဘုရားကိုသာ အာရုံပြုပါ လော့” ဟု အကြံပေး၏။

သို့နှင့် နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် မြင့်သောမနရာတစ်ခု၌ရှိသော ကျောက် တုံးပေါ်သို့တက်ကာ အားလုံး စစ်သည်တော်များကြားနိုင်စေရန် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်၍ ဆုမွန်တောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ဟာဖီလာ၏ တံစခန်းတွင်လည်း ဟာဖီလာမင်းသားသည် သူ၏ စစ်ဗိုလ်များ၊ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူးများနှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်လျက် ရှိ လေသည်။ ၎င်းတို့ဘက်၌ အဆိုးရွားဆုံးမှာ ရေရှားပါးခြင်းဖြစ်၍ သောက်ရေ များကို နန်းတော်ကြီးမှ သားရေလွယ်အိတ်များဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ သယ်ယူရ လေရာ မည်မျှပင် သယ်ယူရသော်လည်း ဤမျှလောက် များပြားသော လူ အုပ်ကြီးအတွက် မလောက်နိုင်အောင် ရှိချေ၏။

“သူတို့ ခုခံတိုက်ခိုက်ပုံကား အလွန်ရဲဝံ့၍ ချီးမွမ်းထိုက်ပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူအင်အားများ၍ အောင်မြင်စွာ တိုက်နိုင်သည် မှန်သော် လည်း နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်ကျတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ သုံးယောက်မျှ ဆုံးရှုံးရ၏။ ဤလက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော လူကလေးနှင့် ဤမျှ လောက် အချိန်ဆွဲ၍ တိုက်နိုင်သည်ကို ကျွန်ုပ် ချီးကျူးမိ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင် သူတို့ဘက်တွင် တိုက်နိုင်သောစစ်သား ၃၀၀၀ ထက်ပိုမည် မထင်။ နောက် ဆုံး သူတို့အကွယ်အကာဖြစ်သော ကျောက်နံရံနောက်ကို ဝင်ရောက်ထိုး ဖောက်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်ကား ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ဤမျှလောက်ပင် ကျဆုံးရဦးမည်။ ထို့ပြင် တောအုပ်မှ ပြန်ရောက်လာမည့် သူတို့၏ တစ်မကြီးကို တွေ့ဆုံရန်လည်း ရှိပါသေး၏။ တွေ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်ဦးမည် ကျွန်ုပ် မပြောနိုင် ပါ”

ထိုအခါ နော်မာသည် မင်းသား၏ စကားကို ဖြတ်၍ ပြောလေ သည်။

“မင်းသား... ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နာယူပါလော့။ ဟော်ကိုဆာ ရှိနေသမျှ အသင်မင်းသားအပေါ်တွင် အကုသိုလ်ကံသည် အစဉ်ကျရောက်နေ မည် ဖြစ်၏။ သူ့သာမရှိခဲ့လျှင် ယခုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အောင်ပွဲခံလျက် ရှိနေချေပြီ။ သူကား နော်ဝင်ဂိုနှင့်တကွ စစ်သားများကိုပါ အားသစ်သွန်း လောင်းပေးလျက်ရှိ၏။ စုန်းကဝေအတတ်များဖြင့် သူသည် စုန်းတို့ဘုရင် မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မည်မျှလောက်ပင် ကြိုးစား တိုက်ခိုက်သော်လည်း ဓားလှံအစရှိသော သံများပင် သူ၏ အသွေးအသားကို ထိုးဖောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသည်ကို အရှင်မင်းသား မျက်စိဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဒိဋ္ဌမြင်ပြီး မဟုတ်ပါလော့။ သတိထားပါလော့ အရှင်မင်းသား။ သူ သည် ကြိုးစွာသော ထောင်ချောက်ဖြင့် အရှင်မင်းသားကို ထောင်ယူကာ မပြန်နိုင်သည့်လမ်းသို့ ပို့အံ့။ ကွယ်လွန်ပြီးသော တမန်တော်လူဖြူ၏ ဝိညာဉ် သည် သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်နေကြောင်းဖြင့် ကြိမ်းဝါးပြောဆိုသည်ကို အရှင် မင်းသား မကြားပါလော့။ မည်သည့် စစ်သားသည် ကဝေအတတ်ကို ဖက် ပြိုင်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ပါအံ့နည်း”

နော်မာ၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ ဟာဖီလာမင်းသားသည် လည်း ရှေးအယူဝါဒကို ယုံကြည်သော မီးလူမျိုးဖြစ်သဖြင့် ယခင်ကပင် ဟော်ကိုဆာ၏ အတတ်ကို ကြောက်ရင်းစွဲရှိသည့်အတိုင်း ပြင်းစွာ တုန်လှုပ် လျက် ရှိလေ၏။

“သင့်စကား ကား မှန်လှချေ၏ နော်မာ။ ဤမှော်ဆရာကြီးကို ဖက်ပြိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မတိုက်ခိုက်နိုင်။ သူသည် ကဝေအတတ်တွင် ဘုရင်ဖြစ်၍ လူသာမန်တို့ မပြုလုပ်နိုင်သည်ကို ပြုလုပ်နိုင်၏။ သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြံ အစည်ကို သိ၏။ သေသူ၏ ဝိညာဉ်ကိုခေါ်၍ စကားပြောနိုင်၏။ သူ၏မျက်လုံး များကား အမှောင်ကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်၏”

“သို့သော် အရှင်မင်းသား... သူ၏ ဒိုင်း၌ ကွဲအက်၍နေသော အက် ကြောင်းတစ်ခုရှိ၏။ နားထောင်ပါလော့... ကျွန်ုပ်တို့သာ သူ့ကို ဖမ်းယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွင်း၌ ထားနိုင်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးတစ်ရာ

စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ထောင်၍ဖမ်းရန် အကြံတစ်ခု ခံပါသည်။ 'ငါးစာ'ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာဖြင့် ထောင်သော် ငါးသည် မုချ လာစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။"

"မည်သို့ ထောင်၍ ဖမ်းအံ့နည်း နော်မာ။ သင်၏ အကြံကို ပြောပါလော့။"

"တောင်ကုန်းကလေးနှင့် နော်ဝင်ဂိုဘုရင် စစ်စခန်းချနေသည့် ကျောက်ထပ်အကြား အလယ်လောက်၌ အပြန့်ကျယ်သော ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ရှိ၍ ထိုကျောက်ဖျာပေါ်တွင် နှစ်ဖက်မှကျဆုံးသော စစ်သား အလောင်း များသည် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ယခု ဤနေရာမှ မြင်ရသော မည်းမှောင်သည့် တိမ်တိုက်ကြီးသည် လကို ဖုံးအုပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အထူးကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော စစ်သားခြောက် ယောက်တို့သည် ကျောက်ဖျာရှိရာသို့ တစ်ဖက်မှ မမြင်အောင် တောင်ရိပ်ကို ခိုနိုင်သမျှခိုကာ ရင်ဘတ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တွားသွားပြီးနောက် ကျောက်ဖျာ သို့ ချောက်သောအခါ အိပ်နေရမည်။ ဤကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ အရှင်မင်းသား က နော်ဝင်ဂိုဘုရင်ထံ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စေ့စပ်ပြောဆိုလိုဟန်ဖြင့် သံတော်ဆင့် တစ်ဦး စေလွှတ်ရမည်။ ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်က ဤသို့ဆိုလျှင် အရှင် မင်းသားကိုယ်တိုင် သူ့တံစခန်းသို့ လာရောက်ပြောဆိုစေစပ်ရန် ပြန်ကြားလိမ့် မည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လွှတ်လိုက်သော သံတော်ဆင့်က ဤသို့ မလာခံ ကြောင်း တစ်ဖက်မှ သစ္စာဖောက်မည် စိုးရိမ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောရမည်။ သို့သော် အကယ်၍ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်က ဟော်ကိုဆာအား အလယ်၌ မြင်ရ သော ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ပြောရန် ရှိသမျှစကားများကို မှာကြား၍ တစ် ယောက်ချင်း စေလွှတ်ခဲ့သော် သူ့ဘက်မှလည်း ဟာဖီလာမင်းသားသည် နော်မာအား အလားတူ စေလွှတ်ရန် တောင်းဆိုပေးပါမည့် အကြောင်းနှင့် လျှောက်တင်ရမည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ တစ်ဖက်မှ လက်နက် မပါသော ဟော်ကိုဆာဖြစ်၍ အခြားတစ်ဖက်မှ မိန်းမသားဖြစ်သည်ပြင် နှစ်ဖက်သော သံတမန်များ တွေ့ဆုံပြောဆိုရန် နေရာမှာလည်း စစ်တပ်နှစ်တပ်လုံးမှ စစ်

သည်တော်များ မြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ရန် မရှိဘဲ သဘောတူလိမ့်မည်။ ဤသို့ သဘောတူစေ့စပ်ပြီးနောက် ဟော်ကိုဆာ ထွက်လာ၍ ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေယောင် ဆောင်လျက်ရှိသော စစ်သား ၆ ယောက်တို့က ဟော်ကိုဆာအား ကျွန်ုပ်တို့ တံစခန်းသို့အရောက် အရှင်လတ်လတ် ဆွဲခေါ်ခဲ့ရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်သို့ ဟော်ကိုဆာ ရောက်သောအခါ နော်ဝင်ဂိုကိစ္စမှာ ပြီးစီးနိုင်ပါသည် အရှင်မင်း သား။"

"ချီးမွမ်းဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ထောင်ချောက် ဖြစ်ပေ၏ နော်မာ။ သို့သော် ဟော်ကိုဆာသည် ၎င်းအတွင်းသို့ သက်ဆင်းပါမည်လော၊ သူ အမှန်လာပါမည်လော။"

"လာလိမ့်မည် ထင်ပါသည် အရှင်မင်းသား။ လာရောက်လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ရန် အချက်ကြီး သုံးချက် ရှိပါသည်။ ပထမအချက်မှာ သူသည် ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေပါသည်။ ဒုတိယအမှာ ဘုရင်ကိုယ်စား သူသည် စစ်ပြေငြိမ်းရန် မုချ အလိုရှိပါသည်။ တတိယအချက်သည်ကား သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကွာရှင်းပြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် စွဲလမ်းချစ်ခင်လျက် ရှိနေပါသေးသည်။"

"ဤသို့ဆိုလျှင် ရှိစေလော့ နော်မာ။ ကျွန်ုပ်တို့ စမ်း၍ ကြည့်ကြကုန် အံ့။ အကယ်၍ အကြံအထမမြောက်စေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့က ဆုံးရှုံးနစ်နာရန် မရှိ။ အထမြောက်ခဲ့သော် ခေါင်းဆောင်ဟော်ကိုဆာအား ဖမ်းမိခြင်းမှာ တန်ဖိုး မနည်းလှပေ။ ရန်သူ့ဘက်တွင် ဤစုန်းကြီး ရှိနေသမျှ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အခါမျှ ကောင်းစားမည်မဟုတ်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့စစ်သားများအား ရာနှင့်ထောင်နှင့်ချီ၍ ကျဆုံးစေရန် ပြုစားလျက်ရှိနေ၏။"

ထို့နောက် ဟာဖီလာမင်းသားလည်း အစီအစဉ်များကို ဆိုင်ရာသို့ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ မည်းမှောင်သော တိမ်သားများသည် လကို တဖြည်း ဖြည်း ဖုံးအုပ်စပြုလာပြီဖြစ်ရာ အလင်းရောင်သည်လည်း တစ်စတစ်စ မှိန်၍

၂၁၂ * ဒဂုန်ရွှေမျှား

မိုက်၍ လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရွှေချယ်ထားသော စစ်သား ၆ ယောက်တို့သည် တစ်ဖက်မှ မမြင်စေရန် မြေပေါ်သို့ အလျားမောက်တွားသွားကာ ကျောက်ဖျာ သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်သားအလောင်းများနှင့်အတူ ရောနှောကာ ရှိနေကြကုန်၏။

တိမ်သားသည် လက် လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟာဖီလာ စစ်တပ်ဘက်မှ သံတော်ဆင့်တစ်ဦးသည် ဦးချိုတစ်ချောင်းကို မှတ်ကာ ကွက်လပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ရန်သူဘက်သို့ စကားကမ်းလှမ်းပြောဆိုရန် မိမိထံ၌ သတင်းစကားများပါ၍ မိမိမှာ သံတော်ဆင့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေရန် လက်တွင် သစ်ခက်တစ်ခက်ကို ငွေယမ်းကာ နောင်ဂိုဘုရင်၏ စစ်တပ် စခန်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသတည်း။

*

၂၁

ဟော်ကိုဆာ အမြင့်သို့ ရောက်ရှိခြင်း

ထိုသူသည် ဘုရင်ကင်းတပ် စခန်းချနေသည့် နေရာမှ လုံတစ်ပစ် ခန့်ဝေးသော နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဟော်ကိုဆာလည်း လှမ်း၍ မေးလိုက်လေသည်။

“အသင် သံတော်ဆင့်... မည်သည့်အရာကို အလိုရှိပါသနည်း”

“ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင် ဟာဖီလာမင်းသားသည် သင်တို့သခင် နော်ဝင်ဂိုနှင့် အောက်ပါအချက်များကို ပြောဆိုလို၏။ ဤစစ်ပွဲကြီးသည် အဆုံးမသတ်ဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုက အောင်မြင်ခြင်းကို နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ရရှိမည် မှန်သော်လည်း မြောက်မြားစွာသော လူတို့၏အသက်များသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးမှ ဆုံးရှုံးကြရဦးအံ့။ ယခင်ကလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရလေပြီ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းညီညွတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အရှင်သခင်သည် ထိုအသက်များကို ချမ်းသာပေးလို၏”

ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်နှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် ပြန်ကြားပြောဆိုလေသည်။

“ဟာမီလာ မင်းသားကိုယ်တိုင် ဤကျောက်နံရံရှိရာသို့ လာပါစေလော့။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူနှင့် စေ့စပ်ပြောဆိုပါမည်”

“ဤသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သခင်သည် တွင်းကိုဖြင့်လျက်နှင့် လျှောက်လာပါမည်လော။ မင်းသားကိုယ်တိုင် ဤကျောက်နံရံအနီးသို့ လာရောက်ခဲ့သော် သင်တို့သည် နှုတ်ဖြင့်စကားမပြောဘဲ လုံ့လများဖြင့် ပြောကောင်းပြောပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် နော်ဝင်ဂိုကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ တံစခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ပါလော့။ သူ့လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ယူပါမည်”

“ဤသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထောင်ချောက်ကို ဖြင့်လျက်နှင့် မည်သည့်သားကောင်မျှ သွားမည်မဟုတ်ပါ။ သင်၏ သတင်းစကားကိုသာ ပြောကြားလော့ ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားမည်”

“ကျွန်ုပ်ကား သာမန်စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၍ ချိန်းဆိုရန်သာ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြောရေးဆိုခွင့်အာဏာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ အခြားတစ်နည်းကို ရွေးချယ်ပါဦးလော့။ ဤနည်းသည် နောက်ဆုံးဖြစ်၍ အကယ်၍ သဘောမကျခဲ့သော် ကျွန်ုပ်ဆက်လက် ပြောရန် မလိုတော့ပါ”

“သင်၏နည်းလမ်းကို ပြောပါလော့”

“သင်တို့ဘက်မှ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဟော်ကိုဆာသည် ဤနေရာမှ မြင်ရသော စစ်တပ်နှစ်တပ်အလယ်ရှိ ကျောက်ဖျာချပ်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှလည်း ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ သူ၏ ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နော်မာမင်းသမီးသည် တွေ့ဆုံစကား ပြောပါလိမ့်မည်။ သူတို့ ကျောက်ဖျာပေါ်၌ စကားပြောစဉ် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူမရှိဘဲ နှစ်ဖက်သော စစ်တပ်များမှလည်း ကောင်းစွာ မြင်ရသည်ဖြစ်၍ လက်နက်မကိုင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ရန်အကြောင်း မရှိပါ။ မည်သို့နည်း၊ ပြန်ကြားပြောဆိုပါလော့”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်နှင့် လှည့်၍ တိုင်ပင်လေသည်။
ဘုရင်သည် စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် -

“ဟော်ကိုဆာ... သူတို့ဘက်မှ အပေးအယူကား မျှတသင့်ခြင်း လှပါပေသည်။ ထို့ပြင် ကျောက်ဖျာမှာလည်း သူတို့ဘက်မှ လုံတစ်ပစ်ကျော် ဝေးသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ရန် မရှိပါ။ သို့သော် နောက်ကွယ်တွင် သင့်အား သတိရန်သော် လည်းကောင်း၊ ဖမ်းဆီးရန်သော်လည်းကောင်း လျှို့ဝှက်သော အကြံဉာဏ်ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သင်သွားရန် သင့်မည် မထင်ပါ။ ဟာမီလာကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၍ ဉာဏ်များလှ၏။

“အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မည် ဘုရင်မင်းမြတ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ လောလောဆယ် အရေးမှာ နောက်ဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိနေပါသည်။ သွားခဲ့သော် နက်ဖြန်တွင် သေရအံ့သော စစ်သည်တော်များ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရာ မရောက်ပါလော့။ အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်မှာ လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုနှင့် တွေ့စေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ အသက်တစ်သက်သာ ဆုံးရှုံးမည်ဖြစ်၍ တန်ဖိုးမရှိလှပါ။ ခရစ်တော် အလိုရှိသည့် အချိန်မတိုင်မီလည်း မတွေ့ကြုံနိုင်ပါ။ တမန်တော်လူဖြူက သူမရှိသည့်နောက် ကျွန်ုပ်၏ အကြံဉာဏ်ကို လိုက်နာရန် အရှင်မင်းကြီးအား တောင်းဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ဝိညာဉ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူရှိနေသည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏ ပြောဆိုခြင်းများမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြောနေသည် မဟုတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်။ ကျွန်ုပ်အား သွားရန် ခွင့်ပြုပါလော့။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်စေကာမူ ဤဆုံးရှုံးမှုသည် အပြီးသတ် အောင်မြင်မှုအတွက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ် အရှင်အား လျှောက်ထားလိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာလက ကျွန်ုပ်သည် အရှင်အပေါ်တွင် သစ္စာဇာတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်နှင့် နောင်အနာဂတ်ကာလတွင် အရှင်မင်းမြတ်၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို ကျွန်ုပ်၏ အသက်နှင့်လဲ၍ စောင့်သိရှိသေမည်အကြောင်း ကောင်းစွာ ယုံကြည်သိရှိတော်မူပါလော့”

“ထိုသို့တပြီးကား သင့်သဘောအတိုင်း ရှိစေလော့ ဟော်ကိုဆာ။ ပုန်ကန်သော ခွေးများအား ကျွန်ုပ် အမိန့်စကားကို ကျွန်ုပ် မှာကြားသည်

၂၁၆ ❖ ဒုစန့်ရွှေမျှား

အတိုင်း နာယူမှသာ ကျွန်ုပ် ကျေအေးမည့်အကြောင်းကို ပြောကြားပါလော့။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် နောက်ထပ် လုံသွားတစ်ချောင်းကိုမျှ မမြှောက်ဘဲ သူတို့တိုင်းပြည်မှ မိန်းမများ၊ ကလေးများ သွားခဲ့သည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း အေးချမ်းစွာ ဆုတ်ခွာသွားက သွားနိုင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းများကို ကျွန်ုပ်သည်းခံ၍ သူတို့အား မတိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်ုပ်၏ ရောက်လာစဉ် စစ်တပ်ကြီးကို အမိန့် ထုတ်လိုက်မည်။ ဤစကားများကို သူတို့ မနာယူက ကျွန်ုပ်သည် ခရစ်တော် ကိုသာ တိုင်တည်အားပြုကာ ဤစစ်ပွဲကို ပြီးဆုံးသည်အထိ တိုက်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းသူပြည်သားများပါ သေကျေပျက်စီးကြမည် အကြောင်းကို သိလင့်ကစား သူတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ နည်းတူ မချပျက် စီးရမည်။

ထို့နောက် နော်ဝင်ဂီဘုရင်သည် သံတော်ဆင့်အား တိုက်ရိုက် ပိန်ကြားလေသည်။

“အသင်သံတော်ဆင့်... သင်၏ အရှင်သခင်အား ပြောကြားလေ လော့။ ဟော်ကိုဆာသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒမိန့်ခွန်းစကားကို ယူဆောင်လျက် ယခင်က သူ၏ဇနီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နော်မာအား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော စစ်သည် တော်တို့ မြင်နိုင်ရာ ကျောက်ဖျာအထက်၌ တွေ့ဆုံပြောကြားလိမ့်မည်။ ဦးချို မှုတ်လိုက်သောအခါ သံတမန်များသည် သူတို့ဆိုင်ရာ စစ်တပ်ဘက်၌ လက် နက်တစ်စုံတစ်ရာ စွဲကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ တစ်ယောက်ချင်း ထွက်လာလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ‘သံ’ ဟော်ကိုဆာအား တစ်စုံတစ်ရာ အကောက်ကြံခဲ့ သော် သူ၏သွေးကို တစ်ပေါက်မျှ ထွက်စေသော သူသည် အမှန်ပင် သေရ မည်။ ထိုသူ၏ ဝိညာဉ်သည်လည်း သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ပင် အစဉ်အမြဲ ကျိန်စာသင့်၍နေလိမ့်မည်။ ဤ အကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ နောင်တော်အား ပြောကြားလိုက်ပါလော့။”

သံတော်ဆင့် ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ဘုရင့်တပ်ဘက်မှ ဦးချိုမှုတ်လေ၏။

နန်းလှည့်နောင် ❖ ၂၁၇

ဘုရင်သည် ဟော်ကိုဆာ၏လက်ကို ယုယစွာ ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက် လျက် -

“ကျွန်ုပ်များစွာ စိတ်အေးလျက်ရှိသည် ဟော်ကိုဆာ။ ယခုခွဲခွာခြင်း သည် သင်နှင့်ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ခွဲခွာခြင်းများဖြစ်၍ နေပေမည်လော။”

“အရှင် မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ဝမ်းမနည်းလှပါ။ ယခင်က ကျွန်ုပ် ကျူးလွန်မိသော အပြစ်များသည် ကျွန်ုပ်အား မနေမနား တိုက်တွန်းနေကြဟန် ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝခရီးတွင် မောပန်းလှပြီဖြစ်ပါ၍ အနားယူရန် နေရာကိုရှာလျက် ရှိပါသည်။ သို့သော် ယခုခွဲခွာခြင်းကား နောက်ဆုံး မဖြစ် နိုင်သေးပါ။ အကယ်၍ ကုသိုလ်ကံ ထောက်မပြီးလျှင် အခါအခွင့် ကြုံကြိုက်က ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး လမ်းမှနေ၍ အရှင်ထံ အစီရင်ခံပါဦးမည်။”

ဤနေရာ၌ ဟော်ကိုဆာသည် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ဘုရင်အား ပြလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“အရှင်ကား ဤတိုင်းပြည်ကြီးကို တရားနှင့်အညီ စိုးစံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်၍ နေရစ်ပါလော့။ ဘာသာအယူဝါဒကိုလည်း ယုံကြည်ကိုးစားတော် မူရစ်ပါလော့။ အရှင်မင်းမြတ် သက်တော်ရှည်ပါစေလော့။”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဘုရင်အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကာ စစ်စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဟာဖီလာဘက်မှ ဦးချိုမှုတ်သံကြားရပြီးလျှင် ၎င်းနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဘော်သားအဆင်းရှိသော လရောင်အောက်၌ နော်မာ သည် သူ၏ တင့်တယ် လှပသော ကိုယ်ကို သမင်မ၏ လှမ်းခြင်းဖြင့် စစ် စခန်းမှ ဣန္ဒြေရစွာ လှမ်းထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ နော်မာ ထွက် လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟော်ကိုဆာလည်း ကျောက်ထရံအပြင်သို့ ထွက် သွားလေရာ နှစ်ဦးလုံးပင် ကျောက်ဖျာသို့ တစ်ချိန်တည်းလိုပင် ရောက်ကြလေ သည်။

၂၁၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ တက်မိသောအခါ နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ အား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည့်ဟန်ဖြင့် သူ၏ လှပသေးသွယ်သော လက်ကလေး များကို ဟော်ကိုဆာ ရှိရာသို့ ဆန့်တန်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။

“ကျန်းမာပါ၏လော ဟော်ကိုဆာ၊ သင့်အား ကျွန်ုပ် ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်ပါ၏။”

မျက်နှာကို တည်ကြည်စွာထားလျက် -

“မိန်းကလေး... သင့်အလုပ်ဝတ္တရားကိုသာ ပြောလော့?”

ဟော်ကိုဆာသည် သူ ယခင်က ချစ်ခဲ့ဖူးလျက် ယခုလည်း ချစ်၍ နေဆဲပင်ဖြစ်သော နော်မာ၏ လှပသော မျက်နှာအရိပ်အကဲကို လရောင် အောက်တွင် အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူသည် နံဘေးပတ်လည်ရှိ လူအလောင်းများကို လှည့်၍လည်း မကြည့်၊ ဂရုလည်း မစိုက်ချေ။

ထိုခဏ၌ နံဘေးပတ်လည်တွင် အလောင်းများနှင့် မကွဲမပြား ရောနှောလျက်ရှိသော စစ်သား ၆ ယောက်တို့သည် လူသေများကို အသက် သွင်း၍ ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ပထမခြေဖျားမှလည်းကောင်း၊ ဒုတိယ ချီးမှ လည်းကောင်း၊ တတိယကိုယ်မှလည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း ကြွ၍ ထလာ ပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတင်းခုန်၍အုပ်ကာ ဟော်ကိုဆာအား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေ၏။

နော်မာသည် တစ်လက်မမျှပင် မလှုပ်ရှားနိုင်သော ဟော်ကိုဆာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် “ဤသတ္တဝါကြီး ကို မင်းသားရှေ့သို့ ယူဆောင်သွားကြလော့?” ဟု ကြည်လင်အေးမြသော အသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် စစ်သားများသည် ဟော်ကိုဆာအား အတင်းဒုဏ္ဍတ်တိုက် ၍ ဆွဲခေါ်သွားကြလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာများကို နော်ဝင်ဂိုဘက်မှ မြင်သော အခါ “သစ္စာဖောက်ပြီ၊ သစ္စာဖောက်ပြီ” ဟူ၍ ဟစ်အော်သော တစ်ရာခန့် မျှသော စစ်သားများသည် ကျောက်ထရံ၏ အပြင်သို့ လက်နက်များစွဲကိုင်ကာ ဟော်ကိုဆာအား ကယ်ဆယ်ရန် အတင်းထွက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ ဟော်

နန်းလူညီနောင် ❖ ၂၁၉

ကိုဆာသည် စစ်သားများလက်မှ အတင်းရုန်းကန်ကာ “ကျွန်ုပ်၏ စစ်သား များ၊ နောက်သို့ ပြန်၍ဆုတ်ကြလော့၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရန်သူတို့ သည် တောင်ကုန်းအကွယ်၌ သင်တို့အား စောင့်၍နေကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ကံတရားအတိုင်း ရှိပါစေလော့”

ထိုအခါ စစ်သားတစ်ယောက်သည် ဟော်ကိုဆာအား ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ရိုက်လိုက်ရာ အသံလည်း ဆိတ်သွားလေ၏။

ဟော်ကိုဆာ၏ သတိပေးစကားကြောင့် နော်ဝင်ဂို၏ စစ်သားများ သည် တန့်ခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာ သတိပေးသည့်အတိုင်း တောင်ကုန်းအကွယ်မှလည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးတို့မှ နောက်မှလည်းကောင်း အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပုန်းအောင်းလျက် ရှိသော စစ်သားများသည် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် တိုက်ခိုက်လေ၏။ သို့သော် နော်ဝင်ဂို၏ စစ်သားများမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် ကျောက်ထရံ အကာ အကွယ်နောက်သို့ ပြန်၍မဝင်မီ ဟာဖီလာ၏ စစ်သားတစ်ယောက်ကို သတိမဲ့ ၍ နှစ်ဆယ်ကျော်တို့ကို ဒဏ်ရာရစေခဲ့သေး၏။

ထိုအချိန်၌ စစ်သားခြောက်ယောက်တို့သည် ဟော်ကိုဆာအား ဒုဏ္ဍတ်တိုက်၍ ဆွဲခဲ့ပြီးလျှင် ဟာဖီလာမင်းသားရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဟော်ကိုဆာသည် တိုက်ပွဲကလေးတွင် မိမိလူများဘက်မှ အနိုင်ရ သည်ကို မြင်ရသောအခါ ရယ်မောလျက် -

“မင်းသား... ကျွန်ုပ် ဟစ်အော်သတိပေးလိုက်ခြင်းကား တန်ဖိုး ရှိလှသည် မဟုတ်ပါလော့။ အသက်ကြီး၍ ဘဝခရီးကို ငြီးငွေ့လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကား အရှင်မင်းသား၏ အကောင်းဆုံး သော စစ်သားသုံးဆယ်တို့၏ အသက်များနှင့် ညီမျှပေ၏။ ဤမျှလောက် တန်ဖိုးထား၍ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းခြင်းကား အကြောင်းမည်သို့ရှိပါသနည်း။”

“အသင် သစ္စာဖောက်... သင်သည် ညီတော်ဘက်တွင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူသည် သင်၏ ကဝေအကြံ၊ ကဝေဉာဏ်ကိုရကာ ကျွန်ုပ်တို့

အင်အားကို ခြုံဖျက်လျက်ရှိ၏။ သင်မရှိက နော်ဝင်ဂိုသည် မျက်စိကန်းသော စစ်သူကြီးကဲ့သို့ နက်စွာသော ချောက်တွင်းသို့ ကျတော့အံ့။ သင်သည်သာ သူ၏မျက်စိ၊ သင်သည်သာ သူ၏ အကြည့်ကို ဖြစ်တော့၏။

“ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ လူကို မမ်းမိသော်လည်း ကျွန်ုပ် သည် ကျွန်ုပ်၏ပညာကို နော်ဝင်ဂိုထံ၌ ထားခဲ့၏။”

“ဟော်ကိုဆာ... သင် ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ် မယုံနိုင်။ စုန်းကစေ ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အဝေးတွင်ရှိသော သူတစ်ယောက်၏ စိတ်အတွင်းသို့ သူ၏ ဝိညာဉ်ကို သွင်းမပေးနိုင်”

“အသင် မင်းသားကား ဤသို့ထင်၍ အသင်မင်းသား မယုံက နော်မဟာအား ကျွန်ုပ်၏ အကြံဉာဏ်ကို သူ့စိတ်ထဲသို့ သွင်းနိုင်၊ မသွင်းနိုင်ကို မေးမြန်းကြည့်ပါလော့။ သို့သော် မကြာမီကပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအတတ်မျိုး ကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ နော်မဟာအပေါ်တွင် စိတ်ဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ သို့နှင့် အသင်မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ပြုလုပ်အံ့နည်း။ ပထမ အသင်သည် နော်ဝင်ဂိုအပေါ်တွင် အပြီးထားခဲ့သော ပညာဉာဏ်ကို အဖိုးအခမယူဘဲ ကျွန်ုပ်ပေးပါမည်။ အသင်မင်းသား ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို နာယူပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏စကားကို လက်ခံပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ စည်းကမ်းချက်ကို လိုက်နာပါ လော့။ ထိုစည်းကမ်းချက်မှာ သင် မင်းသားသည် ယခုညပင် နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဤနယ်မှ ထွက်ခွာပါလော့”

“ထိုစည်းကမ်းချက်ကို ငြင်းပယ်က အသို့ဖြစ်မည်နည်း”

ထိုအခါ ဟော်ကိုဆာသည် သူ နင်းထားသော ဖြေဖမ်းအောက်မှ မြေမှုန့်များကို ပထမ ကြည့်၍ နောက် ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လေသည်။

“အသင်မင်းသား... ယမန်နေ့ညက သင့်အား ကျွန်ုပ် ပြောသည် မဟုတ်လော့။ ဤသို့ဖြစ်မည် ကျွန်ုပ်ထင်၏။ သင်နှင့်တကွ သင်၏ စစ်တပ် သည် နက်ဖြန် ဤအချိန်တွင် ယခုနေရာတစ်ဝိုက်၌ အိပ်မောကျ၍ နေကြလိမ့် မည်။ သင်တို့ အနီးနေရာတစ်ဝိုက်၌လည်း တောခွေးများနှင့် ခွေးအများ ရှိကြလိမ့်မည်”

ဟော်ကိုဆာသည် သူ ပြောလိုက အမှန်ကို ပြောနိုင်ကြောင်း ယုံ ကြည်ရင်းစွဲရှိသည့်အတိုင်း ဟာဖီလာသည် ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။

“ခွေးနှင့်တူသော စုန်းကြီး... သင်သည် ကျွန်ုပ်အား အကြံဉာဏ် ပေး၏။ ထိုအကြံဉာဏ်ကို ကျွန်ုပ် လိုက်ခဲ့သော် ခွေးအများ၊ တောခွေးများနှင့် အတူ သင်သာလျှင် အိပ်နေပေလိမ့်မည်”

ထိုအချိန်၌ နော်မဟာသည် ကြားဖြတ်၍ ပြောလေသည်။

“မိမိ ကိုးကွယ်ရင်း ဘာသာကို သစ္စာဖောက်လျက် မမှန်သော အယူဝါဒကို လိုက်နာသော သူ၏စကားကို နားမယောင်ပါလင့် အရှင် မင်းသား။ အောင်မြင်မှုသည် အရှင်မင်းသား၏ လက်တစ်လှမ်းအတွင်း၌ ရှိနေပါလျက် ဘုရင်၏စည်းစိမ်ရလနီးမှ လူအများ ပြောင်လောင်မည့် တောခို သူပုန်ဘဝသို့ ပြန်၍မသွားလိုပါနှင့်။ အရှင်မင်းသားသည် ညီတော်ဘုရင်ကို ပုန်ကန်ခြင်းနားဝံ့ပါလျက် ယခုမှ သူနေသော ကြွက်တွင်းအတွင်းသို့ လက် ခွိုက်၍ မဖမ်းဝံ့ပါသလော့။ ဤသတ္တဝါကြီး၏ နှုတ်ကို တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက် ပြီးနောက် စွန့်စွန့်စားစား ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ ကျင့်ကြံနေထိုင်ပါ လော့”

ဟော်ကိုဆာသည် ထိုစကားကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ ပြန်၍ချေပ ပြောဆိုလေသည်။

“ဤမိန်းကလေးအား ကျွန်ုပ်သည် ကလေးအရွယ်မှစ၍ သားသမီး အရင်းတမျှ ယုယပိုက်ထွေး၊ ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာခဲ့၏။ သူ့အား အသင် မင်းသားလက်သို့အပ်ရသောအခါ ပြန်ရရန် အပြစ်များစွာကို ကျွန်ုပ် ကျူးလွန် ခဲ့၏။ သူ့အား လက်ထပ်သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ သူ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခြင်း သို့ ရောက်စေရန် သူ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ထိုထက်ပင် များပြားလှစွာသော မကောင်းမှုစရိုက်များကို ကျူးလွန်ခဲ့ရပြန်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏ သဘောအလျောက် သူ့အား ချည်နှောင်သည့် သံယောဇဉ်နှောင် ကြိုးကို တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်၏။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ၏ အမှတ်

အသားကိုကား ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးထဲမှ အပြီးအပိုင်ထုတ်၍ မရသေးပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အမြတ်ကား ကတေအတတ်ဖြင့် သူ့ကို အသုံးချခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့နှင့် သူသည် အလှည့်ကြသောအခါ ပြန်၍ ပျက်စီးရန် ပြုလုပ်ခြင်းသည် တရားမျှတပါပေ၏။ ထို့ကြောင့် အသင်မင်းသားသည် သူ၏ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်လိုက် နားထောင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ပေးသော အကြံဉာဏ်ကို ပယ်ရှားလိုက်မယ်ရှားပါလော့။ ကျွန်ုပ်သည် အသင်မင်းသား နာယူသည်၊ မနာယူသည်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။ သို့သော် အသင်အား အနာဂတ်အတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဟောပြောခဲ့သည်ကို အခွင့်လွတ်ပါလော့။ နော်ဝင်ဂို ဘုရင်သည် သင်စေလွှတ်သော သံတော်ဆင့် အရာရှိအား ကျွန်ုပ်၏ သွေးကို ထွက်စေသောသူသည် မုချသေရအံ့ဟု ပြောလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်ကား ခရစ်ယာန်ဖြစ်ပြီဖြစ်၍ သင့်အား မည်သည့်အခါမျှ ရန်တုံ့ပြန်ခြင်း၊ ကလဲ့စားချေခြင်းကို ပြုလုပ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ သွေးကို ထွက်စေမည်သူသာလျှင် မကောင်းမှုကို မခံစားပါစေလင့်။

ထိုအခါ အနီးတွင် ရပ်နေသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ဤကိစ္စတွင် သွေးမထွက်စေလိုက် ကြိုးပေး၍သတ်ရန် အလွယ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

သာ ။ ။ “အသင်ကား စစ်သားနှင့်မတူ ရှေ့နေနှင့် တူ၏။ ကြိုးပေး၍ သတ်ခြင်းသည် သွေးမထွက်သော်လည်း ဝိညာဉ်ကို ငှက်ကဲ့သို့ ပျံထွက်သွားစေခြင်းဖြစ်၍ အပြစ်လျော့မည်၊ မလျော့မည်ကို သင်သာ စဉ်းစားလော့။”

အခြားစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က -

“စစ်ပွဲမပြီးဆုံးမီ သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင် ။ ။ “ဤသို့ မဖြစ်သေး ဗိုလ်မှူး။ အကျဉ်းချထားလျှင် တစ်နေ့နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား လှည့်ဖြား၍ ထွက်ပြေးလိမ့်မည်။ နော်မာ ... စဉ်းစားပါဦးလော့။ ဤသူကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ပြုလုပ်ရအံ့နည်း။ ဤသူအား

ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားပါလော့။

နော်မာ ။ ။ “ကျွန်ုပ် စဉ်းစားပါရစေဦး”

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နော်မာသည် သူ၏အောက်ကိုလည်းကောင်း၊ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း ကြည့်ပြီးလျှင် အထက်ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်လေသည်။

သူတို့စခန်းချလျက် ရှိသောနေရာမှာ တောင်ကုန်းမြင့်ကလေး၏ ခြေရင်းဖြစ်၍ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်၌ကား ရာဇဝတ်သင့်သော မီးလူမျိုးများအား ကြိုးပေး၍ အဆုံးစီရင်ရာ သေမင်းသစ်ပင်တည်ရှိ၏။ သစ်ပင်၏အထက်သို့ လူ၏လက်ချောင်းများသဖွယ် တိုးထွက်လျက်ရှိသော အရွက်များရှိရာ၊ ၎င်းတို့အလယ် အမြင့်ဆုံးသောနေရာ၌ သစ်ကိုင်းတစ်ခုသည် အခြားအကိုင်းများထက် မြင့်တက်ကာ အပေါ်သို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသို့ထန် ထူးဆန်းစွာ ထိုးထွက်လျက်ရှိ၏။ အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော အကိုင်းကို နံဘေးမှ အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် အဝေးမှကြည့်လျှင် ကြက်ခြေခတ် လက်ဝါးကပ်တိုင်နှင့် ဘူလှပေသည်။ အိုဝင်သည် ဤတိုင်းပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်စဉ်က သူ၏တပည့်ကြီး ဂျွန်အား ဤအရာသည် ခရစ်ယာန်တို့ အောင်မြင်မည့် အထိမ်းအမှတ် နိမိတ်ကောင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြိုတင်ပြောခဲ့ဖူးကြောင်း စာဖတ်သူများ သတိရကြပေလိမ့်မည်။

ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဌာန်ဖြစ်၍နေသော သစ်ကိုင်းမှာ ဝင်လှဆဲသော လရောင်ကို နောက်ခံထားကာ ရှုမြင်ခင်း၌ ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက်ရှိလေရာ ဇန်နာမာ၏ မျက်လုံးများသည် ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ရာမှ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မကောင်းသော အကြံတစ်ခုသည် သူ၏စိတ်ထဲသို့ စင်ရောက်လာပြီးလျှင် နော်မာသည် အောက်ပါအတိုင်း အကြံပေးလေသည်။

“ဤသတ္တဝါကြီးကို အသက်လည်း ရှင်၍နေစေရန်၊ ထွက်၍လည်း မပြေးနိုင်စေရန် ဤနေရာမှ မြင်ရသော သေမင်းသစ်ပင် ခေါင်များမှ သူ

ကိုးကွယ်သည် ကြက်ခြေခတ်နှင့်တူသော သစ်ကိုင်း၌ ကြိုးနှင့်မြဲမြံစွာ တုပ်နှောင်ထားလော့။ သူ့ဆရာလူဖြူက လူများသည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို အမြဲဖက်တွယ်ထားရမည် ဟု တရားဟောသည့်အတိုင်း ချည်နှောင်ကြ လော့။

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ မင်းသားနှင့်တကွ အနီးတွင် ရှိနေကြသော စစ်မှီလ်များ၊ စစ်သားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။

သူတို့သည် မီးလူမျိုး လူမည်းများဖြစ်၍ ရှေးအယူဝါဒများကို ယုံ ကြည်ခြင်း၊ ဝိညာဉ်ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ စုန်းနတ်၊ တစ္ဆေကို ကိုးကွယ်ယုံကြည် ခြင်းဖြင့် သဘောစေတိုင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသော်လည်း ဤသို့ ရက်စက်စွာ ကြံကြီးစည်ရာ ပြုလုပ်ရန်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းများထက် တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိကြကုန်၏။ နော်မာသည် သူတို့၏ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ကြည့်လျက်-

“သင်တို့က ကျွန်ုပ်အား သနားခြင်း ကင်းမဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ကြ လေသလော။ ဤစုန်းကြီး၏ လက်တွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှခံရသည်ကို သင်တို့ မသိကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ကိုယ်ကျိုးသက်သက် အတွက် ကျွန်ုပ်၏လိပ်ပြာကို ခေတ္တမျှ နုတ်ယူကာ သေသူတို့ ဝိညာဉ်များ ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်းသို့သွင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ သူ့အလိုရှိသော ပြဿနာများကို မေးမြန်း၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ဖြန့်၍ ရောက်လာ သော်လည်း သေပြီးသူတို့၏ တစ္ဆေများသည် ကျွန်ုပ် ဝိညာဉ်ကို အဖော်ပြု ကာ လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား နေ့ရောညဉ့်ပါ အမြဲခြောက်လှန့် လျက်ရှိ၏။ တစ်ခါက ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီး နောက် သူ့အား ‘အသင်သည် လူများ၏အပေါ်သို့ တစ်နေ့တွင် မုချရောက် အံ့’ ဟု ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှတစ်ဆင့် ဟောပြောနှိမ့်ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ ဤသို့ နှိမ့်ဖတ်သည့်အတိုင်း ယခု အမြင့်သို့ ရောက်ပါစေလော့။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ် ၏ဝိညာဉ်သည် အေးချမ်းသာယာမှုကိုရ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကောင်းစွာ အိပ်စက်

နိုင်မည်။ ဤနည်းတစ်နည်းသာ သူ့အား သွေးမယိုထွက်ဘဲ နိပ်စက်နိုင်သော နည်းဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းသား။

“ဤအတိုင်း ဖြစ်စေလော့”

ထို့နောက် ဟာမီလာ မင်းသားသည် ဟော်ကိုဆာဘက်သို့ လှည့်၍ “ဟော်ကိုဆာ ... ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖခင်ဘုရင်ကြီး အံ့သက်ကို လုပ်ကြံစဉ်က သင်သည် ကျွန်ုပ်လက်ထပ်ရန် ရွေးချယ်ထားသော ဤမိန်း ကလေးကို တန်ဖိုးထားခဲ့၏။ သင်နှင့်ကျွန်ုပ် နှစ်ဦးလုံးတို့၏ အသည်းနှလုံး ကို လှပသော လက်ကလေးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဤစုန်းမချောကလေး သည် တစ်နေ့တွင် သင့်အား အရှက်တကွ အကျိုးနည်းသေခြင်းဖြင့် သေစေ ရန် ဗိုဆောင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မပြောခဲ့ပါလော့”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဟော်ကိုဆာသည် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ငုံ့ကာ အတန်ငယ် တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် မကြာမီ ဦးခေါင်းကို ပြန်၍ မော့လိုက်ပြီးနောက် ကြည်လင်သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“အသင်မင်းသား ... သင်ပြောသည့်အတိုင်း မှန်လှ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးကို လက်ကလေးဖြင့် ဆုပ်ထားသကဲ့သို့ နှစ်ဦးလုံး၏ အဆုတ်ကိုလည်း ကြံစည်အံ့။ ကျွန်ုပ်ကား ခရစ်တော်၏ အလိုတော်ကျ သူ သေဆုံးသည့်နည်းအတိုင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်၌ သေရ ခြင်းဖြင့် ဂုဏ်မြောက်လှပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို လက်ဝါးကပ်တိုင်၌ ချည် နှောင်ကြသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်များသည်လည်း ဤလက်ဝါးကပ်တိုင်၌ ပင် တွယ်ကပ်နိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါစေသတည်း”

လမှာ ထိုအချိန်၌ ဝင်၍သွားပြီဖြစ်ရာ အတော်မှောင်လျက် ရှိသော် လည်း ကျင်လည်သော စစ်သားအချို့သည် တောင်ကုန်းထက်ရှိ သေမင်း သစ်ပင်ပေါ်သို့ နွားသားရေကြိုးများကိုယူ၍ တက်ကြလေ၏။ စစ်သားလေး ယောက်တို့သည် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်နေသော သစ်ကိုင်း သို့ ရောက်ကြသောအခါ ခွဆုံမှ ကြိုးကိုအောက်သို့ လျှောချကာ ကြိုးများ ၌ ဟော်ကိုဆာကို ချည်နှောင်လေသည်။ ကြိုးသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ တဖြည်း

၂၂၆ ❖ ဒဂုန်ရွှေများ

ခြည်း တင်းကျပ်၍လာသောအခါ ဟော်ကိုဆာသည် နော်မာဘက်သို့ လှည့်၍ -

“မိန်းကလေး... ကျွန်ုပ်သည် သင့်ကို အပြစ်မတင်ပါ။ သင်သည် ကျွန်ုပ် သေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် ခရစ်တော်သည် သင့်အား အလှည့်ပေးလိမ့်မည်။ ဤကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ်သည် သင့်အားပေးအပ်ခဲ့ပါ၏။”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ လက်တွင်းမှ လုံးဝ လွတ်မြောက်လျက်ရှိနေသော်လည်း ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာ ၏ တန်ခိုးအာဏာသည် သူ၏ နှလုံးသားထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာဘိ သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီးလျှင် “အလိုလေး... ဘုရား” ဟု လန့်၍ အော်လိုက် လေ၏။

ထို့နောက် စစ်သားများသည် ဟော်ကိုဆာအား ကြိုးနှင့် တဖြည်း ဖြည်း ဆွဲ၍တင်ကြရာ နောက်ဆုံး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားရှိ ကြက်ခြေခတ် သစ်ကိုင်း နှင့် တည့်တည့်ရောက်သောအခါ ကိုယ်လုံးကို သစ်ကိုင်းနှင့် မြဲမြံစွာ ချည် နှောင်ထားပြီးနောက် သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ နော်မာမှာ သစ်ပင်အောက်၌ ရှိနေသဖြင့် စစ်သားများသည် သူ့အား တဲ ခခန်းသို့ ပြန်၍ခေါ်သော်လည်း မရတော့ချေ။ စစ်သားများလက်မှ အတင်း ရုန်းထွက်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ခြေရင်းသို့သာ ပြန်၍ပြေးလေ၏။

သို့နှင့် နော်မာအား ဟော်ကိုဆာသည် ပြုစားလိုက်ပြီဟု အယူရှိ ကြသည်တစ်ကြောင်း၊ သစ်ပင်မှထွက်သော အနံ့များမှာ လူများအား ဘေး ညစ် အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် လူသေများစံရာ ဤ သစ်ပင်ကြီးမှာလည်း အလွန်တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု အယူရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း စစ်သားများသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် တာရှည်ဆက်လက်မနေဝံ့တော့ဘဲ နံနက်လင်း၌ သတိကောင်းစွာ ရသောအခါမှ ပြန်၍ခေါ်ရန် နော်မာအား ပါးစပ်ကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် ချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီးသော် တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

၂၂

သစ္စာပေဉာဏ်တို့ သွားရာလမ်း

နေသည် တောင်ထိပ်နောက်မှ ထွက်၍လာပြီဖြစ်သော်လည်း တောင် ကြားထဲ၌ကား မောင်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ နီသောရောင်ခြည်များသည် လက် ဝါးကပ်တိုင်ပုံ သစ်ကိုင်းကို နောက်ဘက်မှ ထိုးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဟော်ကို ဆာ၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် နေကို မျက်နှာမူ၍ကြည့်သောအခါ စပ်ကြား၌ရှိ သော အရာဝတ္ထုသည် အရိပ်မျှသာ ထင်၍နေဘိသကဲ့သို့ ခပ်မည်းမည်းမျှ မြင်ရလေ၏။

ဤသို့ ဖြစ်နေပုံကို ဘုရင်စစ်တပ်ဘက်မှ ကောင်းစွာ မြင်ရပြီဖြစ်၍ များစွာကုန်သော စစ်သားများ၊ အရပ်သားများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများ သည် ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဒေါသထွက်လှသဖြင့်တစ်ကြောင်း ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကြကုန်၏။ ဘုရင်က လက်မြှောက်၍ပြုလာသောအခါ မှ လူအုပ်ကြီးမှာ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် နော်ဝင်ဂို ကိုယ် တိုင် နံရံတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်၍ ပြောလေ ၏။

“ဟော်ကိုဆာ ... သင် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိသေးသလော၊ သို့မဟုတ် သစ္စာဖောက်ကောင်များ ချည်နှောင်၍ထားသော သင်၏အလောင်းလော”

ထိုခဏ၌ ဟော်ကိုဆာရှိရာမှ အသံပြန်၍ လာလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိပါသေး သည်”

“သို့ဖြစ်လျှင် ခေတ္တကလေးမျှ သည်းခံ၍ စောင့်ပါဦးလော့။ ကျွန်ုပ်

တို့သည် သစ်ပင်ရှိရာသို့ တိုက်ခိုက်၍ သင့်အား ကယ်ဆယ်အံ့”

“မကယ်လင့်။ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို မကယ်နိုင်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် သင့်အား ကယ်ဆယ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသေမီ မြင်၍သွားရဦးအံ့”

ထို့နောက် တတိယနေ့ စစ်ပွဲစပြုဖြစ်၍ ဟော်ကိုဆာ၏ အသံသည် တိုက်ခိုက်ပစ်ခတ်သံများ၊ ဟစ်အော်ဆူညံသံများဖြင့် ရောနှောကာ လေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဟာမီလာ၏ စင်္ဘာန်များသည် ညဉ့်အချိန်က ထပ်မံပြုလုပ်ထားသော မြေကတုတ် နှစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည့် ဘုရင့်ခံတပ် မြေကတုတ်များကိုပါ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြလေပြီ။ နောက် မကြာမီ ဘုရင့်စစ်တပ်နောက်ပိုင်းမှ တိုက်ခိုက်သံများ၊ ဟစ်အော်ဆူသံများ ကြားရသဖြင့် တောင်များဆီ၌ ကိုယ်ယောင်ပြရန် ချန်ထားခဲ့သော ဟာမီလာ၏ စစ်တပ်များသည် တောင်ကြားလမ်း၏ အရှေ့ဘက်ပေါက် အဝကျဉ်းကလေးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဘုရင့်စစ်တပ်အား နောက်ပိုင်းမှဝင်၍ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြောင်း သိရလေသည်။ နောက်ပိုင်းမှလည်း မြေကတုတ်တစ်ခု ကြိုတင်၍ ပြုလုပ်ထားသောကြောင့်သာ သက်သာရာရပေသေး၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန် အကြံပေးသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဟော်ကိုဆာပင် ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲသည် နှစ်နာရီခန့်မျှ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိရာ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဖက်နှစ်ဖက်လုံး၌ပင် ရန်သူများသည် နောက်သို့ လန်၍ လန်၍သွားကာ၊ များစွာလည်း ကျဆုံးလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ရန်သူများသည် အကျအဆုံးများလှသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ စည်းဝေးတိုင်ပင်၍ အကြံယူလို

သဖြင့်တစ်ကြောင်း အခိုက်အတန့်မျှ အမောဖြေရင်း စစ်ကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်၏ စစ်တပ်ဘက်တွင် အခြားဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ကြုံရပြန်၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ လူများ ရေမသောက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယမန်နေ့ညကပင် စမ်းချောင်းကလေးမှာ ဤမျှလောက် များပြားလှစွာသော လူထု၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ခန်းခြောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရကား လူများသည် ညဉ့်အချိန်က အောင့်အည်းသည်းခံနိုင်ကြသော်လည်း နံနက်လင်းပြီးနောက် နေအတော်မြင့်လာသောအခါ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်၍ လာကြကုန်၏။ အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသော နေမင်း၏ အရောင်သည် နက်ရောင်ရောင် အဆင်းရှိသော ကျောက်တောင်များနှင့် ကျောက်လွှာ၊ ကျောက်ချပ်များပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ကျရောက်လျက်ရှိကုန်ရာ ၎င်းတို့မှ တစ်ဖန် တန်ပြန်ဟပ်သော အပူရှိန်သည် တောင်ကြားတွင် ပိတ်မိလျက်ရှိသော လူများအား ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့တိုင်အောင် လောင်ကျွမ်းကာ လူမမာများ၊ အချို့မိန်းမနှင့် ကလေးများ၊ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရသော စစ်သားများသည် မြေပေါ်သို့ အတုံးအရုံး လဲကျကာ ရှေးဦးစွာ သေဆုံးကြလေကုန်၏။ စစ်တိုက်လျက်ရှိသော စစ်သားများသည်လည်း နောက်ဆုံး မတတ်သာသောအခါ နွားများကို သတ်၍ လည်ချောင်းမှ သွေးများကို စုပ်ယူကြကုန်၏။ မီးမြှိုက်ခြင်းခံရသော သစ်ပင်မှ သစ်ရွက်များကိုသို့ လူ၏အသက်များသည် တဖြိုက်ဖြိုက် ကြွေကျလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာများကို ဟော်ကိုဆာမြင်လေသော် သံကုန်ဟစ်၍ ပြောဆိုပြန်လေသည်။

“နော်ဝင်ဂိုဘုရင်၏ လူများ ခေတ္တမျှ သည်းခံ၍စောင့်ကြဦးလော့၊ ကျွန်ုပ်သည် မိုးကို ရွာစေရန် ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်များ တောင်းဦးအံ့”

ထို့နောက် ဟော်ကိုဆာသည် ဦးခေါင်းကို အပေါ်သို့ မော့ကာ ဆုမွန်တောင်းလေသည်။

၂၃၀ ❖ ဒုဂ်ရွှေမျှား

နောက်တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် ဟော်ကိုဆာ ဆုတောင်းခြင်း ကြောင့်လော့ သို့မဟုတ် ရာသီဥတု၏ သဘာဝကြောင့်ပေလော့ မပြောတတ် ပေ။ အရှေ့အရပ်မှ မိုးသားများသည် ပြာလဲသော ကောင်းကင်၌ တဖြည်း ပြည်း တက်လာပြန်လှပြီးလျှင် ကြည့်ရင်းပင် ထူထပ်ပျစ်ခဲ၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ နေသည် မှိန်၍သွားပြီးနောက် လေအေးကလေးသည် ပက်ဖျန်းသုတ် ဖြူး၍လာလျက် ဆိုလေနှင့်အတူ မိုးဖွဲကလေးများပါလာလေ၏။ ထို့နောက် တိမ်ဆောင်တိမ်လိပ်များသည် မည်းမှောင်သည်ထက် မည်းမှောင်၍ လာပြီး လျှင် လျှပ်စစ်များပြက်လာလျက် မိုးကြိုးများထစ်ချွန်းကာ မိုးသည် ဒလဟော ရွာသွန်းချလေသည်။ ထိုအခါ လူများသည် မူးဝေတွန့်လိမ်လျက်ရှိနေရာမှ ထကာ မိုးရေကို အဝေသောက်ကြကုန်၏။ စမ်းချောင်း၌ရှိသော ရေများသည် လျှံတက်၍ လာတော့၏။

ထိုအခါ စောင်ကြားလမ်းသည် နေဝင်ရီစာရောအချိန်ကဲ့သို့ ခပ် မှောင်မှောင် ရှိနေလေရာ ဟာဖီလာ၏လူများသည် ထိုမှန်သွားသော ရာသီဥတု ကို အခွင့်အရေးယူကာ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ပြန်လေ၏။ မြေစာတုတ်များကို စောင့်လျက်ရှိနေသော ဘုရင့်တပ်မတော်သားများမှာ လူအင်အားနည်းပါးလှ သည်ပြင် အစွဲအလှယ်မရဘဲ အစဉ်တိုက်ခိုက်နေရသည်ဖြစ်ရကား ခြေကုန် လက်ပန်းကျကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်ကြရလေရာ ထိုအချိန်၌ကား ပထမ မြေကတုတ်မှာပေါက်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်များမှ ဟော်ကိုဆာ၏ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီး သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုးလျက် လူတိုင်းပင် ကြားရ၏။

“စစ်သားများ... သင်တို့၏ စိတ်ကို တင်းကြလော့။ နန်းတော်မြို့ ကြီး၌ နေသည် သာလျက်ရှိသဖြင့် ထိုနေရောင်၌ များစွာသော လုံသွားများမှ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ထွက်နေသော အရောင်များကို ကျွန်ုပ် မြင်ရ ၏။

“သူတို့သည် သင်တို့အား ကူညီရန်လာလျက်ရှိကြကုန်၏။ အို နော်ဝင်ဂို စစ်သားများ... အားတင်းကြလော့။ သင်တို့ထံ အကူအညီကား လာလျက် ရှိနေလေပြီ။”

ဟော်ကိုဆာ၏ အားပေးစကားများကို ကြားရ၍ တပ်မကြီးဆိုက် ရောက်လာကြောင်း သတင်းစကား ကြားသိရသောအခါ ဘုရင့်တပ်မတော် သားများသည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဟာဖီလာသည် သူ ၏ တပ်သားများအား အခြားဘက်တွင် အကူအညီ မရောက်မီ အပြီးတိုင် တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေရာ စစ်သားများလည်း ဒုတိယ မြေကတုတ်ကို တရမန်းကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။

ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် မကြာမကြာပင် နောက်သို့ဆုတ်ရ သော်လည်း ဆုတ်သလောက် ပြန်၍တက်ကြပြန်ရာ သူတို့သည် သေခြင်း၊ ဒဏ်ရာရခြင်းကို ပစာန မထားဘဲ ရှေ့သို့ ရောက်ရေး၊ မြေကတုတ်ပေါက်ရေး ကိုသာ အဓိက ထားပြီး ရွတ်ရွတ်ခွဲခွဲ တိုက်ခိုက်ကြကုန်၏။ သို့နှင့် နောက်ဆုံး တွင် လူအင်အားကို မခံနိုင်ဘဲ ဒုတိယ မြေကတုတ်ပေါက်၍ သွားပြန်ရာ အင်အား နည်းပါးလှသော ဘုရင့်တပ်သားများသည် ဒဏ်ရာမရဘဲ ကျန်နေ သော လူအနည်းငယ်ကို စုရုံးကာ တတိယမြေကတုတ်သို့ ရွှေ့ကြရလေ၏။ ထိုမြေကတုတ်မှာ နောက်ဆုံး မြေကတုတ်ဖြစ်၍ နော်ဝင်ဂို၏ လူများလည်း နောက်ဆုံး ခုခံခြင်းဖြင့် ခုခံလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင့်တပ်သားများထဲမှ အသံတစ်သံဖြင့် -
“ဆရာကြီး... ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက် ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန် တောင်းပါလော့။ ယခု အကူအညီ မရောက်က ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆုံးရှုံးပျက် စီးရပါတော့မည်။”

ထိုအသံမျှ မဆုံးမီ မိုးမှောင်ကျလျက်ရှိနေသည့်အတွင်း လျှပ်စစ် တစ်ချက်ပြက်လိုက်ရာ ထိုလျှပ်စစ်ရောင်အတွင်း၌ ဘုရင့်တပ်မကြီးသည် တောင်ကြားဝသို့ အပြင်းအတိုက်လာကြသည်ကို ဟော်ကိုဆာ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထပ်မံ ဟစ်အော်ပြန်လေ၏။

“တိုက်ကြလော့၊ အားမလျော့ဘဲ တိုက်ကြလော့။ သင်တို့၏ အကူအညီကား တောင်ကြားဝသို့ပင် ဆိုက်ရောက်လာပေပြီ။”

ဟာဇီလာ၏ စစ်သားများသည် စစ်ကြွေးကြော်သံများကို ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ကာ ဘုရင့်စစ်တပ်၏ နောက်ဆုံးမြေကတုတ်ကို အတင်းဝင်ရောက် ထိုးဖောက်ကြလေ၏။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မြေကတုတ် ပေါက်လုမတတ် ဖြစ်၍သွားသေး၏။ သို့သော် ကောင်းကင်မှ ဘုရားသခင်သည် အကူအညီ လွှတ်လိုက်ပြီဟူသော မှော်ဆရာကြီး၏ စကားကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်ကြသော ဘုရင့်တပ်မတော်သားများသည် သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရွတ်ရွတ်ခွဲခွဲ အားသွန်တိုက်ခိုက်ကြရကား လူထုအင်အားကြီးမားလှသော ဟာဇီလာ၏ စစ်တပ်ကြီးပင်လျှင် လန်၍ လန်၍ သွားရလေ၏။

ဟော်ကိုဆာကလည်း အစဉ်မပြတ် ဟစ်အော်အားပေးလျက်မို့သဖြင့် ဘုရင့်စစ်သားများသည် ယခင်က ဓားတစ်ချက်ခုတ်သည့်အချိန်တွင် ယခု ၃ ချက်မျှ ခုတ်ထစ်နိုင်လျက်၊ ယခင်က လှံတစ်ချောင်းမျှ ပစ်သွင်းနိုင်သည့် အချိန်အတွင်း ၂ ချောင်းမျှ ပစ်သွင်းနိုင်ကြကုန်၏။ သို့နှင့် ဖိနှိပ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဘုရင့်စစ်တပ်မှာ တစ်လက်မမျှ နောက်သို့အဆုတ်မပေးဘဲ လူအားဖြင့် ဖိနှိပ်သော ဟာဇီလာ၏ တပ်သားများသာလျှင် အကျအဆုံးများစွာ ဖြင့် လဲပြိုကျရကုန်၏။ ထိုအခါ၌ကား နော်ဝင်ဂိုဘုရင်နှင့်တကွ အမာဆူကာ တိုင်းပြည်၏ သေရေး၊ ရှင်ရေး ဖြစ်ရကား စစ်သားများသာ မဟုတ်၊ လူအိုများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများပါ တတ်အားသမျှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သေသူများ၊ ဒဏ်ရာရသူများကိုလည်း မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ လူသေများကို နင်းလျက် ဘုရင့်တပ်မတော်သားများသည် အမာဆူကာ တိုင်းပြည်ကြီး၏ ရာဇဝင်တွင် ရှေးယခင်က မတိုက်ခဲ့ဖူးသော တိုက်ခြင်းမျိုးဖြင့် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြကုန်ရာ အလောင်းများသည်လည်း စစ်မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးအုပ်လျက် ရှိတော့၏။

မြေကတုတ်သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အားပျော့သော နေရာမှ ပေါက်၍သွားသေး၏။ သို့သော် ထိုနေရာကို ကျောက်တုံးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ရန် အချိန်မရသောအခါ လူသေကောင်များကို သယ်ယူ၍ ပိတ်ဆို့ကြ၏။ လူသေအလောင်းများကို သယ်ယူရန် အချိန်မရကြသောအခါ အဘိုးအိုနှင့် အမယ်အိုများသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို ပစ်လိုကာ အပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ကြကုန်၏။ သို့နှင့် တိုက်သူများသည်လည်းကောင်း၊ ခုခံသူများသည်လည်းကောင်း၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ စစ်ပွဲသည် ဆူညံလျက်ရှိရာမှ အတန်ငယ် ဆိတ်ငြိမ်၍ သွားပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ စူးရှသော ဟော်ကိုဆာ၏ အသံနက်ကြီးကို တစ်ဖန် ကြားရပြန်၏။

“ဆက်၍တိုက်ကြလော့၊ ဆက်၍တိုက်ကြလော့၊ ခရစ်တော် လွှတ်လိုက်သော စစ်တပ်ကြီးကား ရောက်လာပြီဖြစ်၍ သင်တို့အား ကူညီတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ဟိုမှာ ကြည့်ကြလော့။”

သို့နှင့် စစ်သားများသည် ခွေးနှင့် သွေးများဝင်၍နေသဖြင့် ကောင်းစွာ မမြင်ရသော မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ကြည့်ကြ၏။ ဒဏ်ရာရသူများပင် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ပတ်ဝန်းကျင်မှ လင်း၍လာပြီဖြစ်ရာ နော်ဝင်ဂို၏ တပ်မကြီးသည် တောင်ကြားအကွေ့ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး နောက် အမဲနံ့ရ၍ ပြေးလွှားလိုက်လာသော ခွေးသမင်များကဲ့သို့ စစ်သားများသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပြီးလျှင် လှံများကိုသာ ရှေ့သို့ဆန်တန်းကာ တရမန်းကြမ်းချီတက် ပြေးလွှားလာကြသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

ဟာဇီလာသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လေသော် သူ၏ တပ်သားများအား အမိန့်ပေးပြောကြားပြန်လေသည်။

“တောင်ကုန်းနောက်ကွယ်သို့ အားလုံးဆုတ်ကြလော့။ ဟော်ကိုဆာ ပြုစားလိုက်သော စုန်းအတတ်များကား ကျွန်ုပ်တို့ မနိုင် နိုင်လောက်အောင် တန်ခိုးကြီးမားလှတော့၏။ ဤစစ်ပွဲကား ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးပွဲဖြစ်၍ သေပင်သေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ယောက်ျားကဲ့သို့ သေကြကုန်အံ့။ အမြန်ဆုတ်ကြလော့။”

သို့နှင့် ကျန်သော စစ်သားတစ်သောင်းခန့်တို့သည် ဟာဖီလာ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တောင်ကုန်းအကွယ်သို့ ဆုတ်ကြပြီးလျှင် တောင်ကုန်းကို အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားကြကုန်၏။ နော်ဝင်ဂို၏ စစ်သားများသည် အနီးသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။

ထိုအခါ၌ မှော်ဆရာကြီး ဟော်ကိုဆာ၏ နောက်ဆုံးအော်လိုက်သော ကွဲအက်စူးရှသည့်အသံကြီးကို ကြားရပြန်လေသည်။

“နော်ဝင်ဂို ... သင်ကား တရားရှိ၍ စိတ်ထားမျှတသော မင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သေခါနီး နောက်ဆုံးအကြိမ် အခွင့်တောင်းပါ၏။ ကရုဏာတရားနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှေ့ရှုကာ ထိုသူများ၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါလော့။ သူတို့ကား လက်နက်ချ အညံ့ခံကြပါလိမ့်မည်။ သွေးထွက်သံယိုမှုကြီး ပြီးဆုံးကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်သည် အနိုင်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ဤတိုင်းပြည်တွင် သွေးချောင်းစီးမှု ရပ်စဲလျက် အစဉ်အမြဲ အေးချမ်းသာယာမှုကို ဖြစ်ပါစေလော့”

ထိုစကားကို စစ်သားများ အားလုံးလိုပင် ကြားရ၏။ မကြားရသော သူများလည်း ကြားရသူတို့ထံမှတစ်ဆင့် ကြားသိကြရကုန်၏။ စစ်သားများသည် ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်း၍ သွားသည့်အလား ချိန်၍ထားသော လှံများပင် မထိုးဘဲ၊ မပစ်ဘဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်သည် သူ၏စစ်တပ်ကြီးရှေ့သို့ အတန်ငယ် ထွက်လာပြီးလျှင် ဟာဖီလာသို့ ဟစ်အော်ပြောဆိုလေသည်။

“နားထောင်လော့ ဟာဖီလာ၊ သင်သည် အမြင့်သို့ တင်၍ သင့်အား ပျက်စီးစေခဲ့သော သူက သင့်အား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေး၍ တိုင်းပြည်သာ ယာဠိမသက်စေရန် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း လက်ဝါးကပ်တိုင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားကာ ကျွန်ုပ်ပေး၏။ လက်နက်ချသူမှန်သမျှ ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ် အရိပ်အာဝါသအောက်၌ နေပြီးလျှင် ဆံပင်တစ်ချောင်းကိုမျှ ထိခိုက်နာကျင်စေခြင်း မရှိစေရ။ ကျွန်ုပ် တစ်ခုတည်းသာ တောင်းဆိုလို၏။ ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုလိုသော အချက်မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျွန်ုပ်၏

စစ်သားများ ကျဆုံးလျက် ကျွန်ုပ်နေသော မြို့ကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေရန် ဖန်တီးခဲ့သူ ဟော်ကိုဆာကို နှစ်ဖက်သဘောတူ ချိန်းဆိုပြီးနောက် သစ္စာဖောက်ကာ သူ၏အသက်ကို လုပ်ကြံသူ မိန်းမချော၊ မိန်းမယုတ်၊ ကဝေမ နော်မာ၏ အသက်ကိုသာ ကျွန်ုပ် တောင်းဆို၏။ သင့်ကိုမူ အသက်ချမ်းသာပေးရုံမျှမက သင်၏ ကျွဲနွားများနှင့်တကွ သင့်အား ခင်တွယ်လျက်ရှိသော ကျေးကျွန် ၁၀၀ အထိယူပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှထွက်သွားရန် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေး နှင်ထုတ်၏။ ပြောပေလော့ ဟာဖီလာ။ ကျွန်ုပ်၏ အလိုကိုပင် လိုက်မည်လော၊ သို့မဟုတ် အသက်ကိုပင် အသေခံမည်လော။ ဆိုင်းငံ့၍ နေရန်မဟုတ်၊ နေသည် ဝင်လုနီးပြီဖြစ်၍ နေမဝင်မီ ဤကိစ္စပြီးပြတ်စေရမည်”

ထိုအခါ ဟာဖီလာ၏ စစ်သားများသည် “ဘုရင်မင်းမြတ် ... ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကရုဏာတော်ကို ခံယူပါသည်” ဟု တစ်ပြိုင်တည်း ဟစ်အော်ကြငှာလ၏။

ထိုအချိန်၌ ဟာဖီလာကား စစ်တပ်နှစ်တပ်လုံးမှ ကောင်းစွာမြင်ရသည့် အတန်ငယ်မြင့်သော ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဘုရင် ။ “အသို့နည်း ဟာဖီလာ ပြောပါလော့”

ဟာဖီလာသည် ငြိမ်သက်လေးကန်လှသော အသံဖြင့် -

“ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြောရဆဲနည်း။ ကြက်ခြေခတ်နှင့် ဆရာကြီးနှင့် စုန်းအတတ်များသည် ကျွန်ုပ်ထက်သာလွန်၍ တန်ခိုးအင်အား ကြီးမားလှပါပေ၏ ညီတော်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်များကို ခေါ်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ လွတ်လပ်စွာ ထွက်သွားနိုင်ကြောင်း သင် ယခုပြောသည် မဟုတ်လော။ ကျေးဇူးတင်လှပါ၏ ညီတော်။ ယခုပင် ကျွန်ုပ်သွားပါအံ့”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟာဖီလာမင်းသားသည် လှံရိုးကို ကျောက်တုံးနှင့် ထောက်၍ ကိုင်ထားပြီးလျှင် လှံသွားနှင့် ရင်ညွန့်ကို တော့လျက် ကိုယ်ကြီးကို လှံသွားပေါ်သို့ တအားပစ်လှဲ၍ ချလိုက်လေ၏။ လှံသွားသည် နှလုံးသားရှိရာသို့ တည်တည့်ကြီး ဖူးဝင်သွားပြီးနောက် ဟာဖီလာသည် အောက်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျ၍သွားပြီးလျှင် ကျောက်တုံးအောက်

တွင် မလွှပ်မယှက်ဘဲ ရှိနေတော့၏။ နှစ်ဖက်သော စစ်သားများလည်း မင်းသား၏ အပြုအမူကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းဖြင့် ကြက်သေသေကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လေသည်။

“နောင်တော်မင်းသားကား မီးလူမျိုးတို့၏ မဟာနွယ် မဟာသွေးပီပီ အသက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်၏။ သူ၏အလောင်းကို မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့ စလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ကြကုန်အံ့။ နောင်တော်၏ စစ်သားများ၊ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်း မရှိဘဲ သင်တို့၏လက်နက် များကို ချပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုသော ကဝေမကို ပေးအပ်ကြကုန် လော့”

ထိုအခါ အသံတစ်သံက “သူသည် သေမင်းသစ်ပင် အရိပ်အောက် ၌ ပုန်းအောင်းလျက်ရှိပါသည် အရှင်မင်းသား” ဟု ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ဘုရင်လည်း သူ၏စစ်ဗိုလ်အချို့အား နော်မာကို သွားရောက်ဖမ်း ဆီးရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

နော်မာသည် သစ်ပင်အရိပ်မှ ကြည့်ရှုနေရာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ စီး၍ကြည့်ရသဖြင့် စစ်မြေပြင်တွင် ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိသော အထက်ပါအကြောင်း အရာများကို မြင်လည်းမြင်ရ၏။ ကြားလည်း ကြားရ၏။ သို့နှင့် သူရှိရာသို့ နော်ဝင်ဂို၏ စစ်ဗိုလ်များ တက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ နော်မာသည် မြေပေါ်တွင် ဝပ်လျက်ရှိနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည် မသိဘဲ ပထမတွေ့ဝေစဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ခိုး အာဏာသည် သူ၏စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ ဆွဲ၍နေဘိသကဲ့သို့ တွေဝေလျက် ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် သတိရလာပြီးလျှင် သေမင်းသစ်ပင်ကို တွယ်ကပ်၍ ပေါက်နေသော ဆိပ်ဖြေခွယ်ပင်ကို အားပြုကာ အံ့ပေါ်သို့လျင်မြန်စွာ တက် လေ၏။ စစ်ဗိုလ်များသည် အောက်မှ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုနေကြစဉ်ပင် နော်မာသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်၍ သွားလေ၏။ လူ၏

လက်ချောင်းများ ညွှတ်ကာအပေါ်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိသော သစ်ခွက်အုပ်၏ အထက်သို့ ရောက်လတ်သော် နော်မာသည် ကြက်ခြေခတ်ပုံ ဖြစ်၍နေသော သစ်ကိုင်းသို့ ရောက်သွား၍ အပေါ်သစ်ကိုင်းကို ကိုင်ထားပြီးလျှင် ကန်လည် ဖြတ်သော သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဟော်ကိုဆာ၌ အသက်ငွေ့ငွေ့ ကျန်သေး၏။ သူသည် မှိုင်းမှုန်ပြားသို့ လျက်ရှိသော သူ၏မျက်လုံးကြီးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ နော်မာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိလေသည်။

“နော်မာ သင်သည် ဤနေရာသို့ မည်သည့်အတွက် ရောက်လာသနည်း”

“သင်၏ ဝိညာဉ်က ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်ပြင် အောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ရန်ရှာကြသဖြင့် ဤနေရာသို့ ကျွန်ုပ် တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏”

“နောင်တရပါလော့၊ အချင်း နော်မာ။ နောင်တ ရပါလော့။ ခရစ်တော်သည် အလွန်သနားသဖြင့် သင့်အား ခွင့်လွှတ်ရန် အချိန်ရှိပါသေး ၏”

နော်မာသည် ထိုစကားများကိုကြားရသောအခါ အရိုက်ခံရသော မြွေဟောက်မကဲ့သို့ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက်ရှိလေသည်။

“အသင် ခွေးကြီး၊ သင်၏ လျှာကို ရပ်လိုက်လော့။ သင်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်လော့။ သင်၏ ခရစ်တော်ကို ဤမျှကြာအောင် တော်လှန် ခဲ့ပြီးနောက် နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်မှ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ခြေရင်းသို့ ဝပ်စင် ခယရ မည်လော့။ သူ၏ ခွင့်လွှတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ခံယူရမည်လော့။ သို့သော် တစ်ခု ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်သည်မှာ သင့်အား ဤသစ်ပင်ခေါင်ဖျားသို့ ပို့ခဲ့သော ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်၍ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွလည်းကောင်း သေရအံ့”

ထို့နောက် နော်မာသည် ဟော်ကိုဆာ၏ ဦးခေါင်းနှင့် တညွတ်တညွတ် ရှိနေသော သစ်ကိုင်း၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ၏ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် ဟော်ကိုဆာ ၏ ဦးခေါင်းကို နင်းထားလျက်၊ နော်ဝင်ဂိုဘုရင်နှင့် သူ၏ လူများအား

၂၃၈ ❖ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တရားမဲ့သူများ၊ ဒိဋ္ဌိများဟူ၍ ကျိန်ဆဲလျက်၊ လက်နက်ချသော ဟာမီလာ၏ စစ်သားများကိုလည်း သစ္စာဖောက်များ၊ သူရဲဘောကြောင်သူများဟူ၍ ဟစ်အော်ရေရွတ် လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် လေသည် အတော် ပြင်းထန်စွာ တိုက်လျက်ရှိလေရာ နော်မာ၏ ကိုယ်ရုံလွှာများနှင့်တကွ မည်းနက်သော သူ၏ ဆံပင်များသည် လေထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ပါကစားလျက်ရှိလေ၏။ စစ်မြေပြင်မှ လူအားလုံးသည်လည်း အတင့်ရဲလွန်းလှသော နော်မာအား မှန်းတီးစွဲရှာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြကုန်၏။

“အို ... နော်မာ ... အချိန်မလွန်မီ နောင်တ ရပါလော့?”

“ကျွန်ုပ် နောင်တ ရ ရမည်လော၊ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ နောင်တရခြင်းပင် ဖြစ်၏။”

နော်မာသည် သစ်ကိုင်းမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ညှိတ်ညှိတ်ဖြုတ်ကာ ခါးပတ်တွင် ထိုး၍ထားသော ဓားမြှောင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဟော်ကိုဆာ၏ ရင်ဝသို့ နှလုံးသားရှိသော နေရာကို တည့်တည့် ချိန်ခွယ်ကာ တအား ထိုးနှစ်လိုက်လေ၏။ ဟော်ကိုဆာသည် တစ်ချက်မျှ မအော်နိုင်ဘဲ ရင်ဝမှ သွေးများ ပန်းထွက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

ထို့နောက် နော်မာသည် သစ်ကိုင်းကို ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်ရာ ဆံပင်နှင့် အဝတ်များပါ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ သိန်းငှက်တစ်ကောင် ထိုးဆင်းလာသည်အလား အတောင် ၁၀၀ မျှ ဖြင့်သော နေရာမှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျပြီးလျှင် ဟာမီလာအလောင်းနှင့် ယှဉ်လျက် ရှိနေတော့၏။

ထိုအခါ အသံတစ်သံက “အားလုံး ကိစ္စချောပေပြီ စစ်သားများ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်အား အရိုအသေပြုလော့” ဟု ဟစ်အော်လိုက်ရာ စစ်သားများလည်း လှံတံများကို တစ်ပြိုင်နက် ကိုင်မြှောက်ကာ “ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်ကြီး အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ” ဟု ရွတ်ဆို အရိုအသေ ပြုကြလေ၏။

ဒဂုန်ရွှေမျှား ❖ ၂၃၉

သို့နှင့် ထိုနေ့ နေဝင်ချိန်တွင် နော်ဝင်ဂို၏ စစ်တပ်များသည် နော်ဝင်ဂိုထံ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို ခံကြသော ဟာမီလာ၏ စစ်တပ်များသည် နော်ဝင်ဂို ဘုရင်ခေါင်းဆောင်ကာ မြို့တော်ကြီးဘက်သို့ တစ်တပ်ပြီးလျှင် တစ်တပ် ချီတက်ကြလေရာ သူတို့၏ လှံသွားရောင်များသည် ဝင်လှဆဲသော နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တောက်ပလျက်ရှိကုန်၏။

ထရားမျှတသော အုပ်စိုးခြင်းဖြင့် အုပ်စိုးသော ဘုရင်က သစ္စာဖောက်ကာ တောတောင်ရှိရာသို့ ခိုပြီးနောက် လူအင်အား လက်နက်အင်အားကို အားကိုး၍ တော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့သော ဟာမီလာမင်းသားသည် ထီးနန်းကို မရရုံမျှမက လူ၏သေခြင်းဖြင့် မသေရဘဲ ခွေး၏သေခြင်းဖြင့် ထိုနေ့တွင် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလေပြီ။

တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်သူတို့ကား သစ္စာဖောက်တို့၏ သွားရာလမ်းကို လိုက်ရသည်မှာ လောကကြီး၏ ဓမ္မတာပေတည်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား